

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMILY A. RENFROE

THE *Silent* MATE

HE HAS LIVED A LIFE OF SHAME.
SHE BECOMES HIS VOICE.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SESSİZ DOST

**KIRIK BİR KAHRAMAN KURT ADAM
ROMANTİZMI**

EMILY A. RENFROE

Copyright © 2025 by Emily A. RanteTüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile biçimlendirilmiştir](#)

*Bir sesi olmadığını düşünen herkes için.
Bu senin için.*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31 Sonsöz

[Teşekkür](#)

[Emily A. Renfroe tarafından da yazılmıştır.](#)

ARIA

W İki ay önce annem öldüğünde, babamın da bir parçası öldü. Eşler hakkında üzücü olan da bu.

Biri olmadan diğeri yaşayamaz. Gerçek anlamda değil. Anlamalı bir şekilde değil.

Annem hâlâ hayatta olsaydı, belki babam savaşacak kadar güçlü olabilirdi. Bunun yerine, diz çöktü ve sadakatini -ve tüm sürümüzün sadakatini- bir canavara sundu. *Intonat Nocte* Sürüsü'nün kötü şöhretli zalim alfasına.

Müzakereler iki gece önce, *Intonat Nocte* Sürüsü karanlığın örtüsü altında bölgemize saldırdıktan kısa bir süre sonra gerçekleşti. Benim küçük, barışı koruyan sürümün hiç şansı yoktu ve babam arkadaşlarımızı ve ailemizi kurtarmak için teslim oldu.

Bu beni hasta etti.

Geniş malikâneye baktım ve burnumu kırıştırdım. Bir evden çok bir kaleye benziyordu. *Tanrıça*,

Bu piç kurusu böyle bir şeye sahipken neden birilerini fethetme ihtiyacı hissetti?

"Aria," diye uyardı babam, sesi kısık, boğuk bir homurtuya dönüşmüştü. "Bu kadar iğrenmiş görünme."

Intonat Nocte yerleşkesine aval aval bakmak için arnavut kaldırımlı yolun ortasında yürümeyi bıraktığımı fark etmemiştim. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Auroras Sürüsü'nde doğduğumda, savurganlığın olmadığı bir hayata alışmışım. Otuz iki kişilik küçük bir sürüyduk. Annem gençliğim boyunca beni evde eğitti ve babam bana vardiya değiştirmeyi ve dövüşmeyi öğretti. Sürümüzün yaşlı doktorunun yanında hemşire olmak için eğitim alıyordum. Basit bir yaşam, evet, ama ihtiyacım olan her şeye sahiptim.

Şimdi, yirmi yıl sonra, açgözlü, güce aç bir alfa her şeyi mahvetmişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve kimse tiksintime tanık olmadan gözlerimi kaçırdım. "Sadece neden gelmek zorunda olduğumu anlamıyorum."

Sürümüzün geri kalanının -*eski* sürümüzün- evde kalmasına izin verilmişti. Yeni Alfa'mız Alfa Roman, üç aylık vergilerle ona saygı gösterdiğimiz ve gerektiğinde çağrılarına cevap verdiğimiz sürece nerede yaşadığımızı umursamıyor gibiydi.

Babam bana yorgun bir bakış fırlattı. Annemin ölümünden beri görmediğim kadar donuk olan mavi gözlerinin altındaki koyu halkalar sarkmıştı. İki gün içinde bir ömür yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Sana söylemiştim. Alfa Roman bir kızım olduğunu duyunca seninle tanışmak istedi," diye açıkladı o sabah üçüncü kez, yamalı sakalını ovuşturarak.

Bir şeyler saklıyordu. Hiçbir zaman çok iyi bir yalancı olmamıştı ve ben de küçük bir kızken işaretleri okumayı öğrenmişim.

Bakışlarımı zorlukla tutabiliyor, elli yaşındaki bir alfa erkeğinden ziyade gergin bir çocuk gibi kıpırdanıyordu. Gerginlik omuzlarını kaplamıştı ve yüzündeki endişeyi hissedebiliyordum.

alfa ve özne arasındaki bağ aracılığıyla dalgalar halinde
-Baba ve kızı. Bir şeyler *çok* yanıltı.

Göğsüm daraldı ve ciğerlerime çekmeye çalıştığım havayı daha da kısıtladı. Ön kapıya doğru yürürken onu daha fazla zorlamadım ve geldiğimizi bildirmek için kapıyı çaldım.

Elbette, *Intonat Nocte* Sürüsü orada olduğumuzu zaten biliyordu. Muhtemelen bölgelerinin merkezine yaptığımız tüm yolculuk boyunca hareketlerimizi takip ediyorlardı. Geldiğimizden beri insan *ya da* kurt, kimseyi görmemiş olmamıza rağmen, gözlerinin bizi takip ettiğini hissettim.

Demir kemerli kapının arkasından ağır ayak sesleri geliyordu ve ben babamın omuzlarının arkasına usulca geçtim. Bir zamanlar geniş gövdesi beni tamamen gözden gizleyebilirdi. Şimdi ise duruşu giderek zayıfladığını ortaya koyuyordu.

Kapı bir gıcırtyla açıldı ve babamın omzunun üzerinden baktığımda kocaman bir savaşçının bize baktığını gördüm. Kısa sarı saçları vardı, kafa derisine kadar kırpılmıştı ve hafif çarpık bir çenesi vardı.

Adamın gece yarısı gökyüzü kadar karanlık gözleri babamla benim aramda gidip geliyordu, hiç etkilenmemiş gibiydi. "Sen Mason Knox musun?"

Parmaklarım iki yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı. *Alfa Mason Knox*, diye düzeltmek istedim ama babam artık bir alfa değildi. Başını bir başkasına eğdiği anda bu unvandan feragat etmişti.

Babam başıyla onayladı. "Bu da benim kızım, Aria."

Kapının eşiğindeki kaba adam beni değerlendirdi, gözleri bir an gereğinden fazla uzun kaldı ve sonra kenara çekildi. "İçeri gel. Alfa Roman seni bekliyor."

Sürü evine girdiğimizde şehvet dolu bakışlarının beni takip ettiğini hissettim ve ürperdiğimi zar zor gizledim. Malikânenin içi de dışı kadar ürkütücüydü. Gri duvarlar ve karanlık süslemelerle kendimi zamanda geriye gitmiş gibi hissettim.

Şaşırmamam gerekirdi. *Kuzey Amerika Sürüleri Tarihi* derslerimde öğrendiğim üzere, *Intonat Nocte* Sürüsü kuzey kıtasındaki dört kurucu sürüden biriydi. Geçmişleri yüzyıllar öncesine, İskandinavya'dan Kanada kıyılarına ulaşan ilk kurtadam yerleşimcilere kadar uzanıyordu.

"Buradan," diye bağırdı adam, bizi kalenin derinliklerine doğru götürürken.

Geniş gözlerle her küçük ayrıntıyı inceledim. Eski alfaların ve lunaların devasa, altı ayak boyundaki portreleri boş boş önüme bakıyordu ve ben babamın arkasında aceleyle ilerlerken gözlerinin hareket ettiğine yemin edebilirdim. Bir kot pantolon ve güzel beyaz bir bluz giymiştim, mimari ve süslemeler arasında kendimi korkunç derecede yersiz hissediyordum.

Savaşçı bizi koridorlarda dolaştırırken içimdeki düğümler sıkılaştı. Kanımda bir şey canlandı, içgüdüsel bir dürtü yerleşkenin daha da içlerine gitmemi istedi. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu sadece senin sinirlerin, dedim kendi kendime, kalbimin çılgınca atışını sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Sonunda kalenin ortasına yerleştirilmiş bir çift kapıya ulaştık. Avuç içlerimi kalçalarımın sildim, parmaklarımın titrediğinin aşırı farkındaydım. Kendime hakim olmam gerekiyordu. Bu kapıların diğer tarafındaki insanlar korkumun *kokusunu* alabilirlerdi ve kurt adamlar korkuyu zayıflık olarak görürlerdi.

Ve çoğu sürü, saflarındaki herhangi bir zayıflığı yok etmeye çalıştı.

Kapılar açılırken inledi ve lezzetli bir tütün yaprağı ve nane dalgası ciğerlerime doldu, damarlarıma sızdı ve doğrudan içime yerleşti. Sıcaklık orada toplandı, uyluklarımın arasındaki o hassas noktaya sızdı.

Oh lanet olsun.

Kokunun gücü ve vücudumdaki inanılmaz etkisi beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Yanaklarım alev aldı,

İçimdeki her lif odaya girip tahrik edici kokunun kaynağını bulmak için yalvarsa da kapı aralığında oyalandım.

"Aria," diye seslendi babam kararlı bir şekilde, çatık kaşlarıyla omzunun üzerinden bakarak. Kendine özgü *alfa* sesini kullandı. Astları tarafından itaatsizlik edilemeyecek bir ses.

Başımı eğdim, gözlerimi ayakkabılarımdan ayırmadım ve sessiz komutunu yerine getirdim.

Odanın ortasına ulaştığımda inanılmaz kokunun gücü daha da arttı ama başımı eğmeye devam ettim. Çünkü tütün ve nanenin dayanılmaz lezzetteki birleşimine ek olarak, inkar edilemez bir güç nabızı da alanı dolduruyordu.

Sadece bir alfanın sahip olabileceği türden bir güç.

Kanımdaki her lupin içgüdüğü beni boyun eğmem için uyardı ama ben ayakta kaldım. Alfa Roman henüz diz çökmemi hak ettiğini kanıtlayacak bir şey yapmamıştı.

"Ah, Mason," diye mırıldandı derin bir ses odanın diğer ucundan. "Geldiğine sevindim."

"İstediğiniz gibi Alfa Roman, kızımı getirdim," diye yanıtladı babam, her kelimesi sert ve resmiydi.

"Evet, anlıyorum," dedi Alfa Roman ve yavaşça yaptığı incelemenin sıcaklığını hissettim. "Ve *çok* memnun oldum..."

Tedirginlik omurgamdan aşağıya doğru süzülüyordu.

Daha önce merkezimde çalkalanan sıcaklık. Başımı kaldırıp bakmaya cesaret edebildim, kalın koyu kirpiklerimin arasından yeni alfamı görebilmek için kaşımı zar zor kaldırdım.

Gözlerim *Intonat Nocte* liderininkilerle buluştuğunda kalbim göğüs kafesime çarptı. Yanında en az yarım düzine adam ve kadın duruyordu, şüphesiz muhafızlar ve danışmanlar, ama onlara aldırış etmedim.

Alpha Roman kürsünün ortasındaki ortaçağ görünümlü tahtta oturuyordu ve geniş gövdesi bu devasa şeref koltuğunun her santimini dolduruyordu. Vücudunu kaplayan özel dikim takım elbise, tahtın ve odanın gotik mimarisiyle tezat oluşturunuyordu.

Kısa ve mükemmel bakımlı siyah saçları başını bir taç gibi süslüyordu ve yüzünde hınzır, aç bir gülümseme vardı.

Kanım buza dönüştü. Alfa Roman'ın varlığı diğer her şeyi gölgede bıraktı ve hayatta kalma içgüdülerim kontrolü ele geçirirken o cezbedici tütün ve nane kokusuna dair her türlü düşünce kayboldu.

"Sevindim," diye mırıldandı babam, sesi titriyor ve korkusunu ele veriyordu.

Alfa Roman'ın dudaklarındaki acı bakla sırtışı, tahtından yavaşça kalkarken daha da büyüdü. Yavaş ve kibirli hareketlerle kürsüden indi, siyah gözleri benden hiç ayrılmadı.

Bir erkeğin beni ne zaman istediğini bilecek yaşıyordum. Beni güzel bulduklarını bilecek kadar bakışlarda arzu görmüştüm. Annemin bal sarısı dalgalarına ve yumuşak yüz hatlarına sahiptim, babamın koyu mavi gözleriyle eşleşmişim. On altıncı yaş günümünden önceki yaz, çelimsiz, beceriksiz bir kızdan bir kadına dönüştüm.

Şimdi, dört yıl sonra, kıtanın en güçlü alfalarından birinin dikkatini çekmişim. Onur duymalıyım. Onun yerine, ateşli bakışları beni *kırlı* hissettirdi.

Yanlış hissettirdi. İğrençti. Sanki vücudum bir başkasının hayranlığı.

"Biraz sıska," diye düşündü Alfa Roman, beni bir çiftlik hayvanı gibi incelerken dudakları ince bir çizgi halinde kıstı. "Ama alfa kanına sahip olduğu sürece, sanırım bu işi yapacaktır..."

Zihnimde alarmlar çalmaya başladı ve dikkatimi Alfa Roman'dan ayırıp babama baktım. "Baba, neden bahsediyor bu?"

Özür dilercesine başını sallarken suçluluk duygusu gözlerinin yüzeyini parlattı. Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"*Baba?*" Daha yüksek sesle tekrarladım.

Tam önümde durana kadar yaklaşan yeni alfamın göğsünden alçak bir kıkırdama yükseldi. Konuştuğunda, demir kokusu üzerime sinmişti. "Baban sana teslim olma şartlarını söylemedi mi, küçük kız?"

Geri çekildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Alfa Roman yırtıcı bir tavırla başını eğdi. "Kendimi bir varise ihtiyaç duyarken buldum."

Sanki okşamak istermiş gibi elini yanağıma doğru kaldırdı ve mide bulantısı boğazımı şişirdi.

Hayır.

Bu gerçekleşemezdi. Hâlâ yapmam gereken çok şey vardı. Hemşire olarak sürüme hizmet etmek istiyordum. Annemi kaybetmenin üzüntüsünü yaşarken babamın yanında kalmak istedim. *Kaderimdeki* gerçek eşimi bulmak için bir şans istedim.

Hayatımda en çok güvendiğim adam olan babam bana ihanet etmişti. Bir oğul, bir varis verir vermez beni kullanıp atması için başka birine verdi.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından döküldü, yanaklarımdan aşağı küçük tuzlu nehirler aktı. Alfa Roman'ın yaklaşan parmaklarından uzaklaşmaya çalıştım ama kaçamadım. Gözlerimi kapattım ve onun dokunuşuna hazırlandım.

Hiç gelmedi.

Bunun yerine, Alpha Roman'ın muhafızlarının ve danışmanlarının izlediği kürsüden alçak, tehditkâr bir hırıltı yükseldi. Soğuk ve ölümcül bir uyarıydı ve vücudum buna hemen tepki verdi. Damarlarımdaki kan ısınırken bile tüylerim diken diken oldu.

Korku hissi bir anda dağıldı ve gözlerimi tekrar açtım.

Alfa Roman donup kalmıştı, vücudundaki her bilenmiş kas tehlikeli bir şekilde kıkırdamadan duruyordu ve hissedilir bir öfke ondan yayılıyordu. Buna rağmen bana tekrar dokunmak için hiçbir hamle yapmadı.

Çünkü kürsüde başka bir erkek öne çıkmıştı ve tütün ve nanenin hafif kokusu üzerime sinmişti.

Gözlerim bu yeni adamın vücudunu boydan boya dolaştı.

İnanılmaz derecede uzun, güçlü bacakları, vücuda oturan elbise pantolonuyla örtülmüştü. Beyaz, düğmeli bir gömlek dar gövdesini sımsıkı sarıyor, her nasılsa Alpha Roman'inkinden bile daha büyük görünen omuzlarını sarıyordu. İnce kumaşın altında rahatsız edici derecede büyük kaslar dalgalanıyordu ve koyu renk saçları ve dövmelelerinin en küçük ipucu düğmesiz yakasının ötesine bakıyordu.

Omuz hizasındaki kahverengi saçları boynuna dökülüyordu, sanki fırçalama zahmetine katlanmamış gibi biraz dağınık ve düzensizdi. Kalın, kısa sakalı keskin çene hattını kaplıyordu ve parmaklarımın izini sürmek için can attığı yüzü...

Donup kaldım. Korku zehirli pençelerini boğazıma dolamış, beni boğuyordu.

Kaşından dudağına kadar uzanan üç kabarık yara izi yüzünün bir yarısını mahvetmişti. Harap olmuş taraftaki gözü çok solgundu ve artık yaşamadığı belli olan boş bir şekilde ileriye bakıyordu. Kırmızı, iltihaplı doku dudaklarının harap köşesini büküyordu.

Ama görünüşü ne kadar yaralı ve korkutucu olursa olsun, beni bu kadar korkutan şey bu değildi. *Hayır, değildi.*

Ben dehşete kapılmışım parıltısından saf, katıksız Fırtınalı bakışlarındaki sahiplenme. Beni çırılçıplak soyan ve savunmasız bırakan bir bakış. Sahiplenici ve acımasızdı ve hiç de hayal ettiğim gibi değildi.

Elbette bu doğru olamaz. Bir hata olmalı...

Aynı zamanda, varlığımdaki her lif tek bir kelimeyi haykırıyordu ve bunun bir hata olmadığını biliyordum.

Dostum.

MALİK

R Kardeşim eşime dokunmak için elini kaldırdığında görüş alanım daraldı.

Dostum.

Benimkini.

Resmi toplantı salonuna girdiği anda anlamıştım, başı öne eğik ve ağırbaşlı. Uysal ve itaatkâr. Başka bir erkeğe itaatkâr.

Tanıdık, uçucu öfke damarlarımda kaynarken ellerim titreyen yumruklara dönüştü. Hanımeli ve armudun kışkırtıcı karışımından oluşan kokusunu ciğerlerime çekmek için çaresizce bir kez içime çektim. Bu koku beni tüketti, odadaki ona gözlerinde arzuyla bakan her erkeği cezalandırma isteğimi bir an için bastırdı.

Kürsüden fırlayıp kardeşimi ve Alfa'yı ondan koparma isteğime direndim. Yapabilirdim ve *Tanrıça*, o anda bunu istedim. Ona daha önce hiç zarar vermek istememiştim. Tüm hayatımı onu korumaya, ona *hizmet etmeye* adanmıştım.

Yine de Ay Tanrıçası'nın bir lütfu olan bu dişi, kardeşime karşı duyduğum her türlü görev duygusunu gölgede bıraktı. O bir yabancıydı ama benimdi.

Ve Roman onu kendine almak istiyordu.

Göğsümden alçak, hırıltılı bir homurtu yükseldi. Sonuç olarak boğazımda bir acı hissettim ama umurumda değildi. Bunu durdurmam gerekiyordu.

Ağabeyim çiğ uyarıma hemen karşılık verdi, parmakları Aria Knox'un pembe yanaklarından sadece birkaç santimetre ötede durdu. Sırtındaki kaslar hareketsizleşti, geçici olarak tasmalanmış bir yırtıcı hayvan gibi.

Küçük Aria'nın rahatlamasının kokusunu alabiliyordum. Yuvarlak, mavi gözlerinin beni kürsüde bulmak için açıldığını gördüm.

Evet. Beni *ara, küçük güvercin*, demek istedim. Onu kendime çağırmak, yanıma yatırmak ve buradan çok ama *çok uzaklara* götürmek istedim.

Doğuştan gelen bu koruma ve sahip olma dürtüsü Bakışları nihayet beni bulduğunda on katına çıktı ve beni baştan aşağı süzdü. Gözleri bacaklarımda gezinirken, gövdemın uzunluğunu sıyırıp omuzlarımı incelerken ve sonunda... dünya durdu.

Kasıldı, mavi gözlerinde korku birikti ve dalga dalga yayıldı.

Neredeyse irkiliyordum. *Neredeyse.*

Kaderimin bana bahsettiği eşimin yaralı yüzümden etkilenmeyeceğine inanmakla aptallık etmişim. Her gün karşılaştığım insanların yüzlerinde, çoğunun görünüşümü iğrenç bulduğunu bilecek kadar tiksinti ve endişe görmüştüm.

Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi. *Eğer şimdi çok çirkin olduğumu düşünüyorsan, küçük güvercin, saldırı ilk gerçekleştiğinde beni görmeliydin.*

Karşılaştırıldığında lanet bir prens gibi görünüyordum. Yirmi dört yıl önce, kafamın sağ tarafı deri, kas ve kemik yığına dönüşmüştü...

Onun tiksintisinin etkisini bu kadar derinden hissetmemeliydim. Şimdiye kadar başkaları üzerinde bıraktığım etkilere alışmış olmalıyım. Yine de ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, pençelerim avuç içlerimin derisini ısırdı.

Malik mi? Roman'ın sesi, aynı sürünün tüm kurtadamları arasında paylaşılan bir bağ olan zihin bağlantımız aracılığıyla kafama doldu; talepkâr ve sabırsız. Bir astı tarafından sözü kesilen bir alfanın sesi.

Tekrar hırlama dürtüsüyle savaştım ve bunun yerine cevabıma saygı gösterdim. **O benim.**

Roman'ın sırtını kaplayan kaslar tekrar gerildi ve biraz daha dik durdu. İddiam onu şaşırttı.

Emin misiniz? Kelimelerin arasına kaygı karışarak meydan okudu. Sonunda başını çevirip bana baktı, sanki gözlerimdeki gerçeği görmeye ihtiyacı varmış gibi. **Kader bağı mı?**

Başımı salladım, sadece çenemi hafifçe eğdim. Daha fazla açıklama yapmaya tenezzül etmedim. İddiamı tekrar sorgulamak, ölümle cezalandırılabilir bir saygısızlık işareti olarak görülecekti. Bir *alfa* bile kaderin iradesine boyun eğdi. En güçlüler bile daha yüce bir güce boyun eğdi.

Roman'ın çenesindeki bir kas seğirdi, bu öfkесinin tek işaretiydi.

Bunu tahmin edemezdi. Bir varis için yanıp tutuşan ve kendisinin de kaderinde bir eşi olmadığı için, yaşlı adamın doğurulabilir bir kızı olduğunu öğrendiği andan beri Mason Knox'un kızını yatağa atmayı planlıyordu.

Sonra, Aria resmi toplantı salonunun kapısından içeri girdiğinde ve Roman onu gördüğünde, bir oğul için bir araçtan çok daha fazlası oldu. Güzelliği ve masumiyeti onu ağabeyim için bir ödül haline getirmişti. Arzusu o kadar aşikârdı ki, havada hâlâ tadını alabiliyordum, baş döndürücü ve yoğun.

Bu düşünce, vücudumun derinliklerinde yuvalanmış ilkel, acı bakla gücünü harekete geçirdi, kardeşimin bana ait olanı alma düşüncesiyle öfkелendi. Tekrar.

Acı verici bir kontrol çabasıyla dişlerimi birbirine geçirdim.

Roman bir düğmeyi çevirir gibi dudaklarında kolay bir gülümseme yarattı ve Aria'ya döndü. Elini tekrar yüzüne götürdü. Gerildim.

"Görünüşe göre sen başkasına aitsin," diye düşündü, elmacık kemiği üzerinde bir parmak eklemine gezdirerek.

İçimden derin, çakıllı bir uyarı daha yükseldi, ancak ses çok kısıktı. Çok kolay göz ardı edilebilirdi. Bedenim titremeye başladı.

Roman alayına son vermedi, Aria'nın çenesini baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırdı ve devam ederken onu bakışlarını tutmaya zorladı. "En değerli canavarıma bağlı güzel bir altın çiçek."

Canavar. Ben yedi, o altı yaşındayken Roman bana bu lakabı takmıştı. Babamızın ilk doğan oğlu yerine konuşabilen bir varisi tercih ettiği ortaya çıktığında. Değerimin artık *Intonat Nocte* Sürüsü uğruna öldürme yeteneğime dayandığı bana bildirildiğinde. *Roman* için.

Aria'nın gözleri telaşla açıldı ama kardeşimin elinden kurtulmaya cesaret edemedi.

Yavaşça ileri doğru bir adım attım, vücudumdaki her kas bu dişiye tehdit eden her şeye saldırma dürtüsüyle uğulduyordu. Ancak ben hareket ettikçe, kardeşimin muhafızlarından birkaçı da yer değiştirdi ve kontrolüm kırıldığı anda müdahale etmeye hazırlandılar.

Odadaki enerji uçucu hale geldi, her an alev alabilecek tehlikeli bir feromon ve içgüdü kokteyli ile doldu.

Roman tehlikeli bir oyun oynadığını biliyordu ama bundan zevk alıyordu. Saldırmamı *istiyordu* ama saldırmayacağımı biliyordu. Ona çok şey borçluydum.

"Ne kadar ironik," diye kıkırdadı Roman, sonunda elini küçük dostumun yanağından çekti. Sonunda, küçük dostumdan uzaklaştı.

ve Mason Knox'a tekrar hitap etti. "Evinize dönebilirsiniz. Kızınız artık sizi ilgilendirmiyor."

"Ama-" Mason korku dolu gözlerini bana doğru çevirerek başladı. Sanki bu zavallı adam kızını *benim* gibi bir adama terk etmeyi aklının ucundan bile geçiremiyordu, oysa birkaç dakika önce kendi kellesini kurtarmak için onu Roman'a teslim etmeye hazırды.

Sanki ona zarar verebileceğimden korkuyordu. Sanki bana verilen en değerli hediyeye el kaldırabileceğimi düşünmüş gibi...

Yine de tam olarak inanmamıştım. Bu bir hata olabilir miydi? Bir parçam, Aria'ya yozlaşmış ellerimle dokunmadan saniyeler önce kaderin onu benden koparıp alacağından endişeleniyordu. Böylesine saf ve güzel bir şeyin benim gibi bir adam tarafından lekelenmemesi gerekiyordu.

Gerçekten kendime ait bir şeyim olalı yıllar, on yıllar olmuştu. Babam varisi olmaktan vazgeçtiği andan itibaren hayatımın her anını ona ve kardeşime hizmet ederek geçirdim. Korkunç general ve bekçi köpeği rolünü oynayarak. Ellerimi kana bulamak zorunda kalmasınlar diye.

Son yirmi dört yılda çok şey kaybetmiştim. Mirasımı. Babamın onayını. Yüzümü. *Sesimi*.

Ben de dostumu kaybedersem lanetlenirim.

Ağabeyim Aria ve Mason'a sırtını döndü ve durumdan sıkılmış gibi görünerek kürsüye doğru yürüdü.

"Görünüşe göre işimiz bitti," dedi, ses tonunda alttan alta bir rahatsızlık vardı. "Malik, arkadaşını götür ama bir saat içinde ofisimde ol."

Sertleştım ama başımı sallayarak ya da zihin bağlantımız aracılığıyla cevap verme zahmetine girmedim. Roman, buluşmamızın ilk saatlerinde küçük güvercinimi ihmal etmek anlamına gelse bile emirlerini ihmal etmeyeceğimi biliyordu.

Gözlerim tekrar Aria ve babasına kaydı ve acıma gibi bir şey göğsümde sıkıştı. O koştu.

Odanın ortasından uzaklaştı ve kendini babasının kollarına atarak omuzlarına sarıldı.

Fısıldamasına rağmen, yumuşak yakarışlarını duyabiliyordum. "Baba. Baba, *lütfe*n. Lütfen beni kalmaya zorlama. Seninle eve gitmek istiyorum. *Lütfe*n."

Kaşlarım çatıldı. Çaresizlikten nefret ediyordum. onun sesinde. Onun bu duyguyu hissetmesini istemediğim için değil. Aksine, üzerimde yarattığı etkiden nefret ediyordum.

Alışkın değildim... *hissetmeye*.

O yanımı kapatmayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Kardeşimin benden istediği canavar olmak için, bunu yapmak zorundaydım.

Yine de Aria Knox birkaç dakika içinde beni parçalara ayırmış ve savunmasız bırakmıştı. Bu kızla olan bağlantım beni gömmek için çok mücadele ettiğim keskin, yoğun duygulara maruz bıraktı. *Onun* duyguları.

Roman kıkırdadı, kendini bizim tahtımıza bıraktı. Atalarım. "Korkarım hiçbir yere gitmeyeceksin. Gördüğünüz gibi, kardeşim benim yanıma ait, siz de *onun* yanına aitsiniz. Kaderli çiftlerin birbirleri olmadan düzgün bir şekilde işleyemeyeceğini açıklamama gerek yok sanırım?"

Sözleri acımasız ve duyarsızdı ama yanlış değildi. Aria'nın babasıyla birlikte eve dönmesine izin vermek istesem bile kurtlarımız buna dayanamazdı. Gözlerimiz kilitlendiği andan itibaren hayatlarımız birbirine bağlandı.

O benimdi, ben de onun. İyi ya da kötü.

"Kalbim, çok üzgünüm," diye fısıldadı Mason, yaşlı ve güçsüz ellerini şefkatle kızın bal rengi saçlarında gezdirerek. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı..."

Nabzım hızlandı ve sadece Aria'yı benden almak istediğini söylediği için bu yaşlı aptalı cezalandırmak için içimden gelen mantıksız, doğuştan gelen ihtiyaçla savaştım. Artık kendimi adab-ı muaşeretin sıkı sınırlarına bağlamak istemediğimden ya da bağlayamadığımdan kürsüden uzaklaştım.

Yeterli.

Aria benden yüzünü çevirmesine rağmen, ben yaklaştıkça sertleşti, sanki o da bedenlerimiz arasındaki mesafenin giderek kısaldığını hissediyordu. Onun kokusunu içime çekerken kanım kaynadı, bal tatlılığıyla yıkandım.

Benimle yüzleşmek için döndüğünde, cesurca benimle babası arasına girdi, şüphesiz pamuk ipliğine bağlı olduğumu hissedebiliyordu. Mavi gözleri gözyaşları, korku ve başka bir şeyle dolup taşıyordu... *merak mı?*

Göğsümdeki gerginlik rahatsız edici sınırdıydı, ve artan duygularım başımı döndürdü. Sonuç olarak, ona ulaştığımda, duygusuzca bileğini tuttum ve onu babasından uzaklaştırdım.

Onu o taht odasından çıkarmak istedim. Odadaki diğer çiftleşmemiş erkeklerin şehvet dolu gözlerinden saklanmasını istedim.

Nefes nefese kaldı, vedalaşırken babasına bakarken yanağından bir damla yaş süzüldü. Yine de, onu götürmeye başladığımda, kendi isteğiyle geldi.

Sanki savaşmanın boşuna olduğunu biliyormuş gibi. Çünkü derinlerde bir yerde bana ait olduğunu biliyordu.

Benimkini.

ARIA

"A ria!" Babamın sesine çaresizlik sinmişti.
Omzumun üzerinden onu izledim.

ama iki heybetli *Intonat Nocte* muhafızı yolunu kesti. Onlara karşı boşuna mücadele etti, kollarını salladı ve yanakları panikten soldu.

Gözlerim yaşardı.

Mücadele etmeliydim. Bu erkekten -görünüşe göre *Malik*'ten-babamla kalmama izin vermesini talep etmeliydim. Bana *Intonat Nocte* Sürüsü'ndeki herkesten çok daha fazla ihtiyacı vardı. Ama yine de...

Malik'le isteyerek gittim.

Nasırlı parmaklar bileğimi sıkıca sarmış, beni şaşırtıcı bir hızla çıkışa doğru çekiyordu. Tenimizin temas ettiği noktadan küçük elektrik titreşimleri yayılıyordu. Bakışlarımı babamdan hiç ayırmadan körlemesine ilerledim.

Sonra taht odasının kapısı iliklerime kadar hissettiğim bir kesinlikte kapandı ve babamı gözden kaybettim.

"Lütfen, ona zarar vermediklerinden emin olun!" Sonunda dikkatimi tekrar önümdeki uzun saçlı adama çevirerek ağladım.

Endişelerime cevap vermedi, sadece beni duymamış gibi çekiştirmeye devam etti. Yakından bakınca düşündüğümden daha da iriydi. Başımın tepesi omuzlarına ancak ulaşılıyordu ve bir eli boğazımı saracak ve ikinci bir düşünce olmadan hayatımı söndürecek kadar geniş görünüyordu.

Canavar. Alfa Roman ona böyle dememiş miydi?
Kardeşi mi?

Tedirginlik içimi sıktı. Yüzündeki yaralar ne kadar korkunç görünürse görünsün, böyle bir lakabı hak etmiyordu. Belki de bu unvanı dış görünüşünden ziyade yaptıklarıyla hak etmişti. Belki de kader hayatımı kalpsiz ve insanlık dışı bir katile bağlamıştı.

Bu düşünce beni herhangi bir yara izinden daha fazla korkuttu.

Yine de küçük, korkak bir parçam koridorda yürürken yüzünü göremediğim için minnettardı. Kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı. Hayatımın sarsıcı son birkaç dakikasından sonra kararlılığımı yeniden inşa etmek için zamana ihtiyacım vardı.

Malik'in uzun, agresif adımları koridorun sonundaki merdivene ulaşana kadar yavaşlamadı. O anda beni nereye götürdüğünü ya da oraya vardığımızda ne yapmayı planladığını bilmediğimi fark ettim.

Korku hikayeleri duymuştum. Bazı erkekler kadersel bir eş bağının onlara eşlerinin bedeniyle istedikleri her şeyi yapma hakkı verdiğine inanıyordu.

Malik onu gördüğümde beri tek kelime etmemişti. Karakteri hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama fırtınayı andıran gözlerinde sahiplenme ve açlık gördüğümü biliyordum. Gideceğimiz yere vardığımızda bana ne yapmayı planladığını nereden bilebilirdim?

Burnumu çektim ve boştaki elimle yanaklarıma bulaşan gözyaşlarımı öfkeyle sildim. Düşüklerini fark etmemiştim.

"Babamın güvende olup olmadığını söyle bana. Lütfen," diye tekrar denedim, sözlerime güç ve inanç katmak istiyordum.

Sonunda omzunun üzerinden bakarak yüzünün yara almamış yarısını ortaya çıkardı.

Kalbim küt küt atıyordu. Daha önce hiçbir erkeğin profiline bu kadar dikkat etmemiştim ama bir şekilde hiçbirinin Malik'le kıyaslanamayacağını biliyordum. Yakışıklıydı, güçlü bir çene hattı ve düz bir burnu vardı. Belki de bir zamanlar mükemmel bir simetriyle kutsanmış olabilirdi.

Bileğimi sıkıca tutup beni merdivenlerden yukarı çıkarmadan önce çenesini hafifçe eğerek başını salladı.

Kaşlarımı çattım. O zaman babam güvende miydi? Yoksa bu baş sallama başka bir anlama mı geliyordu? *Tanrıça*, neden bana *cevap vermedi*?

Tabii...

Tabii konuşamıyorsa. Ve eğer konuşamıyorsa, onunla iletişim kuramazdım. En azından *Intonat Nocte* Sürüsü'ne kabul edilip zihin bağlantılarına erişim sağlayana kadar, ki bu haftalar sürebilirdi. Ya da eş bağımızı tamamlayana kadar.

Annem bir keresinde bana ilk *birleşmenin* eşler arasındaki bağı resmen sağlamlaştırdığını söylemişti. Bu, iki ruhun bir ömür ayrı kaldıktan sonra nihayet yeniden bir olduğu anı işaret eder.

Bu düşünce midemi bulandırdı ve ayaklarıma bakarak, merdivenlerin tepesine varmadan önce kızarıklığının geçmesi için dua ettim. Şimdi böyle şeyleri düşünmenin zamanı değildi.

İkinci kata çıktığımızda beni doğrudan kapalı bir kapıya götürdü. Elimi bıraktı ve bir anahtarlık çıkarmadan önce cebini karıştırdı. Yüzükte birkaç gümüş anahtar şingirdiyordu ama bu gizemli kapının kilidini açmak için birini seçti ve içeri itti.

Tereddütlü adımlarla onu takip ettim.

Beni sade, neredeyse boş bir oda karşıladı. Uzak duvarda bir kral yatak duruyordu, gri bir yorgan şiltenin üzerine örtülmüştü ve seyrek yastıklar yatak başını süslüyordu. Yatağın iki yanında iki komodin vardı ve pencerelerin yanında tek bir gardırop duruyordu. Duvarlarda tek bir dekorasyon bile yoktu.

Perdeler açıldı ve güneş ışığının karanlık, sade alana girmesine izin veriyordu.

"Burası... senin yatak odan mı?" Alt dudağımı çiğneyerek merak ettim. Kollarımı belime doladım, parmaklarım bluzumun kumaşı etrafında kenetlendi.

Çenesini bir kez daha hafifçe eğerek Malik'in konuşmadığı yönündeki teorimi daha da doğruladı.

"Çok boş," diye fısıldadım, odaya bir adım daha atmaya cesaret ederek.

Evdeki yatak odama hiç benzemiyordu. Hatta sanki aylardır kimse adım atmamış gibiydi. Gözlerim gezindikçe, odanın hiçbir *yerinde* Malik'ten *-hayattan- bir* iz olmadığını fark ettim.

Derin bir nefes aldım ve bayat tütün izleri buldum. Nane. Sanki haftalardır, hatta daha uzun süredir bu odada uyumamış gibi kokuyordu. Bu başka bir yerde uyuduğu anlamına mı geliyordu? Belki de bu kale gibi evde birden fazla odası vardı? Ya da belki de *başka* birinin odasında uyuyordu?

midem burkuldu bu fikre bu adam-bu yabancı-bir başkasıyla. Demirin tadı dilimi kapladı ve dudağımın dış derisini kemirdiğimi çok geç fark ettim.

Tanrıça, lütfen eşimin kalbinin başka bir kadına ait olmasına izin verme, diye sessizce dua ettim.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve ben Kafamı kaldırdığımda Malik'in dikkatle beni izlediğini gördüm. Biri soluk ve görmeyen, diğeri yoğun gri olan gözleri sanki çözemediği bir bulmacayla karşı karşıyaymış gibi kısılmıştı.

çözdü. Dudakları ince bir çizgi halinde çekildi, yara izli kısım hafifçe büzüldü.

Kendimi onun otoriter bakışlarını tutmaya zorladım, ondan yayılan güçten *ya da* çirkinliğinin görüntüsünden çekinmeyi reddettim.

Sinirlerimi yuttum ve sessizliği doldurmak için çaresizce kendimi düzgün bir şekilde tanıtmaya karar verdim. Ne de olsa hiç de uygun olmayan koşullar altında tanışmıştık. "Benim adım Aria. Aria Knox."

Endişe verici bir şekilde, ifadesi değişmedi. Mikroskop altındaki bir numune gibi beni dikkatle izlemeye devam etti. Hoşnutsuz muydu?

Parmaklarım beyaz bluzumun etekleriyle oynadı ve birden daha güzel bir şey giymiş olmayı diledim. Belki bir elbise. Ya da en azından mütevazı göğüslerimi olduklarından bir beden daha büyük gösteren favori sütyenimi.

Daha da ötesi, bu adamın hakkımda ne düşündüğünü umursamamayı diledim. Daha önce babam dışında hiçbir erkeğin fikrini önemsememiştim.

Bu sıradan bir adam değil, diye kendime hatırlattım. Ruhlarımız birbirine bağlıydı. İçgüdüsel, ilkel bir bağ paylaşıyorduk ve ben bunu varlığımın en derinlerinde hissediyordum, beni ona çekiyordu. Son adımı attığımızda bu bağın nasıl daha da güçlenip derinleşebileceğini anlayamıyordum.

Eğer son adımı atarsak. İnceleyici bakışlarını okuyamadım. Ya beni istemiyorsa? Beni istemesini istiyor muydum ki?

Malik'in sözlü ya da başka bir şekilde cevap vermeye niyeti olmadığı ortaya çıktığında, sıcaklık ensemden yukarı tırmandı. Hayal kırıklığı çirkin yüzünü gösterme tehdidinde bulunurken parmaklarım yanımda yumruk haline geldi. Nasıl iletişim kurmamızı bekliyordu ki?

"Konuşabiliyor musun?" Adrenalin dudaklarımı gevşeterek sordum, artık lafı dolandırmak istemiyordum.

Sert kaşlarının arasında küçük bir çizgi kırıştı ve gözleri sertleşti. Bir an için onu kıldığımdan korktum. Sorumun nezaketten yoksun olduğunu kabul ediyorum.

Ama Malik yavaşça yaklaştı, sinsice yaklaşan bir yırtıcı gibiydi. Kalbim hızlandı ve sadece birkaç adım önümde durduğunda bakışlarını tutabilmek için çenemi yukarı eğmek zorunda kaldım. Kokusunun lezzetli karışımı üzerime sinmişti ve kendimi onun özüyle sarmak için bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapatma dürtüsüyle savaştım.

Ellerinden biri yanından kalktı ve bir an için bana dokunmak için bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapatacağını umdum.

Onun yerine elini kendi boynuna götürdü ve Adem elmasının hemen altındaki bir noktayı ovuşturdu. Gözlerimi kısarak bir adım daha yaklaşmaya cesaret ettim ve Malik başını geriye eğdi.

Onu gördüğümde dudaklarımdan yumuşak bir nefes geçti.

Dolgun, kısa sakalının kirli sakala dönüştüğü yerde, boynu boyunca yatay olarak uzanan kızgın bir yara izi vardı. Sanki kör, tırtıklı bir bıçakla et, kemik ve tendon k e s i l m i ş gibi pürüzlü bir çizgiydi.

Ya da *bıçak* bile değil. Sivri bir pençe bu tür bir hasara yol açmış olabilir. Büyük ihtimalle yüzünün sağ tarafını mahveden pençenin aynısı.

Malik'in cevabı netti. *Hayır*, konuşamazdı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Bir insan, hatta bir şekil değiştirenin gelişmiş iyileşmesiyle kutsanmış biri bile bundan nasıl kurtulabilirdi?

"Oh." Yutkundum, tüylerim diken diken oldu. "Bu nasıl oldu?"

Ben durduramadan soru ağzımdan kaçtı.

Aptal, diye içimden kendime küfrettim. Bu adamı çok az tanıyordum! Böylesine korkunç bir saldırının ayrıntılarını *bana* anlatmasını nasıl bekleyebilirdim? Zaten bana *anlatmasının* zor olduğundan bahsetmiyorum bile.

Malik çenesini indirerek yara izini bir kez daha gözlerden gizledi. Çenesindeki bir kas seğirdi, düşüncesizce sorduğum soruya verdiği tek tepki buydu.

Onu kızdırdığımdan korktum.

Geniş göğsü derin bir nefesle genişledi ve aniden benden uzaklaştı. Komodinlerden birine doğru yürüdü ve üst çekmecesini karıştırmaya başladı. Bana döndüğünde elinde bir kalem ve not defteri vardı ve sarı çizgili kâğıda bir şeyler karalıyordu.

Bana not defterini verene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim ve dağınık el yazısı beni en üst sayfada karşıladı.

*Kardeşimin yanına dönmeliyim.
Ben dönene kadar bu odadan çıkmayın.*

Açık nota kaşlarımı çattım. Selamlama yoktu. Kendimizi içinde bulduğumuz garip durumdan ya da hayatlarımızı birbirine bağlayan bağdan bahsedilmiyordu. Hiçbir şey yoktu. Sadece acele bir emir ve kardeşlik görevinin belirsiz bir açıklaması.

"Ama-"

Kafamı kaldırdığımda kelimeler dilime takıldı, ancak devasa dostumun çoktan çıkışa doğru ilerlediğini fark ettim. Kapıyı arkasından çarparak kapattı, duvarlar takırdadı ve ardından kilidin yumuşak tıkırtısı yerine oturdu.

Birkaç dakika önce durduğu yere bakakaldım, üzerime çöken sessizliğin her vuruşunda gücüm azalıyordu. Parmaklarım titredi ve yatağa doğru sendelemeden önce not defterini yere düşürdüm.

Başım çarpıyor, son bir saatin stresi sonunda bir uçuruma çarpan dalgalar gibi üzerime çöküyordu. Ama daha da acısı, göğsümde derin bir sızı hissediyordum. Ellerimi

Göğsümde, kalbimin hemen üzerinde, küçük bir yarık oluşmuş gibi hissettiğim yer her geçen saniye parçalanıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ama acıyı hemen fark ettim. *Vücudum onun aniden gidişini protesto ediyordu.*

Eşinin yokluğunun yasını tuttu. Erkek olan Beni bir alfanın damızlık hayvanı olarak yaşamaktan kurtardı ama bana ihtiyacı olan babamdan kopardı. Görünüşte benimle hiçbir şey yapmak istemeyen sessiz savaşçı.

Benim sözde *canavarım*.

ARIA

| yatağın kenarına tünedi ve Malik'in dönüşünü bekledi. Ve bekledi. Ve bekledi.

Bir saat geçti, sonra bir saat daha. Ne olduğunu anlayamadan gökyüzü kararmaya başladı. Kilitli kapının diğer tarafından gelen ayak seslerini her duyduğumda biraz daha dik oturuyor, ancak yumuşak gümbürtüler koridorda tekrar kaybolduğunda tekrar kamburlaşıyordum.

Arada bir yatağımdan kalkıp odada volta atıyor, gözlerimle daha önce gözden kaçırmış olabileceğim küçük bir ayrıntıyı arıyordum. Hiçbir şey yoktu. Sadece bir otel reklamıyla karıştırılabilecek cansız bir oda vardı - kişiliksiz ve kalpsiz.

Pencerenin yanında durdum, mekânın tamamını gözlemledim ve potansiyelini hayal etmeye çalıştım.

Eğer burası yeni evim olacaksa, bazı *ciddi* değişiklikler yapmam gerekecekti. En azından bir resim çerçevesi ve biraz renk katmalıyım. Umarım eşim düz gri yorganına bir dizi mavi yastık eklemeyi sorun etmez. Ya da *sarı*!

Ne de olsa sarı en mutlu renkti ve ilk izlenimlere göre Malik'in hayatında biraz sarıya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu...

Gözlerimi kırıştırdım ve zihnimdeki gezintiye bir son verdim.

Aceleci davranmamalıyım. Malik'in bu yatak odasını benimle paylaşmak gibi bir niyeti olmama ihtimali çok yüksekti.

Karnım ağrıdan iki büküm oldu. İç çekerek dikkatimi tekrar kapıya çevirdim ve iki kolumla belime sarıldım, sanki bu içimde hissettiğim ağrıyı geçirebilirmiş gibi.

"Neredesin?" Ortada olmayan arkadaşşıma fısıldadım.

Bir saat daha geçti. Saat **18:30**'u gösteriyordu ama sanki gecenin bir yarısı gibiydi. Yorgunluk kemiklerimin üzerine çökmüştü. Günün olaylarından dolayı zihinsel ve fiziksel olarak yorgun hissediyordum.

Güne sinirli ve gergin başlamıştım, sevgili sürümü fetheden ve babamı boyun eğmeye zorlayan alfa ile tanışmak için kendimi güçlendiriyordum. Sonra, Alfa Roman bir varis üretmek uğruna bedenimi kullanma niyetini açıkladığında, şimdiye kadar gördüğüm en iri, en korkunç görünümlü erkeğin öne çıkıp beni kendisininmişim gibi sahiplenmesiyle ciddi bir duygusal kırbaçlanma vakası yaşamıştım. Babamın beni Alfa Roman ile pazarlık kozu olarak kullanmayı planladığından bahsetmiyorum bile. *Bu* ihanetin üstesinden gelmek zaman alacaktı.

Şu anda bile vücudumda çelişkili sevinç, korku ve keder dalgaları dolaşıyordu. Geçen her an yeni bir endişenin zihnimi kemirmesine yardımcı olmadı. *Ya Malik beni istemiyorsa? Benim için geri gelecek mi?*

Her şey çok bunaltıcıydı. Her şeyi anlamaya çalışırken başım dönüyordu.

"Tanrıça, bana yardım et," diye inledim, yatağa geri çöktüm ve tavana baktım.

Arkadaşım tarafından reddedilmeyi kabul etmeyi reddettim. Elbette, ilk karşılaşmamızın koşulları garipti ve etkili bir şekilde iletişim kuramamamız da yardımcı olmamıştı. Ama benimle geçirdiği on beş dakikadan sonra kader bağımızdan vazgeçemezdi.

Başımı kapıya doğru çevirerek odadan çıkmayı düşündüm. Kapıyı dışarıdan kilitlemişti, yani hâlâ çıkabilirdim. O koca dağ gibi adamı içeride bulmak çok zor olmazdı herhalde?

İç yanağımı çiğnedim. *Hayır, bu kale çok büyük. Aynı derecede devasa ve korkutucu düzinelerce şekil değiştirenle dolu olduğundan bahsetmiyorum bile...* Titredim ve Malik'in notunda emredildiği gibi odada kalmaya karar verdim.

Ama kapıya bakmaya devam edersem çıldıracaktım. Dahası, pencerenin önünde sahibinin dönmesini bekleyen kayıp bir köpek yavrusu gibi zavallı hissediyordum.

Hayır, o ben değilim.

Arkadaşım beni reddetmez. Buna izin veremezdim. Surat asmak yerine, kendimi evimde hissetmenin zamanı gelmişti.

MALİK

Vücudumdaki her lif küçük güvercinimle yeniden bir araya gelmek için can atıyordu.

Dört *lanet* saatin büyük bir kısmını kardeşimin yanında, bölgedeki kontrolünü genişletmek için yapacağı bir sonraki seferin planlarını tartışarak geçirmiştım. Şüphesiz tedirginliğimi hissetti ve danışmanları her zamankinden bir saat daha uzun süre bir arada tutmaya karar verdi.

Roman'ın gözlerinde gördüm. Her zaman gözlerini dolduran o tanıdık kendini beğenmiş kibir parıltısı -babamızın gözleri-

gücünü göstermek istediğinde. Kendini tehdit altında hissettiğinde otoritesini ortaya koyar, sanki bana babamızın *kimi* varis olarak atadığını hatırlatmaktan hoşlanırdı.

Sanki unutabilirmişim gibi.

Bugün kendini tehdit altında hissettiğini biliyordum. Küçük Aria üzerinde hak iddia ettiğimde ve onu burnunun dibinden aldığım da. Kaderindeki eş bağının yasalarına boyun eğmek zorunda kalmış olsa da Roman *bana* asla boyun eğmeyeceğini bilmemi istedi.

Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Sadece eşime dönmem gerekiyordu.

Kızdan uzakta geçirdiğim her an, göğsüm onu sahiplenmek için doğuştan gelen, ilkel bir ihtiyaçla gerildi. *Benim* olanı korumak için.

Şimdiye kadar, *Intonat Nocte* Sürüsü'ndeki her ruh taht odasında olanları şüphesiz duymuştu. Zihin bağlantısını paylaşan şekil değiştirenler arasında haber akıl almaz bir hızla yayılırdı. Sadece bir avuç sürü arkadaşım - beni çocukluğumdan beri tanıyan ve yaklaşımdan çekinmeyen arkadaşlarım - yeni keşfettiğim çiftleşmiş erkek statüm için beni tebrik etmeye cesaret etti.

Kader eşleri Ay Tanrıçası'nın bir lütfuydu ve bazı şekil değiştirenler tüm hayatlarını bu bağı arayarak geçirirlerdi. Benimki bilmeden ve farkında olmadan benimkine doğru yürümüştü.

Hayatımda ilk kez Ay Tanrıçası bana *iyi* bir şey bahşetmişti.

Ve onu lanet yatak odamda terk etmişim.

İkinci katın koridorunda, ayda bir defadan fazla uğramadığım kapıya doğru ilerledim. Belki daha az.

Kapıya vardığımda anahtar çoktan elimdeydi ama eşikte durakladım. Nefesimi tutarak odanın içinden gelen sesleri dinledim. *Hiçbir şey yoktu.*

Kapıyı açtığımda Aria'nın içeride olmayabileceği düşüncesiyle nabzım hızlandı. Biri onu kaçırmış mıydı? Bana zincirlenmiş bir hayattan kaçmak için çaresizce kaçmış mıydı?

Anahtarı çevirdim ve odaya girdim. Hanımeli ve armudun nefis karışımı hemen üzerime yayıldı ve bedenim rahatladı. O buradaydı.

Karanlık odayı kaplamış olsa da gözlerim çabucak alıştı ve Aria'yı yatağın üzerinde kıvrılmış buldum. Yorganın altında bir yumru oluşturmuştu, küçük bedeni kocaman yatağın sadece bir kısmını kaplıyordu. Uyuyor muydu? Akşam yemeği yemeden mi?

Odaya bir adım atıp kapıyı arkamdan sessizce kapatıp bir kez daha kilitlerken kalp atışlarımın kulaklarımda attığını duydum. Daha önce kilidi hiç kullanmamıştım. Kişisel alanımdaki hiçbir şeyi yeterince önemsememiştim.

Yavaşça, hareket etmeyen şekle doğru yürüdüm. Yumuşak, sabit nefesler bana onun gerçekten uyuduğunu söylüyordu ve ben de nefeslerinin ritmini ezberlemek için kendimi zorladım.

Ben yaklaştıkça, açık perdelerden içeri süzülen ay ışığında saçları daha açık bir tonda parlıyordu. Bu ışık onun narin yüz hatlarını aydınlatıyordu. Yatağın ayak ucundan onu inceledim, uyanıp beni ona bakarken bulabileceği korkusuyla bir adım daha yaklaşmaya cesaret edemedim.

Hafif çillerle kaplı, yuvarlak uçlu zarif bir burnu vardı. Sarı saçları ve açık ten rengi göz önüne alındığında kirpikleri şaşırtıcı derecede koyuydu ve yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde huzurla duruyordu. Uykusunda dudakları büzülür ve her bir dolgun taç yaprağı arasında en küçük boşluğu bırakırdı.

Çok güzeldi. Bu manzara karşısında benim de ağzım açık kaldı.

Böylesine saf, katıksız bir güzelliği hak etmek için ne yapmıştım? Ya da daha büyük olasılıkla, o benim gibi bir yaratığa mahkûm olmak için ne yapmıştı?

Hayretimi yuttum ama başka tarafa bakmaya cesaret edemedim. Gözlerimi ondan biraz ayırırsam kaybolacağına inanıyordum.

Bir saniye.

Bütün gece orada kalabilirdim ama Aria aniden uykusunda kıpırdandı. Başını yastıkta yeniden ayarlarken dudaklarından yumuşak bir miyavlama kaçtı ve gri yorgan çıplak omzundan kaydı.

Çıplak omuz.

Bunu fark ettiğimde vücudumdaki her kas gerildi.

Bluzunu çıkarmıştı. Tek bir çıplak askı omzunu süslüyordu ve gözlerim şimdi sergilenen küçük göğüs dekoltesine kaydı. Mütevazı göğüsleri sade sütyeninin sınırlarını zorluyordu. Avuçlarımın içine yapboz parçaları gibi sığsa da ellerimle cüceleştirebileceğim mükemmel tümsekler. Utanç dolu bir yanım, göğüs uçlarının dudaklarıyla aynı pembe tona sahip olup olmadığını merak etti...

Lanet olsun. Kotunu da çıkarmış mıydı?

Farkında olmadan sikim seğirdi ve kanımdaki çatırdayan korlar bir orman yangınına dönüşmeden önce gözlerimi Aria'dan ayırdım.

Bir elimi uzun, dağınık saçlarımda gezdirerek yataktan uzaklaştım ve içimden küfrettim.

Daha önce hiç bir kadını yatağıma davet etmemiştim. Hayatıma bu tür bir güven ve samimiyetin girmesini hiç istememişim. Ama benim küçük güvercinim kendini davet etmiş, neredeyse hiçliğe soyunmuş ve uykuya dalmıştı. Bana şaşırtıcı derecede güveniyordu. Kendimi kontrol etmeme.

Hoşuma gitmedi.

Başkaları benden korkarken her şey daha kolaydı. Korku bekleniyordu. *Biliniyordu.* Kendimi kontrol etmeme ve hayatımdaki diğer insanlarla, hatta kendimi en yakın gördüklerimle bile aramdaki mesafeyi korumama olanak tanıyordu. Yalnız kalmaya alışmışım ve bunu tercih ediyordum.

Ama körü körüne güven ve kabullenme... Bunlar benim hayatıma yabancı kavramlardı. Ve kontrol kaybı vaat ediyorlardı.

Alnımı ovuşturdum, parmaklarım kaşımın üstündeki harap olmuş yara dokusuna masaj yaptı ve son bir kez

Büyüleyici bir eş. Onu kaybedersem lanetlenirdim ama aynı zamanda onu bir kol boyu uzakta tutmam gerektiğini de hissediyordum. Onun ve kendimin iyiliği için.

Aria Knox benim kader eşim olabilirdi ama onu mahvetmekten ben sorumlu olamazdım. Ben onun güzelliğini mahvettim.

Yine de, en-suite banyoya gidip duş aldıktan sonra, ilk kez onun yanına yatağa tırmandım. Bana arkasını dönmüştü ve lanet olsun ki bedenlerimiz arasındaki mesafeden nefret ediyordum.

Özenle yaptığım yavaş hareketlerle yatağın ortasına bir santim daha yaklaştım. Sonra bir tane daha, yatak benim muazzam ağırlığının altında kayıyordu. Sonunda kolumu uzatıp beline dolamaya cesaret edebildim ve ön kolumun karnının alt kısmındaki yumuşak kabarıklığa değdiği yerde sıcaklık alevlendi.

Bunu daha önce hiç kimseyle yapmamış olmama rağmen, bedenimin temel içgüdülerini takip ettim. Onu yakınımda tutmak istedim. Ona sarılmam *gerekiyordu*.

Bu yüzden onu geriye doğru çektim ve sadece Sırtını göğsüme yaslamıştı, kalçaları leğen kemiğimin kıvrımıyla aynı hizadaydı. Duşta geçirdiğim süre boyunca evcilleştirmeyi başardığım aletim, kıcının iki küresi arasında yuvalanırken yenilenmiş bir arzuyla titreşti.

Ona sürtünme dürtüsüne direnmek yerine dişlerimi sıktım ve başımı boynunun kıvrımlarına gömüp kokusunu ciğerlerime çektim. Bir bacağımı onunkinin üzerine atarak formlarımızı tamamen birbirine doladım ve sonunda kendimi yeterince yakın hissettim.

Sonunda gözlerimi kapattım.

ARIA

H *Yemek.* Baştan ıkarıcı, her şeyi tüketen *sıcaklık* bedenimi koza gibi sarmıştı ve asla ayrılmak istemiyordum.

Dudaklarımdan küçük bir memnuniyet i çekişi kaçtı ve etrafımı saran büyük fırına daha da sokulmak için yer değiştirdim. Vücudumun etrafındaki tutuşu, belimi sıkan bir boa gibi sıkılaştı ve gerildim.

Gözlerim birden açıldı ve karanlığın içinden bronz, kaslı bir kolun ortama sıkıca sarıldığını gördüğümde anlık bir korku boğazımı sıktı. Omurgam dikleşti ve keskin bir nefes aldım.

Yatağımda bir adam vardı. Yatağımda bir *adam* vardı!

Hayır, diye düşündüm. Benim *yatağım değil.*

Tatlı tütün yaprağı ve nanenin ciğerlerime sızdığı anda bir önceki günün olayları üzerime çöktü. Ben uyurken Malik'in yanımdaki yatağa girmiş olabileceğini fark ettiğimde hızla atan kalbim biraz olsun sakinleşti ama vücudumdaki her kas kaskatı kesilmişti.

Dönüşünü hatırlamaya çalıştım. Bir gece önce Malik'i beklerken sadece gözlerimi dinlendirmek niyetindeydim ve yatağa kot pantolonum ve bluzumla girerek çarşafı kirletmek istememiştim. Yorgunluğumu hafife almış olmalıyım. Şu anda sadece sıcak rüyalar görebiliyordum.

Geniş gözlerle vücudumu zihinsel bir taramadan geçirdim. Anlayabildiğim kadarıyla sütyenime ve külotuma dokunulmamıştı ve neredeyse rahatlayarak ürperiordum.

Malik'in kolu beni onun kıvrımına sıkıştırdı, ikimiz de yan yattık. Kalçalarımız aynı hizadaydı ve omurgamın her santimi onun göğsünün ve karnının yastık gibi kaslarına yapışmıştı. Kaba saçları omuzlarımı gıdıklıyordu. Uyluklarından biri bacaklarımı ayırdı, aralarına girdi ve merkezime doğru bastırdı.

Kavurucu tenine rağmen titriyordum.

Pozisyonumuzun mahremiyeti karşısında dehşete düşmeliydim. Ben uyurken beni bu kadar yakınına çekmesine öfkelenmeliydim ama hoş bir şaşkınlık ve hayranlığın ötesinde bir şey hissetmek için kendimi zorlayamadım.

Ve varlığımın tam merkezinde sıvı sıcaklığın alışılmadık çalkantısı.

Bu garip his karşısında kalçalarımı birbirine kenetlemeye çalıştım, ancak eşimin uyluk kemiğinin hâlâ aralarında durduğunu çok geç fark ettim. Eşofman altı giymiş bacağının külotuma sürtündüğü noktadan gelen zevk karıncalanmasıyla nefesim kesildi.

Neredeyse yüksek sesle inleyecektim ama alt dudağımı ısırarak bu utanç verici sesi bastırmayı başardım. *Çok sertti.*

Sürtünme beni anlık olarak rahatlatırsa da artçı etkileri sadece lezzetli ağrıyı on kat artırdı. Kalp atışlarımın seksimde attığını hissettiğime yemin edebilirim, her çırpınıştta beni tekrar rahatlamaya çağırıyordu.

Gözlerimi kapattım ve bu günahkâr öneriyi zihnimden kovdum. Bunun yerine, kıvranarak uzaklaşmaya çalıştım.

Bedenlerimiz arasındaki birazcık mesafenin kanımdaki kışkırtıcı yanmayı dindirebileceğini umarak ağır kolundan kurtuldum.

Sadece kolu *çok* ağırdı. Onun önü ile benim sırtım arasında ancak bir santimlik bir mesafe kazanabildim ama bu hareketim bir şeyi başardı.

Bir şey sert ve ürkütücü büyük içime bastırdı Sırtımın alt kısmına, tam da omurgamın dibindeki çukurların arasına. Bir kıpırdanma daha ve bir şekilde daha da sertleşti ve belirginleşti. Merak ettim, neredeyse tekrar yapıyordum.

Sonra Malik'in iri bedeni benimkinin arkasına geçti, ciğerlerinden derin bir nefes çekti ve neredeyse bağıracaktım.

Oh Tanrıça, lütfen uyuma! Yanaklarım erime noktasına kadar ısınırken sessiz duamı okudum. Vücudumdaki her kasın ölümcül bir şekilde hareketsiz kalmasını dileyerek gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum.

Malik'in belimdeki tutuşu hafifçe gevşedi ve dikkatsiz hareketlerimle ona fiziksel acı vermişim gibi hemen kalçalarını geriye doğru salladı. Ardından göğsünü sıyırdı ve kendini yataktan kaldırırken şilte de kalktı.

Anlık pişmanlık kalbimi ele geçirdi ve bedenim onun sıcaklığını ve güvenli tutuşunu kaybetmenin yasını tuttu.

Ağır ayak sesleri ahşap zemin üzerinde banyoya doğru ilerliyordu ama kapı arkasından kapanana kadar gözlerimi açmayı bile reddettim. Yumuşak bir klik sesiyle dirseğimin üzerinde doğruldum ve odaya göz gezdirdim. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve komodinin üzerindeki küçük saat *sabah 4:46'yı* gösteriyordu. Biraz daha doğrulup ipeksi çarşafı vücuduma çektim ve bakışlarım yanımdaki şilte üzerindeki boş alana kayarken göğsümü örttü.

Malik'in bedeninin izi kalmıştı ve avucumu izine bastırduğimde onun sıcaklığı da kalmıştı.

Banyoda duş akmaya başladı ve ben kapının altındaki ışık aralığına baktım. Onun gölgesi

Sonunda görüş alanımın dışına çıkana kadar karo boyunca ilerledi.

*Kıpırdanmalarım*la onu incitmiş miydim? Ya onu kızdırdıysam? Ya da, *Ay* Tanrıçası, uyarılmamın kokusunu alabilmiş miydi?

İnledim, başımı ellerimin arasına gömdüm ve son beş dakikayı geri alabilmeyi diledim. Daha cesur olsaydım, uyandığını hissettiğimde uyuyormuş gibi yapmazdım. Onunla yüzleşirdim, kafa kafaya verirdim. Biraz zor da olsa iletişim kurabilirdik ama *bundan* daha iyi olurdu.

Utanç içinde kendimi bir kez daha yastığa bıraktım ve Malik banyodan tekrar çıktığında onunla nasıl yüzleşeceğimi hayal ettim. Özür dilemeliydim. Ya da belki de hiçbir şey olmamış gibi davranmak daha iyi olurdu? Bir kez daha sahte bir uyku mu?

Düşün kapandığını duyduğumda, durumu düzeltmek için yaptığım çelişkili planlar yüzünden başım dönüyordu. Yan döndüm ve gölgesinin tekrar kapının altından geçişini izledim.

Kol döndüğünde panikledim.

MALİK

Beni aksi yönde ikna etmek için elinden geleni yapsa da Aria uyanıktı.

Banyodan çıkar çıkmaz, bir havluyu kalçalarımın altına sıkıştırmıştım, nefesinin kesildiğini duydum. Sonra, nefes alışları bir makinenin ciğerlerini elle genişletmesi gibi katı ve sahte bir hal aldı. Kendi üzerine kıvrıldı, banyo kapısına bakıyordu, sanki kendini durduramıyormuş gibi

Yataktan çıktığımda hareketlerimi izliyordu. Bana güvenmiyordu.

Kaşlarımı çattım ve onun sahte uyku halinden uzaklaşarak kıyafet almak için dolaba yöneldim.

Bu odada sakladığım birkaç kot pantolondan biriyle boğuşurken dişlerimi sıktım ve aptallığıma lanet ettim.

Dün gece ona dokunmama izin vermemeliydim. Onu kollarıma almamalıydim.

Küçük güvercinimin rahat edemeyeceği bir sınırı aşmışım. Yoksa neden kucağımda kıvranıp dursun ki? Benden dehşete düşmüştü ve şüphesiz kaçmak istiyordu.

Ve lanet bir canavar gibi, azgın bir ereksiyonla uyandım.

Bunu fark eder etmez yataktan fırladım ama suçluluk duygusu hâlâ içimi kemiriyordu. Her zaman kendimi kontrol etmekle övünürdüm ama Aria'yla, kader arkadaşım... Şey, sikim sakinleşene kadar duşta kendi elimi *iki kez* sikmek zorunda kaldım.

Kot pantolonumun düğmeleri kalçalarımda sallanırken, boynumu kulaktan kulağa boyayan çirkin, sivri yara izini ovuşturdum ve iç çektim.

Nefret ettim.

Eğer bu yara izi olmasaydı, dolaptan çıkıp yatağın kenarına oturabilir ve Aria'yla konuşabilirdim. Onu korkuttuğum için özür dileyebilir ve bunu bir daha yapmayacağıma söz verebilirdim. Onu kardeşimin sürüsünün evinden çıkarıp kendi evime, güvende, özgür ve *benim* olacağı yere taşıma planlarımı açıklayabilirdim.

Onun yerine, dolapta saklanıyordum. Sessiz. Zorla onunla lanet bir not defteri kullanarak iletişim kurmak.

Çenemi acı verecek kadar sıkarak, yetersiz yığınımdaki ilk gri tişörtü aldım ve gövdem üzerine kaydırdım. Kumaş biraz fazla sıkı duruyordu, karar verdiğimden bu yana geçen beş yıl içinde dolabımı yenilemediğimi düşünürsek bu şaşırtıcı değildi.

Bu gibi senaryolar için yedek bir avuç dolusu kıyafet bulundurmak. O zamandan beri bedenim ve kaslarım büyümüş gibiydi.

Giyinerek dolabın kapısını bir kez daha açtım ve odayı kaplayan karanlığa rağmen küçük dostumun varlığını karşısında kaskatı kesildiğini gördüm.

Hayal kırıklığımı yutarak, onun tiksintisine karşı kendimi sertleştirdim ve dün geceden kalma not defterinin hâlâ beklediği komodine doğru yürüdüm. Kalem elimde, bir sonraki açık sayfaya geçtim ve boş alana dik dik baktım.

Bir an için aceleyle bir mesaj daha karalamayı düşündüm, Aria'nın yatak odasında beklemesini ve ben dönene kadar dışarı çıkmamasını istiyordum. Kalemimin ucunu sarı kâğıda bastırınca mürekkep kâğıda akmaya başladı, ama durakladım.

Soğuk, kişisel olmayan notlar Aria'nın benden korkusunu azaltmak için hiçbir şey yapmazdı.

Yatağın üzerinde hareketsiz duran kıza bakarken boğazım düğümlendi, sonra elim kendiliğinden hareket etmeye başladı.

Küçük güvercin,

Günaydın. Umarım iyi uyumuşsunuzdur. Tekrar söylüyorum, bugün bu odadan yalnız çıkmamanızı rica ediyorum. Bir arkadaşımın, Emerson'dan, şafakta odanın dışında beklemesini isteyeceğim. Sizi kahvaltıya götürecek ve evimize yerleşmenize yardımcı olacak.

Ben bu gece dönene kadar Emerson'la kal.

Sevgil

er,

Malik

Notu okudum ve tekrar okudum. El yazım çok kötüydü ve okuldayken bunu geliştirmeye hiç önem vermemiştim. Kardeşimin benim dövüş yeteneğime ihtiyacı vardı, kalem ve kâğıtla olan becerilerime değil. Ve ben *kesinlikle* şair değildim.

Bir ya da iki kez, notu parçalayıp aceleci, kişisel olmayan karalamalarımı geri dönüyorum. En azından *onlar* kendimi aşık bir aptal gibi hissettirmezdi.

Notumun sonuna baktım. "*Sizin*."

Sevgi dolu vedalaşma karşısında sıcaklık boynuma tırmanmakla tehdit etti. Bu söz Aria'yı üzecek miydi? Yoksa onu ilk gördüğüm anda hissettiğim derin, her şeyi tüketen bağlılığa bir bakış mı sunacaktı?

Kadere, Ay Tanrıçası'na ve açıkçası vücudumdaki her *zerreye* göre ben *oudu* O da benimdi.

Sonunda kendimi not defterini yerine koymaya zorladım. Notu düşünerek daha fazla zaman kaybetmek istemediğim için komodinın üzerine bıraktım. Zihnim bana hızlı bir çıkış yapmamı ve o günkü görevlerime erken başlamamı söylese de kendimi yatağın kenarında oyalanırken buldum.

Aria yatağın ortasına uzanmış, altın sarısı saçları omzunun üzerinden yastığa dökülüyordu. Her düzenli nefes alışında göğsü inip kalkıyordu. Şimdiden uyku numarası yapmakta ustalaşmaya başlamıştı.

Kendime rağmen yatağın üzerinden uzandım ve parmak boğumumu sarı saçlarından bir tutamın düştüğü alnına değdirdim. Saç teli işaret parmağımla orta parmağımın arasından kayarak nasırlara ipek gibi yapıştı.

Dokunuşumla Aria'nın koyu renk kirpikleri açıldı. Canlı mavi gözler bana göz kırptı ve şaşkınlık ve şaşkınlığıma rağmen, derinliklerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu.

"M-Malik?" diye fısıldadı, vücudunu bir dirseğinin üzerinde desteklemek için kaydı.

Dudaklarından dökülen ismimin sesi, kalp atışlarımın göğsüme bir çekiç gibi inene kadar hızlanmasına neden oldu.

Dirseğini daha da yukarı itti ve çarşaf vücudundan aşağıya düşerek sütyenini ve göğüs dekoltesini ortaya çıkardı. Damarlarımdaki sıcaklık artarken bile bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmeye zorladım. *Cehenneme kadar yolu var.*

Elimi hızla geri çekmeye çalıştım.

Sanki yakınlığından dolayı ona bir şekilde zarar verebilecekmiş gibi. Ancak onu başarılı bir şekilde yanıma geri getiremeden, kendi parmakları elime dolandı.

"Bekle," diye yalvardı, parmaklarımı inanılmaz yumuşak yanağına geri çekti ve avucumu orada tuttu. Dokunuşuma doğru eğildi ve bu beni şaşırttı. "Nereye gidiyorsun?"

Kaşlarım birbirine kenetlendi ve kısa bir anlığına ona cevap vermek için ağzımı açtım. Ses çıkmadı ama bu girişim bile ses tellerime acı verdi. Yaralanmamı takip eden yıllarda aynı hatayı her gün sayısız kez yapmışım ama yarım on yıldır böyle bir şey olmamıştı. Her nasılsa, Aria'yla yaşadığım bu yenilik bana bunu unutturmuştu.

Bu kadar basit bir soruya cevap veremediğim için utanarak dudaklarımı bir kez daha kenetledim. Amaçladığımdan çok daha kaba bir şekilde, komodinden not defterini almak için elimi geri çektim.

Sert davranışım karşısında gözleri büyüdü, mavinin içinde acı gibi bir şey birikti ve kendimden daha da nefret ettim.

Bu acı daha kötü bir şeye dönüşmeden önce o odadan çıkmam gerekiyordu. Gözlerimi onunkilerden ayırarak not defterini yatağın üzerine attım ama okumasını beklemedim.

Bunun yerine, topuklarımın üzerinde döndüm ve geri çekildim. Tıpkı lanet bir korkak gibi.

ARIA

A Malik hışımla odadan çıktıktan sonra uyku benden kaçtı. Bunun yerine, kafamdaki kargaşanın ortasında netlik bulmak için duş almaya karar verdim. Suyu açtım sıcaktı ve içeri girmeden önce buhar tavana yükselene kadar bekledi.

Neredeyse anında taş zemine sırt üstü uzandım ve dizlerime sarılarak kaynar sıvının başıma ve omuzlarıma yağmasına izin verdim. Yanmayı memnuniyetle karşıladım. Bu beni göğsümdeki garip gerginlikten uzaklaştırdı.

O gittikten sonra Malik'in notunu yüzlerce kez okumuş, içeriğini ve harfleri kâğıda nasıl karaladığını ezberlemiş olmalıyım. Not... *kafamı karıştırdı*.

Sevgi sözcüğünü kullanmasıyla sevgiyi ima ediyordu. "küçük güvercin" ve "evimiz" kelimeleri. Notu imzalama şekli midemi bulandırdı: 'Sevgiler, Malik'.

Seninkini. Bunu mu demek istedi?

Ay Tanrıçası, bilmiyordum. Çünkü hareketleri notanın sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Sanki bana dokunma düşüncesine katlanamıyormuş gibi elini benden çekmişti. Sonra tek kelime etmeden, sanki onu kızdırmışım gibi odadan çıkıp gitti.

Onu kızdırmış mıydım? Başımı ellerimin arasına aldım ve ıslak saçlarımin yüzümün önüne düşmesine izin verdim. Gözlerimi yakan yaşları geri kırparken bile hayal kırıklığı içinde inledim.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Duşun zemininde birkaç dakika daha oturduktan sonra kendimi kalkmaya zorladım ve kurulanmak için cereyanlı banyoya girdim. Çekmeceleri ve dolapları karıştırıp yeni bir havlu aramak yerine, en yakın kancadan Malik'in havlusunu aldım.

Su hâlâ çıplak bedenimden nehirler halinde damlarken, havluyu burnuma götürdüm ve titrek bir nefes aldım. Orada, sabun ve nem kokusuna karışmış, onun kokusu vardı. Tütün yaprağı, nane ve başka bir şey... Kanımı ısıtan ve doğrudan bacaklarımin arasındaki noktaya sızan bir şey.

Aman Tanrım. Gözlerimi kapattım ve onun belime bastırıldığı, kışımın kalçaları arasına yerleştiği hissini hatırladım.

Uyanır uyanmaz benden uzaklaşmış ve düş almak için banyoya çekilmişti, ama yükselen duyularım o gittikten sonra bile bu havluda onun uyarılmışlığının *-ihtiyacının-* kokusunu alabiliyordu.

Beni arzuluyordu, bu çok açıktı. Memnuniyet kıvrıldı

'de midemde 'de 'de bilgi. 'de en azından onun *vücudu* aramızdaki bağı fark etti.

Günün geri kalanında vücudumda eşimin kokusunun izlerinin kalacağını umarak kurulandım. Adımlarımda yeni bulduğum umutla, giyecek yeni kıyafetler aramak için banyodan çıktım. Ne yazık ki sadece yedek kıyafet bulabildim.

Dolaptaki tişörtler. Yanımdaki erkek kot pantolonu üzerimden düşecekti, bu yüzden dünkü pantolonumu Malik'in gömleklerinden biriyle birlikte giymeyi tercih ettim.

Kumaş vücudumdan bir patates çuvalı gibi sarkıyor, sahip olduğum tüm iyi özellikleri gizliyordu. Tişörtün etekleri kalçamın ortasına kadar uzanıyordu ve yakası köprücük kemiğimin altına sarkmıştı. Babamla iletişime geçmem gerekiyordu, hem onu kontrol etmek hem de bana birkaç kutu kıyafet göndermesini istemek için...

Giyinmeyi bitirdiğimde, şafağın ilk ışıkları pencereden içeri sızmaya başlamıştı. Kapıya yaklaşımadan önce parmaklarımı aceleyle nemli saçlarımın arasından geçirdim.

Malik'in notunda arkadaşı Emerson'ın beni bekleyeceği yazıyordu. Bir parçam onun çoktan orada olduğundan şüphe ediyordu ama kapıyı açmaya cesaret ettiğimde, genç bir kadın ellerini önünde kavuşturmuş, dudaklarında hoş bir gülümsemeye duruyordu.

"Günaydın," diye cıvıldadı, gülümsemesi genişledi.

Hafif çarpık bir ön dişi ve güzel yüzünde bir tutam çili vardı ve kumral saçları göğüslerine doğru dökülüyordu. Benden çok büyük olamazdı, en fazla yirmili yaşların ortalarındaydı.

"Emerson?" Ağır kapının biraz daha ötesine bakarak merak ettim. Koridorların ne kadar karanlık ve açıkçası orta çağdan kalma olduğunu neredeyse unutmuştum.

Kız hevesle başını sallayarak cevap verdi. "Ve sen de Aria'sın. Malik eğitimden dönene kadar seninle kalmamı söyledi."

Eğitim. Demek kaçıp gittiği yer orasıydı.

"Bana da öyle söyledi." Ona küçük bir gülümseme verdim ve yatak odasından çıktım.

Emerson içgüdüsel olarak geri adım attı, sanki bir mıknatıs gibi itilmişti. Kaşlarımı çattım ve bakışlarımın vücudunun geri kalanının üzerinde hızlı analizinde gezinmesine izin verdim. Onun

Köprücük kemikleri çıkıktı ve elmacık kemikleri doğal olandan biraz daha fazla göze çarpıyordu. *Intonat Nocte* yerleşkesine geldiğimden beri gördüğüm her şekil değiştiren g ü ç ve kuvvet saçarken, Emerson kıyaslandığında çelimsiz görünüyordu.

O bir omega. Şaşkınlığımı göz kırparak geri aldım.

Babamın sürüsünde büyürken, hiç omegamız yoktu. Böylesine küçük bir sürüde rollerimiz sınırlıydı ve aşırı rütbelere gerek yoktu. Birçok büyük sürünün kullandığı ve dayandığı acımasız hiyerarşi olmadan hayatta kaldık.

Dudağımı ısırdım, onun doğal teslimiyetinden dolayı midemde rahatsızlık hissettim. *Kimsenin* benim yanımda bu şekilde davranmak zorunda kalmasını istemiyordum.

Hemen Emerson'a en geniş gülümsememi sundum. "Ayrıca bana senin bir arkadaş olduğunu söyledi ve şu anda onlardan birini kullanabilirim."

Yanakları kızardı, çilleri bir ton daha koyulaştı. "General her zaman çok nazik olmuştur," diye cevap verdi, öncekinden daha sessiz.

Kaşlarım çatıldı. "General mi?"

Bir kez başını salladı, çenesini hafifçe eğdi. "Alfa Roman'ın infazcısı. Roman her kararı verirken, Malik onları uygular."

İnfazcı. Bu kelimeyi ima edince tüylerim diken diken oldu. Kan dökme ve şiddet kokuyordu. Evde kesinlikle *böyle şeyler* yoktu. Aslına *bakarsanız*, babamın kurallarını ya da egemenliğini dayatmaya hiç *ihtiyacı olmamıştı*. Olsa bile bunu kendisinin yapacağından ve başka bir erkeğe ya da kadına vermeyeceğinden emindim.

Intonat Nocte Sürüsü'ndeki yaşam hakkında öğrenmem gereken çok şey varmış gibi görünüyordu... Tüm bunların olasılığı karşısında omurgamda tedirginliğe benzer bir şey titredi.

Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve ayak sesleri duyuldu; Emerson kaskatı kesildi.

"Artık gitmeliyiz," diye mırıldandı, başını eğip topuğunun üzerinde döndü ve Malik'in bir gün önce beni çıkardığı merdivene doğru ilerledi.

Onu takip etmek için acele ettim, arkamızdaki koridora son bir kez baktım, başka bir kadın bir odadan çıktı ve Ay Tanrıçası'na şükürler olsun ki diğer yöne doğru yürüdü. Emerson'ın tepkisine bakılırsa, bu sabah başka bir sürü üyesiyle karşılaşmak istemiyordum.

"Uh," ona yetişmek için neredeyse koşuyordum. "Nereye gidiyoruz? Malik'in evine mi?" Umarım *yemek yemeye*.

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı ama Emerson gözlerini önden ayırmadı. "Bu diğer sürü üyeleri sizi orada rahatsız etmeye çok daha az meyilli olacaktır. Şu haliyle oldukça ses getirdiniz. Herkes General'in Alfa'nın burnunun dibinden kapıldığı dişiği görmek istiyor."

Hatırladıkça irkilme isteğime karşı koydum. Alfa Roman'ın yakınlığının yanlışlığı. Babamın sırf onunla çiftleşmem için beni o vahşiye sunma kararı. Kader eşimi bulmak ihanetin keskin acısını hafifletmişti ama acı hâlâ oradaydı, derindeydi ve işlenmeyi bekliyordu.

Başka zaman, diye karar verdim, ağrıyı tekrar bastırarak. *Babamın ihanetini daha sonra düşüneceğim. Belki bir terapi seansında. Bu sürünün terapisti var mı ki?* Sürekli büyüyen soru listeme bunu da ekledim.

"Başımdan beri Alfa Roman'ın değildim, bu yüzden Malik beni ondan koparmadı," diye mırıldandım, ilkel anlatıya burnumu kıvrarak.

Merdivenlerin dibine ulaştık ve ana fuayeye doğru ilerledik. Yeterince derin bir nefes alırsam, havada hâlâ babamın kokusunun izlerini sürebiliyordum. Bu beni aynı anda hem rahatlatıyor hem de acı veriyordu.

Şimdiye kadar koridorlarda kimseyle karşılaşmamıştık ama dışarı çıktığımızda bu durumun değişip değişmeyeceğini merak ediyordum. I

tedirginliğini bir pelerin gibi üzerinde taşıyan Emerson'a yan gözle baktı.

"Emerson, biz... *tehlikede* falan mıyız?" Kapıya yaklaşıırken sordum.

"Tehlike mi?" diye yankılandı ve hızla başını salladı. "Hayır. Kimse sana zarar vermeye cesaret edemez. Eğer durum böyle olmasaydı Malik seni terk etmezdi."

Ona pek inanmamıştım. *Intonat Nocte* Sürüsü'ndeki canavarlarla ilgili yeterince hikâye dinlemiştim ve onların acımasız, kana susamış bir grup olduğunu biliyordum. Ve beni Malik'e bağlayan biyolojik, kimyasal bir bağ olmasına rağmen, hiçbir sevgi ya da duygu bu bağ sağlamlaştırmamıştı. Yoksa neden bana bu kadar soğuk davransın ki?

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden bir çift hırsız gibi gizlice dolaşıyoruz?"

Elini kapı koluna dayayarak durakladı ve alt dudağını kemirdi.

"Alfa Roman dünkü olaylardan hiç memnun değildi. O bile size zarar vermeye ya da kaderinizdeki eş bağını ihlal etmeye cesaret edemezdi ama..." Sesini alçalttı ve gözleri gümüş bir parıltıya büründü. "Geçmişin geçmişte kalmasına izin verecek türden biri değil."

Sanki tecrübeliymiş gibi konuşuyordu.

-Roman'ın meselelerin peşini bırakamamasıyla. Midemde acıma hissi kabardı. Roman'ın elebaşı olduğu seçkinlerin elinde bir omega olarak nelere katlanmış olabileceğini hayal bile edemiyordum.

"O zaman acele edip Malik'in evine gidelim," diye teklif ettim, daha fazla açıklama yapmasını isteyerek onu utandırmak istemiyordum. "En azından iki hafta boyunca Roman'la tekrar karşılaşmaktan mutlu olurum."

Emerson'ın dudaklarının bir köşesi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama ona inanmaya istekli olduğum için minnettar görünüyordu.

Güneş henüz ufukta belirmemişti ama gökyüzünde mavinin parlak bir tonu yayılıyordu. Çimenler çiğle kaplanmıştı ve hafif bir esinti parmaklarını kollarımın üzerinde gezdiriyordu. Derin bir nefes aldım, farkında olmadan sabah havasında tanıdık, sarhoş edici bir koku arıyordum.

Malik'ten hiçbir iz bulamayınca hayal kırıklığı göğsüme saplandı.

Devasa yük evinden uzaklaşıp, ağaçların üzerinde yükselen kiremit çatıları seçebildiğim bir patikayı takip ettik.

"Malik yakınlarda mı?" Sıradan bir merakla soruyormuş gibi yaptım. Aslında onu nerede bulabileceğimi öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Emerson başını salladı ve ben de bu hareket içime bıçak saplanmış gibi hissettirmiyormuş gibi davrandım. "Alfa ona son eğitim sınıfını test etmek için bir devriyeye çıkarmasını emretti-"

"*Emerson!*" Arkamızdan yüksek bir erkek sesi havladı.

Kızıl saçlı rehberim anında durdu ve vücudundaki her kas kaskatı kesildi. Korku ondan dalga dalga yayılıyor, havayı teslimiyetinin kokusuyla tıkıyordu.

Bu yeni gelenle yüzleşmek için topuklarımın üzerinde döndüm ve Roman'ın bizi takip etmediğini fark ettiğimde içimde anlık bir rahatlama oldu. Yine de bu rahatlama kısa sürdü. Onu dün akşam modası geçmiş taht odasında Roman'ın yanında duran erkeklerden biri olarak tanıdım. Bir dergi modelinin sarı saçlarına ve geniş omuzlarına sahipti.

"Anders," Emerson konuşurken eğildi, sesi hafifçe titriyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Sanki onun kölelik gösterisinden tiksiniş gibi ona dudak büktü. Elbette, sesini yükseltmeye ya da başını kaldırmaya cüret ederse, küstahlığı yüzünden şüphesiz onu yere sererdi. Benim eski sürüm, bu tür bir uygulamaya girişmemiş olabilir.

Katı, sert bir hiyerarşı, ama omegaların trajik hayatları hakkında yeterince hikaye duymuştum.

"En yeni gelenimizle neden kaçtığını bana söyleyebilirsin," diye emretti. Ay Tanrıçası'na şükürler olsun ki dikkatini Emerson'dan çevirdi ve şimdi sadece bana bakıyordu.

Soluk mavi gözleri vücudumda gezindi ve burun deliklerinin genişlediğini gördüğümü sandım. Sonra küçük, kendini beğenmiş bir sırıtış yüz hatlarını bozdu.

Boğazıma bir şey kaçtı.

"General-" Emerson kendini açıklamaya başladı ama General hemen sözünü kesti.

Anders, "Fark etmez," diye söylendi. "Alfa Roman bu dışının kendisine getirilmesini talep etti. Hem de derhal."

İçimde öfke ve korku kıvılcımları çaktı. Nefesimi kontrol etmek için mücadele ederken ellerim yumruk oldu. İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu.

"Benden ne istediğini hayal bile edemiyorum," diye meydan okudum ama sesim hafif bir titremeyle beni ele verdi. Kendimi Anders ve Emerson'ın arasına sokmak için küçük bir adım attım.

Anders'in burun delikleri tekrar alevlendi. "Belki de değil. Ama o senin alfan. Sürüdeki ilk gününde onun kötü tarafına geçmemen en iyisi. Yoksa ona emrine itaatsizlik ettiğini mi söylemeliyim?"

Emerson'ın arkamda titrediğini hissettim ve bunun sona ermesinin tek bir yolu olduğunu biliyordum. Alfa Roman'a gitmeliydim ya da onun gazabını kendime ya da daha da kötüsü Emerson'a çekmeyi göze almalıydım. Daha yeni tanışmış olsak da bunu ona yapamazdım.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Peki, seninle geleceğim," diye fısıldadım. Sahip olduğumu bilmediğim cesaretimi toplayarak omzumun üzerinden baktım ve yeni arkadaşıma küçük, cesaretlendirici bir gülümseme sundum. "Emerson, neden seninle sonra buluşmuyoruz?"

Hemen tartışmak için ağzını açtı, belli ki beni kurtlara bırakmak istemiyordu - kelimenin tam anlamıyla - ama yalvarırcasına bakışlarını tuttum.

Git, yalvarmak istedim.

Bana anlattığına göre, Roman bana zarar verme riskine girmezdi. Ne de olsa kardeşinin eşiydim. Öte yandan Emerson güvende olmazdı.

Mantığımı anlayınca başını eğdi ve başını salladı.
"Sonra görüşürüz o zaman, Aria."

Her kelimesinden isteksizlik damlıyordu ama dikkatimi tekrar Anders'e çevirdim ve çenemi yukarı kaldırmaya zorladım. Otorite ve güç dalgaları yayıyor olsa da bu erkeğe boyun eğmeyecektim. Alfa Roman'ın betalarından biri olabilir mi?

Anders'in bana bakışından hoşlanmamıştım. Soluk mavi gözlerinde sanki bir avmışım gibi hınzır bir parıltı vardı ve karnımda ani bir vatan hasreti dalgası oluştu.

Eve, babama ve sürüme gitmek istiyordum. Sessiz, güvenli hayatıma.

Anders beni bırakarak kaleye doğru ilerledi. birkaç adım geriden takip etmek için. Kollarımı belime doladım ve Emerson'ın Malik'le iletişime geçip durumu ona bildirmiş olması için dua ettim.

Belki de beni tekrar kardeşinden çalmak için geri dönecekti? Ya da belki de umurunda değildi. Ne de olsa işini yapıyor, sürüyü eğitiyordu.

Titrek bir nefes aldım ve kendime her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Hayatta kalacaktım. Kimse bana zarar vermeyecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, doğruca kalenin önünden geçtik. Kaşlarımı çattım, artık bilinmeyen bir bölgeye giriyorduk. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Antrenman sahası," diye cevap verdi ve başını geriye çevirip bana hınzır ve aç bir köpekbalığı sırtışı gösterdi.

Kalbim duracak gibi oldu ve yüzümdeki kan çekildi.

"Alfa seni dövüşürken görmek istiyor."

ARIA

| savaşabilirdi.

Elbette dövüşebilirdim. Ama bu özellikle *iyi* olduğum anlamına *gelmiyordu*

Bir alfanın kızı olarak, daha fazla güce sahiptim ve sınıfımdaki çoğu kıزدan daha atletik güçlüydüm. Hayatımın ilk on iki yılında fiziksel olarak mükemmeldim. Kolaylıkla sürüdeki en iyi savaşçılardan biri olabilirdim.

Yine de, şiddet ve fiziksellik... Yanlış geliyordu.

Kavga etmek *istemedim*. Acıya neden olmak istemedim. Bu, varlığımın merkezine, kanımı ve kemiğimi birbirine bağlayan temel liflere ters düşüyordu.

Bu yüzden on üç yaşıma geldiğimde babamdan başka bir yol istedim. Bana nazik bir gülümseme sundu, alnıma bir öpücük kondururken gözlerinin kenarları kırıştı ve bana revire kadar eşlik etti. O günden sonra farklı bir uzmanlık geliştirdim. *İyileştirme*.

Sürümüzün doktorunun yanında cıraklık yaptım ve küçük yaraları iyileştirerek, rutin kontroller yaparak öğrendim.

hasta ve yaralılarla ilgileniyor, tıp kitaplarını inceliyordum. Her gün kendimi bu huzurlu pratiğin içine atıyor, kaslarımdan ziyade zihnimi geliştiriyordum.

Beni eğitim alanına götürürken Anders'e bunu anlatmaya çalıştım ama sözlerim kulak ardı edildi.

"Ay Tanrıçası," diye iç geçirdim bıkkınlıkla, onun uzun adımlarına ayak uydurmak için yarışıyordum. "Lütfen beni dinler misin? Ben bir savaşçı olarak eğitilmedim. Pek sayılmaz. Senin alfan sadece-"

Bir köşeyi dönüp iyi organize edilmiş bir açık hava eğitim tesisine vardığımızda kelimelerim kurudu. Bir düzine kurt çeşitli dövüş halkalarının etrafında durmuş, bazıları aktif kavgalara karışmış ya da üstlerinden talimat alıyordu. Ve hareketin merkezinde duran Alfa Roman sert gözlerle sürüsünü izliyordu.

Gözleri bana doğru kaydı ve kalbim rahatsız bir şekilde boğazıma kaçtı. Hınzırca bir sırıtışı vardı.

Ayaklarım tökezleyerek durdu, tüm içgüdülerim topuklarımda üzerinde dönüp kaçmam için beni uyarıyordu.

Anders beni sert bir şekilde iterek öne doğru itti. "Acele et."

Sırtımdaki sarışın kasla, eğitim tesisinin merkezine yaklaşımdan başka çarem yoktu. Her nasılsa, kendimi her adımda Roman'ın bakışlarını tutmaya zorladım.

Geleneksel standartlara göre, herhangi bir kadın onu yakışıklı bulurdu. Başındaki kusursuz bakımlı, koyu renk tacı ve yontulmuş yüz hatlarıyla, odadaki her kadının ve erkeğin bakışlarını çalmaya alışkın bir adamın özgüveniyle duruyordu. Ve yine de...

Yaklaştığım her adımda bedenim geri çekiliyordu.

Yoluma devam etmek için kendimi Malik'in yüzüne dair kısacık anıları canlandırırken buldum. Kalın, kısa sakalının altında gizlenmiş ve üç yara iziyle gölgelenmiş güçlü yüz hatlarını düşünmek bile kalbimin yenilenmiş bir güçle çarpmasına yetti. yoğunluğunu hatırladım.

Parmaklarının benimkileri kavradığı yerde tenime yayılan sıcaklık bana güç verdi.

Roman'ın önüne geldiğimde, *bu Malik'in kardeşi, diye* hatırlattım kendime. *Sana zarar vermez.*

Roman üzerimde yükseldi, ancak geceyi geçirdikten sonra Devasa boyuttaki eşimin karşısında o kadar da iri görünmüyordu. Ondan dalga dalga yayılan doğuştan gelen baskınlık, bir alfaya hizmet etmeye yönelik doğal eğilimime hitap ediyordu. Onunla savaştım, bakışlarını tuttum.

Bir adım öne çıktı ve benden ne istediğini biliyordum. Tek kelime etmeden teslimiyet istedi.

Dişlerimi birbirine geçirdim. Roman'ın gözlerindeki memnun parıltı, söylenmemiş emre direnmeye heveslendirdi ve şaşırtıcı bir netlikle bu adama saygı gösterme dürtüsüne dayanabileceğimi fark ettim.

Kafa karışıklığı beynimi bulandırdı. Evet, Roman biyolojime ekildiği gibi ona itaat etmemi sağlayacak kadar güç yayıyordu. Ama... Bir alfanın otoritesini görmezden gelmek *imkânsız* olmalıydı.

Göz kırptım. Ona nasıl karşı koyabilirdim?

Arkamdan gelen alçak bir hırıltı beni düşüncelerimden kopardı. *Anders.* "Alfanın önünde eğil, dişi kurt."

Sonunda bakışlarımı Roman'ınkilerden ayırdım ve ona dik dik baktım. Kir. Nedense vücudumdaki her kemik, küçük, ince bir saygı gösterisiyle başımı eğdiğimde protesto etti. Vücudumun ona karşı gösterdiği garip dirence rağmen Roman hâlâ *Intonat Nocte* Sürüsü'nün alfasıydı. Daha fazla direnmek sadece benim ya da Malik için sorun yaratırdı.

Benim tavizimle Roman sonunda konuşmaya tenezzül etti. "Bu sabah seni sağlıklı ve yara almamış gördüğüme sevindim, Aria."

Kaşlarım birbirine çarptı, küçümseyici sözlerinin iması midemi bulandırdı. Sanki bir gece önce Malik'in bana *zarar vermesini* bekliyormuş gibi... Mantıksız korku ve

Göğsümde tiksinti çalkalanıyor, onun varsayımından hem korkuyor hem de rahatsız oluyordum.

Malik bana zarar vermez.

"Beni dövüşürken mi görmek istedin?" Sohbeti kader arkadaşımından uzaklaştırmayı umarak sordum. Kardeşiyle olan ilişkim hakkında hiçbir şey söylemememe gerek yoktu.

Beyaz dişler parladı. "Evet. Her yeni sürü üyesi birimlere ayrılmadan önce test edilmelidir. Kardeşimin arkadaşı olarak, testinizi şahsen denetleyebileceğimi düşündüm."

"Ne kadar düşüncelisin," diye karşılık verdim, çok hızlı. Fazla çatışmacı. Roman'ın bakışları üstü örtülü bir öfkeyle titredi ve aceleyle devam etmeden önce yutkundum.

"Ama korkarım vaktinizi boşa harcadınız. Son yedi yıldır şifacı ve hemşire olarak eğitim görüyorum," diye açıkladım, ellerim titremelerini kontrol etmek için iki yanımda yumruk olmuştu. "Revirinizde bir doktora yardımcı olmak ya da-"

"Tamam."

"Tamam mı?" Şaşkınlığımı göz kırparak yineledim.

Roman'ın dudaklarının bir köşesi zoraki bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ben kulaklarıma inanamadım.

"Eğer sürü doktorlarıyla birlikte bir pozisyonda daha uygun olacağına inanıyorsan, seni savaşıma zorlamayacağım." Hâlâ o rahat sırtışıyla elini salladı. "Baş hemşiremiz Estelle'e yarın seni beklemesini söyleyeceğim."

"I-" Kendimi düzeltmeden önce ağzım uzun bir süre açık kaldı. "Teşekkür ederim."

Belki de Alfa Roman'ı yanlış tanımışımdır? Belki de ilk başta düşündüğüm kadar kalpsiz, değersiz bir erkek değildi.

"Rica ederim," diye cevap verdi, sesi bal gibi yumuşaktı.

Uzun bir an boyunca birbirimize baktık. Sonra bir tane daha. Etrafımdaki sürü üyelerinin gözlerini hissettim.

Üzerimizde ağır bir yük vardı ve Anders şüpheli bir şekilde sırtıma yakın duruyordu. Yine de bakışlarımı Roman'dan ayırmadım.

Bir önceki akşam benimle konuşma şeklini, bana utanmaz bir arzuyla bakıp beni bir varis olarak *yetiştirme* niyetini ilan etmesini unutmak için kendimi zorlayarak dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleştirdim. "Şey... Eğer hepsi buysa-"

"Pek sayılmaz."

Ve işte böyle, o iki kırılmış kelime kalbimdeki umudu söndürdü. Nefes almaya cesaret edemedim.

"Kokunla ilgili bir mesele var," dedi Roman, sanki ikinci adamıyla basit bir iş meselesini tartışıyormuş gibi rahat bir tavırla.

"Benim kokum mu?" Ona şüpheyle bakarak yineledim.

İleri doğru bir adım attı ve ben de itici bir mıknaş gibi bir adım geri atarak Anders'in ön tarafına çarptım. Köşeye sıkışmışım.

"Görünüşe göre kardeşim dün gece görevini yerine getirememiş." Kanımın öfke ve utançla ısınmasına neden olan alçak, alaycı bir kıkırdama çıkardı. Tüm şekil değiştirenlerin gözlerinin çıplak ve sahipsiz boynuma dikildiğini hissettiğimde yanaklarım kızardı. "Eski sürünün kokusunu taşımaya devam ediyorsun."

"Bunun kimseyi ilgilendirdiğini sanmıyorum," diye karşı çıktım ama Roman'ın bakışlarını tutmayı başaramadım. Gözlerim ayaklarımı buldu ve ellerim sıkı yumruklar halinde kıvrıldı, tırnaklarım avucumu ısırdı.

"Alfanz olarak," diye mırıldandı ve sözlerinin titreşimini iliklerimde hissettim. "Bu *benim* işim."

Daha da yaklaştı, ayakları doğrudan durdu. ama kafamı kaldırıp bakmaya cesaret edemedim. Tüm içgüdülerim beni kaçmaya zorluyordu.

"Artık *Intonat Nocte*'nin bir üyesisin. Kokumuzu -*benim* kokumu- taşımak bir koruma meselesidir. Kimse benim olana dokunmaya cesaret edemez." Sıcak nefesi yanağımın kenarına çarptı.

Başımı kaldırırsam onu üzerimde bulacağımı biliyordum, yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı, bu yüzden kendimi eğik tuttum. Alfa Roman'ın ne istediği açıktı. Bana kokusunu vermek istiyordu.

"Malik'in evinden ayrılmayacağım. Orada tehlikede olmayacağım, bu yüzden eski kokumu alıp almamamın bir önemi yok." Başımı sallayarak onu ikna etmeye çalıştım. "Eski sürümün geri kalanıyla birlikte kabul edilmeden ayrılmayacağım."

Sonra, omurgamdan aşağı buz iğneleri fırlatan bir dokunuşla, iri parmakları çenemi kavradı ve başımı yukarı çekti. Tam da beklediğim gibi, bedeniyle benimki arasında sadece birkaç santim vardı. Arkama yaslanmaya çalıştım ama Anders'in amansız bedeni sırtıma bastırarak beni yerimde tuttu.

"Kabul töreni haftalarca gerçekleşmeyecek. Seni korumak benim görevim. Seni *Intonat Nocte* için işaretlemek," diye fısıldadı Roman mide bulandırıcı bir şefkatle.

Titremeye başladım ama gücümü topladım. Çenemdeki bir kas sıkıştı. "Sadece Malik beni işaretleyebilir. Kader eşim olarak. Sadece o."

"Sadece Malik sana *gerçek* bir işaret verebilir, evet," diye kabul etti Roman, yanağımı ve çenemi okşadıktan sonra boynuma indi. "Ama sana kokumu vermenin başka yolları da var."

Aramızdaki mesafeyi kapattı. Hemen geri çekilmeye çalıştım ama Anders kollarını çelik bir zincir gibi kollarıma doladı. Ne kadar çırpınsam da hareket edemiyordum.

Roman sert ve inanılmaz derecede güçlü elleriyle ensemdaki saçlardan bir tutam aldı ve başımı yana yatırarak boynumun sütununu ona gösterdi.

"Sana zarar vermeyeceğim, Aria," diye yatıştırdı, dudakları köprücük kemiğimin hemen üzerindeki ince deriyi okşuyordu.

Gözlerimi kapattım, kaçınılmaz olana hazırlanırken dudaklarımdan bir inilti döküldü. Tek tesellim beni gerçekten işaretlememiş olmasıydı. Söylediği gibi, sadece kokusunu bana vererek beni koruyordu...

Etrafı seyircilerle çevrili olan Roman'ın ağzı boynumun alt kısmına yapıştı. Dudakları dişlerinin üzerine kıvrılmış, beni cezalandırıcı köpek dişlerinden koruyordu ama dili tenimi yalıyordu. İyice. *Islak*.

Tam ve mutlak yanlışlık bedenimi tüketti ve Dili boynumdaki sütunu okşadı. Gözyaşlarım gözlerimin yüzeyini yaktı ama ağlamayacaktım. Buna katlanacaktım. Yakında bitecekti ve *Intonat Nocte* Sürüsü'nün kokusunu taşıyacaktım.

Ay Tanrıçası bana yardım et, diye yalvardım gözlerimi sıkarak.

Sonra Roman'ın saçlarımı tutuşu sıkılaştı. Göğsünden alçak, homurdanan bir inilti yükseldi ve dudakları geriye doğru sıyrıldı. Köpek dişleri boğazımın dibindeki hassas deriye sürtünmeye cüret etti. *Hayır*.

Ve sonra hissettim.

Gürleyen pençeler. Açıklığın üzerine tehlikeli, heyecan verici bir gerilim çöküyor. Ve son olarak, o kadar alçak ve tehditkâr bir hırıltı ki, cehennem çukurlarından kopup gelmiş olabilir.

MALİK

kırmızı gördüm.

Kıpkırmızı kan görüşümü sınırlıyordu, tüm içgüdülerim beni ö n ü m d e k i erkeğe, kardeşime ve alfama saldırmaya itiyordu. *Çenelerimi* şahdamarının etrafına sıkıştırmak ve dili -küçük dilimi yalayan aynı dil Arkadaşımın boynu çenemden sarkıyordu.

Hâlâ insan formunda olan erkek, *bana* ait olandan uzaklaşmayı akıl etti. Kadın -Aria, benim- geriye doğru *koştu*, sanki onu ateşle dağlamış gibi boğazını tuttu.

Göğsümden yeni bir vahşi hırıltı koptu. Kurdumun ses telleri tamir edilemeyecek kadar harap olmamıştı.

Pençelerim eğitim alanının yumuşak toprağında ağırlaşarak ilerledim ve stratejik olarak kendimi alfa ile dişimin arasına yerleştirdim. Hareketlerim saf hayvansaldı, zihnimin insani kısımları öfke sisinin altında gizliydi.

Erkek -hayır, benim akrabam- *hâlâ* kendi canavarına dönüşmedi. Yine de onu öldürürdüm.

Yakınlarda, birkaç küçük kurt hırladı ve hırlayarak beni uyardı ama saldırmadılar. Henüz saldırmadılar. *Onun* işaretini bekleyeceklerdi. Umurumda değildi. Önce onu öldürecektim, sonra da diğerlerini mutlu bir şekilde öldürecektim. Yapabileceğimi biliyordum. Onun için *yapardım*.

Tanıdık bir ses, vahşi perdeyi delip geçerek kafamın içine aktı. *Kardeşim, burada ne yapıyorsun? Eğitim görevlerini bıraktın mı?*

Çenemi ona doğru kırdım ve yere doğru yaklaştım. Saldırıya hazırlanmak için. Mantıklı bir yanıt düşünemiyordum. Zihnimin o kısmı, küçük güvercinimin korkusunun aramızdaki bağa sıçradığını hissettiğim anda uykuya dalmıştı.

Olay olduğunda genç savaşçılardan oluşan bir devriyeyi denetliyordum. Bir buz kütlesi kalbime doğru fırladı ve vücudumun geri kalanını dondurdu. Bir anda görevimi bıraktım ama çok uzaktaydım. Çok fazla mesafe vardı...

Onun tiksintisini hissettim. Onun korkusunu kendi korkummuş gibi yaşadım.

Ve tepeyi aştığımda, kanatlarım kabarmış ve kanım pompalanırken onu gördüm. Aria'm bir grup *Intonat Nocte*'nin önünde iradesi dışında tutuluyordu. Kardeşimin ağzı boynundaydı, hassas tenine yapışmıştı. Kokusuyla onu işaretliyordu.

Kontrolüm kırıldı.

Roman geriye doğru küçük bir adım attı ama dudakları kolay bir sırtışla geri çekildi.

Malik. Canavarın içindeki adama seslenerek benim adımı kullandı. *Gelmene gerek yoktu*.

Bir hırıltı daha gürlledi çukurlarından benim canavar. Ben yaklaştı ve kardeşim temkinli baktı.

Arkamda, betalarından biri kıpırdadı ve yırtılan kumaşın sesi açıklığı doldurdu. Erkeğin çenesinden alçak, uyarıcı bir hırıltı yükseldi, ve ben tanıdım.

Anders'e ait hayvani bir ses. Eğer alfamıza doğru bir adım daha atarsam, saldıracaktı.

Bırak saldırın, diye düşündüm.

Eşini koruduğum için bana kızgın mısın? Sen yapmazken ona benim kokumu -sürünün kokusunu- verdiğim için mi? Zihin bağlantımız aracılığıyla güldü ve dış ifadesi de aynı şekildeydi. Kibirli gözler. Hınzır bir sırıtma. ***Eğer işini yapıp onu becerseydin, bu karmaşanın içinde olmazdık.***

Görme alanımın kenarlarında yeniden kırmızı bir alev belirdi. Başka bir erkeğin bu kelimeyi Aria ile bağlantılı olarak kullanması ve pençelerimin nemli toprağa batması, kaslarımın fırlatmak için bir araya gelmesi...

Yine de, aynı anda, utanç gibi bir şey göğsümü sıktı ve beni toprakladı. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha ve gururumla birlikte öfkem de azaldı.

Roman haklı mıydı? Aria'yı işaretlemeyi reddederek onu hayal kırıklığına mı uğratmışım? O zamanlar ona hizmet ettiğimi düşünmüştüm. Onu bağışlamak istemişim.

Ve şimdi, kardeşim benim başarısız olduğum yerde devreye girmişti. Tıpkı her zaman yaptığı gibi.

Tüylerim diken diken oldu ve geriye doğru küçük bir adım attım. "Doğru," diye yatıştırdı Roman, sanki daha önce korkunç bir yaratığı evcilleştirdi.

Nefret ettim. Küçümseme. Üstünlük taslamasından. Herkes duysun diye yüksek sesle konuşmasından.

"Bana el kaldırmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun," diye devam etti kendini beğenmiş bir tavırla.

Ama ben daha iyi biliyordum. Gerçeği sayamayacağım kadar çok kez yüzüme vurmuştu. Babamız ölmeden önce, Roman'ı yaşamama izin vermemesi konusunda uyarmıştı.

Yirmi iki yaşındaydım. Roman on sekiz yaşındaydı. Saldırıdan bu yana sürüye liderlik etmeye layık olmadığım içime işlemişti. Nereye ait olduğumu biliyordum ama babam yine de ölmemi istiyordu. Babam beni kendisi öldürmeyi teklif etti.

Roman'ın *Intonat Nocte* Sürüsü'nün yönetimini güvence altına almak anlamına geliyordu, ama kardeşim reddetti.

Roman beni *kurtardı*. Bana bir amaç verdi. Dünyanın geri kalanının beni bir canavar olarak gördüğü yerde beni bir silaha dönüştürdü.

Ona hayatımı borçluydum. Ama ona Aria'yı borçlu *değildim*.

O benim, diye uyardım, sonunda kelimelerimi buldum.

Kaşlarını kaldırdı ve omzumun üzerinden Aria'nın durduğunu bildiğim bir noktayı işaret etti. "O zaman ona sahip çık kardeşim."

Kurdumun omurgasını kaplayan tüylerim diken diken oldu ama kardeşimden uzaklaşmayı başardım. Küstahça bir hareketle, seyredenlere dişlerimi göstererek baktım ve sürü üyelerimin çoğu geriye doğru birkaç adım atıp gözlerini kaçırdı. Onlara göre ben, kardeşimin beni resmettiği canavardım.

Bakışlarım Aria'ya takıldığında öfkem yeniden alevlendi.

Kurduma iri gözlerle baktı, ben yaklaştıkça küçük bir adım geri çekilmesinden endişesi anlaşılıyordu. Olgunluğa eriştiğim andan itibaren, gri ve brindle kaplı kurdum sürüdeki diğer erkeklerin üzerinde yükseldi. Roman bile benim büyüklüğüm ve cüsemle boy ölçüşemezdi. Korkuya alışmışım ama onu onun parlak mavilerinde görmekten nefret ediyordum.

Derin derin içime çektim, vücudumdaki her sinir ucunu harekete geçiren hanımeli ve armut kokusunun notalarını yakaladım. Kanım ısındı ama onu kokladığımda kaynamaya başladı.

Onu.

Roman'ın izi. Tükürüğü nabız noktasının üzerine sıçradı ve kanın derisinin yüzeyine çok yakın pompalandığı noktayı kapladı.

Damarlarımda tehlikeli bir adrenalin ve öfke kokteyli kaynıyor, acı bakla vücudumun bu durumu düzeltmek isteyen - ihtiyaç duyan- kısımlarına pompalanıyordu. Her ilkel dürtü, seyirciler ya da onun ihtiyaçları ne olursa olsun eşime sahip çıkmamı talep ediyordu. Köpek dişlerimi boynuna batırıp

Tenindeki tüm Roma izlerini yıkayacak, sonra onu ağzına kadar tohumumla dolduracaktım. Sert olacaktı. Baskın.

Eğer kurt formunda olsaydı, buna karşı koyabilir miydim bilmiyorum.

Ama ben ona yaklaştıkça ve o *insani* küçüklüğüyle bana göz kırptıkça, kontrolümü bir mengene gibi elimde tuttum.

Ona ulaştığımda oflayıp pufladım ve burnumla omzunu dürttüm; bu, dönüp beni takip etmesi için sessiz bir komuttu. Onu açıklıktan uzaklaştırmak istiyordum. Roman'dan uzakta.

Hemen itaat etti, sanki yeterince hızlı hareket edemiyormuş gibi eğitim alanından hızlı adımlarla uzaklaştı. Ben birkaç adım gerisinde yavaş bir tempoda sinsice ilerledim, böylece o her zaman benden bir adım önde kaldı, bedenim sürekli olarak onunla Roman arasında kaldı. Onu koruyordum.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti, sadece ayak seslerimiz ve Aria'nın ağır nefes alışları bizi çevreliyordu. Sonunda, bizi eğitim alanından güvenli bir mesafeyle ayırdıktan sonra yavaşladı.

"Malik," diye fısıldadı, omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde yürüyüşü duraksadı.

Durakladım, pençelerim toprağa gömüldü ve gözlerim sertleşti. Bir başka esinti sarı saçlarını karıştırdı ve hanımeli, armut ve Roman kokuları burun deliklerime doldu. Öfke merkezimde kaynıyordu.

"Çok özür dilerim," diye başladı başını sallayarak. "Alfa Roman bana... Tehlikede olduğumu söyledi. Beni bu şekilde işaretlemesini *istemedim*."

Özür dileme. Yanlış bir şey yapmadın, söylemek istedim. Ama yapamadım.

Ve bu sözleri yüksek sesle söyleyebilseydim bile, söyleyip söylemeyeceğimden emin değildim. Derinlerde bir yerde, Aria'nın hatalı olmadığını biliyordum ama bölgesel, ilkel yanlarım ihanete uğramış gibi hissediyordu. hain zihnim onu gördüğünü tekrarlardı.

ince boynu sergileniyor, kardeşime sunuluyor. Başka bir erkek için uysal ve istekli. Onun yerine kaderin kendisini ona bağlamasını dileyip dilemediğini merak ettim.

Keskin bir nefes verdim, verebildiğim tek yanıt buydu ve onu tekrar ileri doğru ittim. Ona, duvarları arasında güvende ve saklı olacağı kulübeme kadar eşlik etmek istedim.

Boğazı bir kez titredi ama başını çevirdi ve özel konutların beklediği ormana doğru ilerlemeye devam etti.

Birkaç dakika sonra, dış cephesini sarmaşıkların süslediği şirin bir taş yapı olan kulübeye vardığımızda, Aria'yı ön kapıya yönlendirdim ve kendi içime dalıp insanlığın çekirdeğini aramadan önce o içeri girene kadar bekledim. İçten içe onu çekiştirdim, vardiya başlayana kadar kendimi ona kaptırdım. Uzuvarım gerildi, kürk deriye dönüşürken kemiklerim çatırdadı ve çatırdadı ve canavar tamamen farklı bir canavara dönüştü.

Giysilerimi sürünün belirlediği dış binadan almakla vakit kaybetmemiştim, bu yüzden üzerimi örtecek hiçbir şeyim yoktu. Evimin ön kapısının hemen ötesinde tamamen çıplak bir şekilde duruyordum.

Çıplaklık beni hiç rahatsız etmedi. Şekil değiştirenler arasında büyüdüğüm için kendimi başkalarına göstermeye ve başkalarının da bana göstermesine alışmışım. Ve çıplak bedenimden asla yüzümden nefret ettiğim kadar nefret etmedim. Yara izleri göğsümü ve uzuvarımı kaplamıştı. Kötü kavgalar ve önemli zaferler sonucu oluşan yaralar ama hiçbirini yüzümdeki pürüzlü şekil bozukluğu kadar çirkin değildi.

Yine de eşikte beklerken, Aria'nın beni bu şekilde gördüğünü düşününce midem bulandı.

Aria açık kapıdan içeri girdiğinde etrafına göz kırptı, geyik gözleri onu karşılayan küçük mutfağı ve kahvaltı köşesini inceledi. Sonra yavaşça döndü ve bedenimi gördüğünde gözleri fincan tabağı gibi açıldı.

"Ah!" diye haykırdı, gözlerini hemen ayaklarıma çevirdi, ama vücudumun onu kendim için talep etme doğal ihtiyacından dolayı hala yarı dik olan horozuma takılmadan önce değil.

Pembe allık süt gibi yanaklarını tozlandırırdı ve onun tepkisinin masumiyeti karşısında sikim seğirdi, kan yeniden kasıklarına hücum etti.

Sikeyim. Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım, penisimin büyüdüğünün aşırı farkındaydım, taşaklarım kışkırtıcı bir acıyla sertleşiyordu. Vücudum bir kadının bakışlarına hiç böyle tepki vermemişti ve utançtan boynum kızardı.

Dişiler bana daha önce de bakmıştı, biliyordum. Bir savaşçının, bir *alfanın* vücuduna sahiptim. Geniş omuzlar ve geniş bir göğüs, göbeğimin altında kaybolan ve tekrar ortaya çıkan ince bir koyu saç tabakasıyla kaplıydı. Uzun bacaklar ve kalın, kaslı kalçalar. Bir alfanın *donanımları* da.

Onlara hiç dikkat etmemiştim. Şehvetlerinin kokusunun beni Roman'a karşı olan görevimden alıkoymasına asla izin vermedim. Yine de onları hayal kırıklığına uğratacağımdan emindim.

Yine de Aria'nın kızarmasını izlemek vücuduma açıklayamayacağım şeyler yaptı.

Aria dişlerini alt dudağına bastırdı, gözleri hâlâ kısıktı ve kenara çekilirken sesi biraz kısıktı. "Özür dilerim, girişi engelliyorum, değil mi?"

Aklımın yarısı gitmek istiyordu. Sikimi geren ve eziyet eden nabız gibi atan ihtiyaç yatışana kadar kurt formuma geri dönmek istiyordu. Diğer yarısı ise mutfağa girmemi, Aria'nın kot pantolonunu kalçalarına kadar çekmemi ve içine dalmamı istiyordu.

Tanrıça, sadece bu düşünceyle bile uyarılmamın başından parıldayan bir damla sızdı.

Yanaklarım şimdi alev alev yanıyordu. Her nasılsa, kafamdaki mantık kısıntısını dinlemeyi başardım ve kulübeme girdim, ağır toplar her adımda sallanıyordu.

Yürümeyi bırakmadım, doğruca yatak odama açılan kapıya yöneldim. Aria'nın bakışlarının yol boyunca beni takip ettiğini hissettim ve kapı arkamdan kapandığında nefeslerim kesik kesik ve hızlı geliyordu.

Dişlerimi sıktım ve hemen avucumu sikimin tabanına sardım. Vücudum kendi tenimin sertliğini protesto etse bile kalçalarım sıkı kavrayışla öne doğru sarsıldı. Kapının hemen ötesinde, Aria yumuşak olacaktı. Elleri. Ağzı. *Amcılığı*.

Gözlerimi kapatarak omuzlarımı kapıya yasladım ve penisimi yumruklayıp onun olduğunu hayal etme dürtüsüne direndim. Bunun için zamanım yoktu.

Kulaklarımın arasındaki uğultuyu ve kanımdaki alevleri yatıştıracak tek bir şey vardı. Kendime izin verebileceğim tek bir şey, çünkü bu çözülmüş, tehlikeli ruh halinde ona sahip çıkamayacağımı biliyordum, *tam olarak* değil.

Bu yüzden, sert ve katı hareketlerle şifonyerimi karıştırdım ve bulabildiğim ilk eşofmanı giydim, acı verici bir şekilde sertleşmiş sikimi içine hapsettim.

Sonra eşimi işaretlemek için yatak odasının kapısını açtım.

ARIA

M Aklım başımdan gitti. Isı boynumu ve yanaklarımı kavurdu.

Birkaç dakika önce Malik hışım la yanımdan geçip odanın karşısındaki sürgülü ahır kapısının arkasına kapandı ama ben hâlâ hareket edemiyordum. Kalp atışlarımı vücudumun her köşesinde ve her boşluğunda hissediyordum; kulaklarımın arasında çarpıyor, göğüs kafesime çarpıyor, kalçalarımın tepesinde atıyordu...

Gözlerimi kapattım ve eşimin kapı aralığında cırılçıplak durduğu görüntü zihnimde canlandı.

Malik çok güzeldi.

Geleneksel standartlara göre değil. Ergenliğim boyunca hisler beslediğim, mükemmel saçları ve ince kesimli, pitoresk kasları olan oğlanlar gibi değil.

Hayır, Malik o çocuklarla kıyaslanamaz.

Bir tanrıya benziyordu. Ay Tanrıçası'na hizmet eden, onun yatağını ısıtan ve onun adına şehirleri yerle bir eden büyük savaşçılardan biri. Cennetten koparılmış olabilirdi ve ben gözümü bile kırpmazdım.

Boyu bana bir boz ayıyı hatırlatıyordu. Onun cüssesi -*tüm* cüssesi- beni korkutmalıydı. Bunun yerine, kanım gurur, sahiplenme ve ihtiyaçla dolup taşı.

Koyu renk saçları, her hareketinde gerilen ve yer değiştiren kalın kaslarla dolu, inanılmaz uzunluktaki bacaklarının tozunu alıyordu. Aslında, omuzlarındaki kütleden gövdesini kaplayan çıkıntılara kadar vücudunun her santimini kas kaplıyordu, ancak midesi de doğal bir yumuşaklığa sahipti. Kasları savaşta kazanılmıştı. Gerçektir.

Ve onun geri kalanı.

Onun geri kalanını incelememe izin vermemiştim. Gerçekten istediğim gibi değil.

Onun o kısmını hatırlayınca neredeyse inleyecektim. Göbeğinden aşağıya doğru inen koyu renkli kıllar. Kasıklarından yarı gevşek bir şekilde sarkan kalın bir çubuk, her geçen saniye uzuyor ve sertleşiyordu. Daha koyu renkli, şişkin bir kafa yanımdan geçerken aşağı yukarı sallanıyordu.

Yeni bir uyarılma dalgası merkezime hücum etti ve kalçalarımı sıkıca kavradım.

Tanrıça, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ama bunu vücudumun kader ortağına verdiği doğal bir tepki olarak kabul ettim. Daha fazlasını istedim. Tepe noktada biriken sıvı ısı için rahatlama istedim. Ama Malik gitmişti. O kapının ardına kapatılmıştı ve benim onu takip edecek cesaretim yoktu.

Sonra, sanki sadece benim düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, kapı uçarak açıldı. Tıkırdadı, duvarlar güçten sarsıldı.

Nefesim kesildi, sonra Malik bir kez daha bana doğru ilerlerken ciğerlerim düzgün çalışmayı bıraktı. İşleyen tek gözbebeği büyüdü ve omurgamdan aşağıya elektrik yayıldı. Bu erkek bir yırtıcıydı, karşılaştığım diğerlerinden çok daha korkunçtu ama içgüdülerim onun bana asla zarar vermeyeceğini biliyordu.

Elleri belime inmeden önce gri eşofmanının sınırları içindeki büyük şişliği fark etmeye ancak zamanım oldu. Sert. Acımasızca.

Bir an mutfağının ortasında durdum. Sonra beni beyaz tezgâha doğru kaldırdı ve bacaklarımı açarak aralarında durmamı sağladı. İçgüdüsel olarak, kalçalarım ona uyum sağlamak için ayrıldı ve katı bir kütle kotumun dikişine sıcak bir şekilde bastırdı. Ellerimle soğuk mermerin üzerinde kendimi sabitledim, onun ağırlığına karşı destek aldım.

Konuşamıyordum ama neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Roman'ın boynumdaki kokusunu içine çektiğinde bakışlarındaki tiksintinin titreştiğini görmüştüm.

Ve şimdi, bana yaklaştı. Uzun, dağınık kahverengi saçları yanaklarımı, köprücük kemiğimi gıdıklarken yaralı yüzünü boynuma indirdi. Kardeşinin nabzımı emdiği ve tenimi öptüğü aynı noktaya.

Malik burnunun ucuyla kulağımın altındaki çukura dokunarak nefes aldı. Titremeye başladı. Deprem sırasındaki bir dağ gibi, güçlkle kontrol ettiği bir öfkeyle kaynıyordu. Bekliyordum.

Titreme dürtüsüne direndim ve bunun yerine başımı yana eğdim.

"Devam et," diye fısıldadım, meme uçlarımla sütyenime doğru gerildiğinin farkındaydım. Sürtünme sadece merkezime yayılan doyumsuz acıyı arttırdı. "İznim var. Onu silmeni istiyorum."

Göğsünden bir hırıltının en yumuşak hali çıktı, o kadar zayıftı ki hayal görmüş olabilirim. Sonra hareket etti.

Bir eli çeneme inip başımı yana doğru eğerken, diğeri kalçamda kaldı ve beni tezgâhın kenarına doğru çekti. Başparmağının ucu çeneme sertçe vuruyordu. Burnu boğazımın sütununa doğru sokuldu, sakallı çenesi yolunun üzerindeki hassas deriyi tırmalıyordu.

Tekrar nefes aldı. Durdu.

Suçluluk duygusu çirkin yüzünü gösterdi.

"Özür dilerim," diye tekrar özür diledim, kendi kendime titriyordum.

Malik sertleşti. Ellerini hareket ettirmeden, bakışlarıyla buluşmak için birkaç santim geri çekti. Gözleri hâlâ sert ve açtı, ama şimdi gözlerinde bir soru da vardı.

"Kötü koktuğunu biliyorum," diye açıkladım, bakışlarımı çıplak göğsüne indirerek. Utanç yanaklarımı ısıttı. "Ağabeyinin kokusu üzerimde. Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Tepkisini görmek için başımı kaldırmadım ama eli kalçama daha sert bastırdı, parmak uçları etli arka tarafıma battı. Aramızda dayanılmaz bir sessizlik geçti. Sonra bir tane daha ve ben tezgahın kenarına sıkıca tutunduğumu fark ettim.

Sonunda Malik başını bir kez daha eğdi. Ancak bu sefer durmadı.

Dudakları boğazımın dibinde, köprücük kemiğimin sol tarafının hemen üzerinde ayrıldı. Ve beni oradan öptü.

Yavaş ve derin bir okşamaydı, dili uzun bir an boyunca nabız noktamda gezindi. Ardından dişlerinin kazıması geldi, nazik ve geçici. Derimi delecek kadar sert değildi, her ne kadar bir parçam o acı ısırığını arzulasa da.

Kirpiklerim titreyerek kapandı, vücuduma bir *doğruluk* hissi yayıldı. Bir iniltiyi zar zor yutmayı başardım.

Malik başını boynumdan sadece bir santim kaldırdı ama iniltime engel olamadım. Geri gelip boğazımı tekrar öpmesi için yalvaran gırtlaktan gelen, çaresiz bir ses. Neyse ki, işlemi bu yeni noktada tekrarlamadan önce ağzını yukarıya, kulağımın altındaki oyuğa doğru fırçaladı.

Avuç içi ensemde gezinip saçlarıma dolanırken memnuniyetle nefes verdim. Karnım çırpındı, göbeğimin altında büyüyen gerginliği sardı ve kalçalarımı öne doğru sallamaya cesaret ettim.

Onun sağlam vücudu olmasaydı, doğrudan tezgahtan kayardım. olduğu gibi, merkezim yuvarlandı.

eşofmanını zorlayan kütleye karşı, orada oluşan gerginlik için bir parça kutsanmış rahatlama sunuyordu.

Dudaklarının arasından bir hava tıslaması geçti, tenimi havalandırdı ve omurlarımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Görünüşe göre onu şaşırtmıştım, ama yeterince çabuk toparlandı ve dudaklarını boğazımın dibine yapıştırıp *sertçe* emerek beni ödüllendirdi.

Çektikçe, ısırıkça ve emdikçe tenim acıyordu. Tekrar. Başka bir erkeğin kokusunun tüm izlerini yok ediyor. Cömertçe.

Kan çarpıyor, göğsüm kabarıyor, vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum. Kıpırdanmaya çalıştım, alevi bastırmak için onun katı formuna karşı bir miktar sürtünme için çaresizdim. Göğüslerim ağırlaşmıştı. Göbeğim karıncalanıyor ve kayganlaşıyordu.

Bu her şeyi tüketen *arzunun* çeyreğini bile hissedip hissetmediğini merak etmeye başladım, ama uzun sürmedi.

Başı hala boynuma gömülüyken, Malik'in kalçaları hareket etmeye başladı. Yavaş, kasıtlı itişlerle bana doğru yuvarlandı. Bizi ayıran kot ve pamuğa rağmen, tamamen dikleşmiş siki her derin dalgalanmada kendi seksime şimşekler gönderdi.

Gözlerim kapalı, giysilerimiz olmadan nasıl hissedebileceğimi hayal edebiliyordum. Beni aynı, uzun ve amaçlı vuruşlarla dolduracak mıydı? Geniş kalçaları ben her santimini alana kadar çarparak içime girer miydi?

İçimde bir basınç oluştu. Lezzetli ve iğrenç. Çaresiz ve açgözlü. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasını. Daha fazlasını. *Daha fazlasını.*

İçgüdülerimin hareketlerimi yönlendirmesine izin vererek bilinmeyenin peşine düştüm.

Dostumun boynuma tam erişimini sağlamak için başım hâlâ arkaya dönüktü, onun hamlelerine kendi hamlelerimle karşılık verdim.

Ağzından hırıltılı nefesler çıkıyordu. Boynumu daha sert ısırdı, hâlâ derimin bariyerini aşamamıştı ama çok *yaklaşmıştı*. Gerçek bir işarete çok yakındı. Tehlikeli *bir* şekilde... *bir şeyin* sınırına yaklaşmış olsam bile, kendimi o anki acıya hazırladım.

Çaresizce omuzlarına yapıştım. Ona dokunmam gerekiyordu. Onun *beni* işaretlediği gibi ben de onu işaretlemeliydim.

Parmaklarım göğsüne doğru kaydı, tırnaklarım levhalara doğru kıvrıldı. kasların. Saçlarını aradım, birden ellerimi saçlarında gezdirmeye heveslendim. Yolda ellerim boynunun üzerinde gezindi.

Evet. Evet. Evet.

parmaklarımın pedleri bir garip, sert yumruyu sıyırdı. Malik dondu kaldı.

Bir kova buzlu suyla ıslatılmak gibiydi.

Dolaşan ellerimden kurtuldu. Tüm vücudumu. Kafam karışmıştı, neredeyse tezgahdan düşüyordum ama kendimi kenarda yakalamayı başardım.

Titriyordum. Soğuk.

Tekrar başımı kaldırdığımda Malik birkaç adım ötemde duruyordu. Göğsü kabarmıştı ve neredeyse simsiyah gözlerle bana bakıyordu. Geniş. Endişeli. Elleri, ses kutusunu boydan boya kesen, onu bir kulaktan diğerine ikiye ayıran sivri, harap yara izinin üzerinde duruyordu. Az önce dokunduğum yara izinin aynısıydı.

"Oh Tanrıça!" Ağladım ve hemen tezgahdan aşağı kaydım. "Malik, öyle demek istemedim-"

Yanaklarına renk geldi ama titreyen elleriyle yarasını kapatmaya devam etti. Onu *koruyordu*.

Bir adım öne çıkmaya cüret ettim, ama mıknatısları iter gibi geri çekildi. Gözleri sertleşti, dudakları düz bir çizgi haline geldi. Kelimeleri yüksek sesle söyleyemese de, ifadesi çok şey anlatıyordu. *Yaralarım dokunma. Bir daha asla.*

Kalbim acıyacak kadar sıkıştı ve sendeledim. Tezgâha geri döndüm, ellerimi iki yanıma dayadım. Bilmem gerekirdi. Daha dikkatli olmalıydım. *Sormalıydım*. Tereddüt etmeliydim.

Tıpkı Malik'in bana dokunmadan önce tereddüt ettiği gibi.

Gözlerimin yüzeyi diken diken oldu ve bir özür daha dilemek için ağzımı açtım ama o çoktan benden uzaklaşmıştı. Malik ön kapıya doğru yürürken eşofmanını düzeltti ve onu durduracak cesareti kendimde bulamadım. Eğer mesafeye ihtiyacı varsa, bunu ona verecektim.

Arkadaşım gittikten sonra uzun süre mutfakta kaldım, hiçliğe baktım ve durumun nasıl bu kadar çabuk değiştiğini merak ettim. Bunu nasıl düzeltebileceğimi... Ve onun kalıcı kokusunu her içime çektiğimde, mutfakta yaptıklarımızı hatırladım. Vücutlarımızın birbirine ne kadar mükemmel uyduğunu. Onun dokunuşuna karşılık kanımın nasıl şarkı söylediğini.

Karnıma donuk bir ağrı yayıldı.

Malik'e aitmişim gibi *kokmama* rağmen, kendimi ondan her zamankinden daha uzak hissediyordum.

MALİK

I ran.

Lanet bir korkak gibi dostumdan kaçtım.

Intonat Nocte bölgesinden kaçarken attığım her adımda onun parlak maviliklerinden taşan gözyaşları aklımdan çıkmıyordu. Kendini açıklamaya çalışmıştı, melek yüz hatlarında korku ve suçluluğun zayıflatıcı bir kombinasyonu vardı, sanki olayların köklü değişiminden *kendisinin* sorumlu olduğunu düşünüyordu.

Bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Özür dilemesi gereken biri varsa, o da bendim. Parmaklarının yaralarımı okşamasına verdiğim tepki için. Hiçbir açıklama yapmadan evi hışım ile terk ettiğim için. Onu onarılamayacak kadar hasarlı bir eşe zincirlediğim için.

Kendimden nefret etme ve suçluluk duygusu saatlerce midemin çukurunda çalkalanıyor, beni Aria'dan gittikçe daha da uzaklaştırıyordu. Ruhum tehlikeli bir sınırdan sallanıyordu. Bir an, ortadan kaybolmaktan ya da bana yardım edebilecek kadar güçlü bir varlık bulmaktan başka bir şey istemiyordum.

Küçük güvercinime başka bir yerde mutluluk şansı vermek için damarlarımdaki yaşamı söndürmek. Bir sonraki sefer, ona dönmek için inkar edilemez bir dürtü hissettim.

Sonunda, güneş ufkun arkasında kaybolduğunda ve turuncu ve mor çizgiler gökyüzünü boyadığında, kendimi bir kez daha küçük kulübemin dışında buldum.

Göğsüm hâlâ sıkıydı ve pençelerimi parmaklarımın ucundan geri çekilmeye zorlayamıyordum, bu yüzden ellerimi yumruk yapıp hançerlerin avuç içlerimi kesmesine izin verdim. Acı hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

O sabah erken saatlerde bıraktığım kıyafetleri almak için sürünün tuvaletine uğramıştım, böylece döndüğümde tamamen giyinik olacaktım. Nedenini tam olarak anlamamıştım. Aria zaten çıplak bedenimi görmüştü. Belki de bir parçam, korkunç görünüşüme rağmen ona medeni görünmek istiyordu.

Ön kapıya yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Durdum ve nefesimi tutarak ahşap bariyerin diğer tarafında Aria'nın kalp atışlarının yumuşak tınısına odaklandım.

Hâlâ buradaydı. Kaçmamıştı.

Derin bir nefes vererek arka cebimden bir anahtar çıkardım ve sürgüye yerleştirdim. Kapı zaten açıktı, sanki eve geleceğimi umarak kapıyı benim için açık bırakmıştı. Başka bir gün olsa, onu yalnızken evi her zaman kilitli tutması konusunda uyarırdım ama bugün, bu düşüncenin kalbimin olması gereken yerde yayılan acı dolu boşluğu yatıştırmasına izin verdim.

Kapıyı açtığımda Aria'nın tatlı kokusu, daha farklı, daha lezzetli bir kokuyla birlikte ciğerlerime doldu. Işıklar loştu ama içeri adım attığımda gözlerim hızla alıştı.

"Geri döndün." Aria'nın yumuşak sesi bana bir tarla kuşu şarkısı gibi ulaştı, umut ve pişmanlığın kışkırtıcı bir melodisi.

Mutfak masasının yanında duruyordu, birkaç yıl önce kesip oyduğum küçük dairesel bir tahta parçası. Üç

Masa örtüsünün üzerinde mumlar yanıyor, her taraftan balmumu damlıyordu. Onları mutfaktaki bir çekmecedен çalmış olmalıydı. Alevler sanki saatlerdir yanıyormuş ve bekliyormuş gibi neredeyse hızla yükseliyordu.

"Akşam yemeği yaptım," diye devam etti, sözlerinde hafif bir titreme vardı. "Kilerinizde ya da buzdolabınızda pek fazla malzeme bulamadım ama biraz spagetti bulmayı başardım. Fazla olmadığını biliyorum ama..." Aria, parmakları tişörtünün etekleriyle oynarken sözünü kesti.

Bana yemek yaptı.

En son ne zaman birinin bana yemek hazırladığını hatırlamıyordum.

Minnettarlığımı ya da bir özrün başlangıcını dile getiremedim, sadece ön kapıyı arkamdan kapatmak için döndüm ve sonra masaya yaklaştım.

Mutfak tezgâhının önünden geçerken, Aria'nın günün erken saatlerinden kalma tahrik kokusu burun deliklerime sızdı ve pişmanlık içime işledi. Kendime bunu düşünmemeyi, o kendinden nefret ve aşağılanma çukuruna geri dönmemeyi vasiyet ettim. Eğer bu kadını kendime ait kılmak istiyorsam, o karanlık düşüncelerin beni yönetmesine izin veremezdim.

Sandalyelerden birinin yanında ayakta duruyor, ellerini önünde kavuşturup çözüyordu. Her hareketimi izlerken gözlerinin etrafı beyaz bir şeritle çevriliydi.

Onun yanına vardığımda, tertemiz kurulmuş masaya baktım. Boş tabaklar her bir servis altlığını süslüyor, çatallar, bıçaklar ve kenarlarından buğu damlayan su bardakları ile çevreleniyordu. Ve servis altlıklarının arasında bir not defteri ve kalem duruyordu.

Bakışlarımın yönünü fark etti ve boğazını temizledi. "Birbirimizi tanıyabileceğimizi düşündüm. Birbirimize sorular sorarız ve ikimiz de cevaplarımızı yazarız. Bu-" Küçük, umutlu bir gülümseme dudaklarını süsledi. "Not tutmak gibi olacak."

Not vermek gibi. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Düşündüm de, hiç kimse benimle benim seviyemde iletişim kurmaya çalışmamıştı. Zihin-bağlantısı yoluyla konuşamıyorsak, denemekle uğraşmazlardı.

İçimde sıcak ve yabancı bir şey kabardı.

Çenemi eğerek başımı salladım ve sesimin anlatamadığını gözlerimin anlatması için dua ettim. *Evet, ben de seni tanımak isterim.*

Rahatlama sel onun kristal bakışları, ve onun gülümsemesi genişledi. "Tamam. Sen otur, ben de spagettiye getireyim. Aç mısın?"

Talimatlarına uydum, en yakın koltuğa çöktüm ve başımı sallayarak cevap verdim. Aslında çok acıkmıştım.

"Bir porsiyon, hemen geliyor," diye cevap verdi, ayakları büyük bir spagetti tenceresinin en düşük ısı ayarında kaynadığı ocağa doğru çırpınıyordu.

Mutfağımda hayatı boyunca yaptığı gibi hareket etmesini, çekmecelerin arasına dalıp çatal bıçak takımlarını ve tencere tutacaklarını almasını izledim. İçimi ezici bir *haklılık* duygusu kapladı ve elimde olmadan sandalyemde arkama yaslanıp küçük eşime hayranlıkla baktım. *Ay Tanrıçası*, o gerçekten *benim miydi?*

Çok geçmeden, makarna ve kırmızı sosla dolu bir tabak bana baktı, ancak ev yapımı yemeği ağzıma atmak için Aria oturana kadar bekledim. İlk birkaç lokmaya o kadar dalmıştım ki Aria'nın karşımdaki not defterine bir şeyler karaladığını fark etmedim.

Kâğıdı bana doğru uzattı, üzerinde kabarcıklı el yazısıyla yazılmış tek bir satır vardı.

Hazır mısınız / ya da soru bir?

Kendimi tutmayacağım.

Gözlerim tekrar ona kaydı ama o bakışlarında dans eden bir muziplikle beni izlemeye başlamıştı bile. Makarnamın son lokmasını çiğnemeyi bitirdim ve oturduğum yerde kıpırdandım, bana sorabileceği şeylerden dolayı aniden sinirlendim. Birkaç dakika içinde korkunç geçmişimi sarı defter kâğıdına dökme düşüncesi zihnimi endişelendirse de başımı salladım.

Aria sorusunu karalamak için hiç vakit kaybetmedi ve not defterini tekrar bana doğru uzattığında kalbim boğazıma düğümlendi.

En sevdiğiniz renk nedir? Benim cevabım: Yeşil.

En sevdiğim renk mi? Gözlerimi kırptım ve kaşlarımı kaldırarak masanın karşısından ona baktım. "Kendimi tutmayacağım "ın tanımını *bu* muydu yani?

Kıkırdadı ve vücudumdaki her lif şarkı söyledi.

Dudaklarım sırtarak kıvrılırken yara dokum çekildi ve çatalımı kalem ve kâğıtla değiştirdim. El yazım Aria'nın düzgün yazısıyla boy ölçüşemezdi ama yeterliydi. Son zamanlarda değişmiş olsa da sorusunun cevabı basitti.

Mavi. Gökyüzü gibi.

Ve gözlerin. Bu lanet kelimeleri kendime sakladım ve not defterini ona geri uzattım.

Cevabımı okuyunca Aria'nın yüzü aydınlandı ama not defterini bana geri verdi. "Soru sorma sırası sende," diye açıkladı, ben konuşmayı kontrol ederken spagettiden birkaç ısırık almayı tercih etti.

Durakladım ve boş satırlara baktım. Ne tür sorular soracağımı bilmiyordum. Küçük güvercinim hakkında her şeyi bilmek istiyordum ama temel konulara bağlı kalmaya karar verdim.

Yapmayı en çok sevdiğiniz şeyler
nelerdir? Benim cevabım: Okumak.

Not defterini ona geri verdiğimde, cevabını beklerken bir şey yemedim, satırları tarayan bebek mavisi gözlerinin görüntüsünden çok etkilenmişim. Cevabına konsantre olmaya başladığında dilinin dudaklarını yarması. Parmaklarının kalemi sayfanın üzerinde zahmetsizce yönlendirmesi. Kısa bir cevap değil, lanet bir paragraf yazıyor gibiydi.

*İtiraz ediyorum! Sanırım
"/avorite şeyler" dediniz, ki bu çoğuldur. /sen
sadece bir tane verdin
/En sevdiğim şey. Bununla birlikte, yemek
yapmayı, kötü reality şovları izlemeyi ve şifacı
olarak çalışmayı seviyorum.
Ne okumaktan hoşlanırsınız?*

Yazdığı kelimelerin canlılığı sayfadan fırladı ve bal gibi tatlı sesindeki kelimeleri neredeyse *duyabiliyordum*. Alaycı protestosuyla boynuma bir sıcaklık yayıldı ve boş zamanlarımda yapmayı en sevdiğim şeyler hakkında daha fazla bilgi istediğini biliyordum. Ne yazık ki verecek bir cevabım yoktu.

Zamanımın çoğunu Roman'ın yanında ya da onun emirlerini yerine getirerek geçirdim. Küçük erkek kardeşim beni rollerimle meşgul etti.

General, infazcı, cellat, savunmacı... Bana verilen boş zamanı okumak ve uyumakla değerlendirmeyi seviyordum. Yine de bir sonraki cevabımda onun şakacı tavrını taklit etmeye çalıştım.

Yetersiz cevabım için özür dilerim, ancak daha fazla cevap yalan olurdu. Bunu telafi etmek için, bir sonraki turunuzda İKİ soru sormak ister misiniz? Bu adil mi?

Her şeyi okumayı severim ama tarihi biyografiler favorimdir.

Defteri eşime geri uzattım ve o da hevesle elimden aldı. Okuduğu her kelimeyle gülümsemesi arttı ve bitirdiğinde o sırtışı bana çevirdi ve neredeyse ciğerlerimdeki nefesi kesiyordu.

"Teklifinizi kabul ediyorum," diye mırıldandı ve bir sonraki sorularını yazmakla meşgul oldu.

Bir saatten fazla bu şekilde devam etti. Günün her öğününde en sevdiği yemekleri -sırasıyla omlet, tavuk salatalı sandviç ve peynirli makarna- ve babasının sürüsünde şifacı olarak çalışmaya nasıl başladığını öğrendim. Bana en sevdiğim kitabı -Avrupa'yı şekillendiren Orta Çağ'ın tarihi bir anlatımı- ve gece kuşu mu yoksa erkenci mi olduğunu sordu.

Aria'nın sorularını yüzeysel tuttuğunu, geçmişimi ya da içsel özlemlerimi asla çok derinlemesine araştırmadığını fark ettim ve bunun için ona minnettardım. Aslında bir parçam ona hayatımdan daha derin bir kesit sunmak istiyordu. Sadece onun gözleri için ruhuma bir pencere açmak istedim. Ama ya o

Gördüklerinden nefret ettiyse? Ya geçmişimin en gerçek, en çığ gerçeklerini gördüyse ve bunun bir parçası olmak istemediyse?

Daha da önemlisi, onu nasıl suçlayabilirdim ki?

İkimizin de tabakları boşalıp su bardaklarımız bittiğinde, Aria'nın ağzı zarif bir esnemeyle aralandı, son yazışmalarımızı göğsüne bastırırken bile. Uykuya ihtiyacı vardı.

Bakışlarım yumuşadı. Sıra bende olmamasına rağmen bir elimi sessizce not defterini istemek için uzattım. Gözlerindeki yorgunluğu kırıştırarak bana uzatırken itiraz etmedi.

Yemek için teşekkürler. Ve sohbet için. Sen yatağına git. Ben temizlerim.

Aria mesajımı okurken kaşları birbirine yaklaştı. Bitirdiğinde not defterini bir kenara bırakıp başını salladı ve bal sarısı saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sabah temizlerim. Sen... Yani, benimle yatağına gelmek ister misin?"

Kalp atışlarım hızlandı. Dün geceye dair anılar zihnimi doldurdu ve bu sabah mutfakta yaşadığımız ateşli karşılaşmanın görüntülerine dönüştü. Kalçalarım kot pantolonunun dikişine çarpıyor, omurgamın dibindeki basıncı artırıyordu. Köpek dişlerim boynunun dibindeki hassas deriye batmak için can atıyor, aynı anda sikim onun sağlam bariyerini zorluyordu. Sonra, parmakları yanlılıkla beni kulaktan kulağına kesen çarpık ete sürtündü. Panik. Savaşma içgüdüğü.

Sanki yüzümdeki çelişkili duyguları okuyabiliyormuş gibi Aria devam etti. "Dokunmak zorunda değiliz. Sana dokunmayacağım, demek istiyorum." Renk yükseldi onun yanaklarında, ve ne zaman o

tekrar konuştu, sesi daha sessizdi. Utangaçtı. "Sadece yanımda olmanı istiyorum."

Sözleri zihnindeki fırtınayı dindirdi. Damarlarımda dolaşan şüpheyi yatıştırdı. Ben de bunu istiyordum. Her şeyden çok.

Yavaşça çenemi eğdim ve masadan kalkarak Aria'ya tutması için bir el uzattım. Tereddüt etmeden, yara izlerime ya da ellerime bulaşan görünmez kana bakıp geri çekilmeden kavradı. Ve beni yatak odasına çekmeden önce bakışlarımla buluştuğunda, beni gördüğünü hissettim.

Beni gördü - beni bir canavar olarak gösteren tüm çirkin, acı verici parçalarımı - ve bu onu korkutmadı.

ARIA

| Bedenimi -*ruhumu*- Malik'e bağlayan elastik bir bant varmış gibi hissettim.

Bugün ayrıldığında bunu hissettim, aramıza mesafe koydukça daha da sıkılaştı. O anda, tekrar bir araya gelemezsek göğüs kafesimin parçalanabileceğini ve göğüs boşluğumun dağılabileceğini düşündüm. Aynı şekilde, eve dönmeye karar verdiğinde de bunu hissettim. Bedenlerimizi birbirine bağlayan o görünmez akor gevşedi, varlığımın merkezindeki acıyı ve özlemi hafifletti.

Ve *şimdi* onu hissediyordum, kendi aklı varmış gibi gümbürdüyor ve beni yatak odasına kadar takip ederken onun yakınlığından zevk alıyordum.

Malik'in yokluğunda kulübeyi keşfetmiş, erkek hakkında daha fazla bilgi edinmek için odalara ve eşyalara güvenmişim. Müstehcen *derecede* düzenli olması, etkileyici bir kitap kütüphanesine sahip olması ve mutfağında fazla zaman geçirmediği dışında pek bir şey öğrenememişim. Arkadaşlarının ya da ailesinin hiçbir fotoğrafı duvarlarını ya da raflarını hiçbir odayı süslemiyordu,

Gerçi oturma odasının duvarında kayalık bir kumsalın üzerinde süzülen bir martı sürüsünü gösteren tek bir resim vardı. Bu tabloyu kumsal için mi yoksa kuşlar için mi seçtiğini merak ettim, sanki bu sorunun cevabı onun ruhuna bir bakış atmamı sağlayabilirmiş gibi.

İşte o zaman küçük 'not alma' oyunumuzun fikri aklıma geldi. Malik hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu ama bunu *onun* şartlarına göre yapmak istiyordum. O kadar çok yazmaktan elim ağrısa da, beklediğimden de iyi geçti.

O kadar iyi gitti ki, şimdi Malik isteyerek peşimden yatak odasına kadar geliyordu.

Eşiği geçer geçmez elimi bıraktı ve kapıyı kapattı, ahşap çerçevenin yumuşak tıkırtısı arkamdan geliyordu. Omzumun üzerinden baktım ve kalbim göğsümde bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınsa da ona bir gülümseme sundum.

"Eviniz çok güzel," diye mırıldandım açıkta kalan kollarımı ovuşturarak. Birdenbire tüylerim diken diken oldu. "Umarım sen yokken evi keşfetmiş olmama kızmazsın..."

Malik gülümsemedi ama kaşlarını da çatmadı. Başını salladı ve az önce kapattığı kapıların hemen içinde durdu.

Kule gibi yükselen eşim bana ne yapacağını tam olarak bilemediği can sıkıcı, vahşi bir yaratıkmışım gibi bakıyordu ve bunun ironisine kıkırdamamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Büyük *ihtimalle* gördüğüm en güçlü kurt adam olan bu erkek, bakışlarında endişeyle *bana* bakıyordu.

"Önce yatmak için hazırlanmak ister misin?" Banyoya doğru elimle işaret ederek cüret ettim. İlk onun kullanması gerektiğini düşündüm. Ne de olsa evin sahibi oydu.

Yine de Malik başını *hayır anlamında* salladı. Geniş omuzları kapıya yaslandı, bedenlerimiz arasında daha da fazla boşluk bırakmak için tahtaya bastırdı. Yatak odasındaki varlığım onu geriyor gibiydi.

Ona biraz zaman tanıyana kadar muhtemelen kıpırdamayacağını fark ederek boğazımı temizledim ve en nazik gülümsememi takındım. "Tamam, ilk ben gideceğim."

Banyoya girdim ve çekmecedeki bulduğum açılmamış diş fırçalarından biriyle hızlıca dişlerimi fırçaladım, sonra yüzümü yıkadım ve kot pantolonumu çıkardım. Son iki gündür giydiğim külot ve sütyeni çıkarmadan önce Malik'in sarkan tişörtünü giydim.

Geri adım atarak aynadaki çıplak yansımamı inceledim. İçimdeki hınzır ve muhtaç bir parça, yatak odasına bu şekilde, en çıplak ama en güçlü halimle dönersem neler olabileceğini düşündü. Malik'in kontrolünün ince ipliği kopar mıydı? Tiksintiyle arkasını döner miydi?

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı sallayarak bu düşüncelerden kurtuldum. Ona dokunmayacağıma söz vermiştim. Her temel, ilkel içgüdü onun tarafından sahiplenilmek için ne kadar yalvarırsa yalvarsın, bu tür maskaralıklarla onun geçici güvenini riske atamazdım. Sabırlı olabiliyordum. *Sabırlı* olmak *zorundaydım*

Ama yeni kıyafetlere de ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alarak kapıya doğru ilerledim ve çıplak bedenimi gizlemeye dikkat ederek başımı içeri sokacak kadar açtım. "Malik?"

Yatağın kenarında oturduğu yerden başını kaldırdı, başı öne eğikti ve dizlerini dirseklerine dayamıştı. Ömür boyu süren bir savaştan dönmüş, yara bere içinde bir savaşçı gibiydi.

Üst dişlerim alt dudağıma sürtündü. "Hiç pijamam yok. Giyebileceğim bir tişörtünüz var mı?"

Malik'in sağlam gözü yüzümden açıkta kalan boynuma ve çıplak omzuma kaydığını ve kapının arkasında çıplak olduğumu fark ettiği anı gördüm. Gözünün siyahı sadece bir parça gri kalana kadar genişledi.

Yavaşça ayağa kalktı, tüm uzun kasları tam boyuna ulaşana kadar gerildi. Bir yırtıcının zarafetiyle

Dolaba doğru yürüdü ve bir süre sonra bir elinde beyaz bir kumaş demetiyle geri döndü.

Yaklaştıkça, tişörtünü bana uzatırken çenesindeki bir kasın nasıl titrediğini fark ettim. Tişörtü aldım ve parmaklarımın onunkini sıyırdığı yerde elektrik çarptı, doğrudan merkezime doğru fırladı. Tanıdık bir sıcaklık bacaklarımın arasında alevlendi.

Yanaklarım kızardı ve kapıyı kapatmadan önce uyarılmışlığımın kokusunun ona ulaşmasını engellemek için bacaklarımı birbirine kenetledim. *Ay Tanrıçası!* Daha dokunmamıştık bile!

Hemen giyinmek yerine gözlerimi kapattım ve kalp atış hızım düşene kadar derin, ölçülü nefesler aldım. Belli ki kendi akli olan bedenim tarafından ihanete uğramış hissediyordum.

Sonunda kocaman beyaz tişörtü başımın üzerinden geçirdim ve kollarımı kolların içine soktum. Etek ucu kalçalarımın ortasına kadar uzanıyordu, bu yüzden külot ya da sütyen olmadan bile yatarken giyilebilecek kadar güvenli olduğunu düşündüm. Seks delisi kokumun kalıntılarını gizlemek için bacaklarıma ve kollarıma sağlıklı miktarda losyon sürdükten sonra, bir kez daha banyodan dışarı süzıldüm.

Malik yine yatağa oturdu. Ancak bu kez bakışlarımı karşılamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. Acaba kapıyı yüzüne kapattığım andan beri gözlerini ayıramadan mı bakıyordu?

Cesaretimi toplayarak yatağa yaklaştım.

Burun delikleri açıldı, göğsü genişledi. Sonra sert bir kontrolle yataktan kalktı ve banyodaki yerimi aldı, geçerken aramızda geniş bir mesafe bıraktı.

Yorganın altına girdim, kan kulaklarımın arasında çarpıyor ve damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Dün gece yan yana uyumuştuk elbette ama bu farklı hissettirmişti. O yanımdayken uykuya dalmamıştım. Hatta ertesi sabah onun kollarında uyanana kadar yatağa geldiğinden bile haberim yoktu.

Banyonun içinde duş açıldı ve ben nefesime odaklandım. İpeksi çarşafların çıplak bacaklarımı okşamasına. Yastığımın her santimini kaplayan nefis tütün ve nane kokusuna. Sadece birkaç adım ve bir duvar ötedeki çıplak bedenini hayal etmekten kendimi alıkoymak için her şeyi yaptım.

Su akmayı bıraktığında ve Malik banyoda işini bitirdiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Varlığımın her zerresi onun kapının diğer tarafındaki sabit hareketlerine odaklanmıştı. Baş döndürücü kokusuna ve kalbinin güçlü atışına.

Dışarı çıktığında tereddüt etti, kapının yanında oyalandı. Kalçalarındaki kasları belirginleştiren, aşağıya doğru sarkan bir eşofman altı giymişti. Koyu renk saçları göbeğinin altından fışkırıyor, belinin altında kayboluyor ve pantolonunun iç kısmındaki büyük şişkinliğe katılıyordu.

Yatakta dik oturdum ve ipek çarşafları kalçalarımı örtecek şekilde tuttum.

"Malik?" Sesim umut dolu bir fısıltıya dönüşerek sordum.

Boğazı sallanıyor, yara dokusu kütlesi harap olmuş ses kutusunun topuzuyla birlikte yükselip alçalıyordu. Sonunda bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha.

Sanki ormanda korkmuş bir hayvanmış gibi, kıpırdamamaya ve onu korkutmamaya özen gösterdim. Sonunda yorganın altına girdi ve sıcaklığı yatağın öbür ucundan bana doğru yayıldı.

Tekrar yavaşça yastığıma yaslanırken dudaklarımda küçük, muzaffer bir gülümseme kıvrıldı. Yatak odasına ne rahat ne de rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü. Etrafımızdaki boşluğu sadece sığ nefes alış verişlerimiz dolduruyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, gözlerimi tavandan ayırmamak için kendimi zor tutarak. "Benimle yatağa geldiğin için."

Yanıma doğru kaydı, yatak onun ağırlığının altında batıyordu. O yaklaştıkça nefesimi tuttum ve parmakları alnımdan bir tutam saçı uzaklaştırdığı anda nefesim ciğerlerimden çekildi.

Gözlerimin karanlıkta onunkileri bulmasına izin verdim.

Çok yakındı. Fark ettiğimden çok daha yakındı. Bedenlerimizi birbirinden ayıran sadece bir parça boşluk vardı ve ben bu boşluğu doldurmayı arzuluyordum. Dağınık saçlarını okşamayı ve bana verdiği zevkin bir kısmını ona sunmayı arzuluyordum.

"Malik," diye boğuk bir sesle adını söyledim ve dudaklarımdan dökülen bu sesle onun kesik kesik nefes alışını duyduğuma yemin edebilirim. "Bir şeyler denemek isterim. Tabii sen de istersen..."

Eli saçlarımı okşadığı yerden çekilmedi, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Devam ettim. "Sana nerede ve nasıl dokunabileceğimi bana gösterir misin?"

Malik isteğim karşısında kaskatı kesildi, kaşları açık bir tereddütle çatıldı.

"Bana yap ki sana ne yapmamın senin için sorun olmayacağını bileyim." Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. "Yavaş başlayabiliriz. Hareket etmeyeceğim. Söz veriyorum. Sana güveniyorum."

Bakışları daraldı ve kalbim gümbür gümbür attı. Uzun bir an geçti ve kendimi reddetmeye hazırladım. Cesaretimi kaybetmeme ve bu fikri tamamen reddetmeme saniyeler kala kıpırdandı.

Malik saç çizgimi okşamaya devam etti, ancak başparmağının her dikkatli hareketi kasıtlı hale geldi. Sonra, yavaşça, parmakları yüzümün sol tarafının kenarını, şakağımdan çene çizgime kadar uzanan çizgiyi izlemek için hareket etti.

Kirpiklerim titreyerek kapandı, parmaklarının pürüzlü yüzeylerinin dokunduğu her yerde zevk ve sıcaklık kıvılcımları çıktı. Başparmağının ucu dudaklarımın sol köşesinin hemen üzerinde gezindiğinde tekrar yastığıma gömüldüm.

Yüzümün sağ tarafına dokunmadı ve bu seçiminin ardındaki mesaj açıktı. Yara izlerine dokunmamı istemiyordu. Henüz istemiyordu.

Malik uzun dakikalar boyunca yüzümün yarısının hatlarını çizdi ve ben yarı yarıya bu işi burada bırakmasını bekliyordum. Tanrıça bunun yeterli olacağını biliyordu. Yine de, parmakları yanağımdan kaybolduğunda, gözlerimi tekrar açtığımda dikkatinin tamamen gövdem ve kollarıma odaklandığını gördüm.

Önce elime dokundu, parmak uçları parmak uçlarımı zar zor sıyırdı. Her bir parmağı kendi parmağıyla takip ederek avucumun ortasında doruğa ulaştı.

"Gıdıklanıyorum," diye takıldım ve eşimin bu hareketi tekrarlamasını hayranlıkla izledim.

Sözlerim karşısında dudaklarının bir köşesi yarım bir gülümsemeye dönüştü ama bu gülümseme ortaya çıktığı anda kayboldu. Sınavdan önce ders çalışan hevesli bir öğrenci gibi odaklanmıştı.

Dikkatini bileğime çevirdi, dokunuşunun beni ne kadar etkilediğini ortaya çıkaran çırpınan nabız noktasını ovaladı. Sinapslarım tekledi. Kalp atışlarım düzensizleşti. Elektrikle uğulduyor ama hareketsiz kalmak için her türlü çabayı gösteriyordum. Bu işkencenin en saf haliydi.

Malik'in eli, dirseğimde duran büyük boy tişörtün üzerinden kayarak kolumun üst kısmına doğru ilerledi. Omzuma kadar sıyırdı, sonra parmakları durdu.

Bakışları tekrar benimkine kaydı ve o derin gride sessiz soruyu okudum. *Böyle iyi mi?*

Başımı salladım ve nefes almadan fısıldadım, "Devam et."

Yürek parçalayan bir şefkatle kocaman avucunu göğsüme indirdi ve tam kalbimin üzerine yerleşti.

Elini orada tutup göğsümün üst kabarıklığına bastırırken vücudundan benimkine sıcaklık sızdı. Bu cinsel bir dokunuş değildi, ancak bu meme uçlarımın dikkat çekmek için ağrımını engellemedi. Ellemedi. Keşfetmedi. Sadece öylece var olduk, Malik'in eli kalbimin üzerindeydi.

Sanki gerçek, canlı *ve burada* olduğuma inanamıyormuş gibi her nefes alışımında göğsümün inip kalkmasını izledi. Sanki *onun olduğuma* inanamıyormuş gibi.

Onu ürkütmemeye dikkat ederek kendi avucumu kaldırdım ve elinin üstüne koydu. Yeni bulduğu temasla sertleşti, sonra yastığa doğru gevşedi. Gözlerim kapandı ama onu göğsüme bastırdım.

Uyurken bile ondan vazgeçmezdim.

ARIA

Rüyalarımda kendimi tekrar tekrar Malik'e verdim.
Rüyalarımda, elleri kalbimdeki keşiflerine son vermedi. Çıplak bedenimi bir enstrüman gibi çalıyor, bir ihtiyaç senfonisi içinde dudaklarımdan alışılmadık sesler çıkarıyordu. Göğüslerimin uçlarını emiyor, diliyle beni şımartıyordu. Karnımın eğimini, her bir kalça kemiğimi, sonra da seksimi kaplayan altın bukleleri öptü.

Her okşayış omuriliğimin dibinde oluşan gerilime katkıda bulunuyor, binlerce küçük parçaya ayrılacağımdan emin olana kadar onu daha da sıkılaştırıyordu. İçimde kabardı ve bedenim o güzel, kışkırtıcı sınıra doğru ilerledi-

Ve uyandım. Yalnızdım.

Bacaklarımın arasından yayılan doyumsuz sıcaklık, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını acı verici bir şekilde hatırlattı. Uyarılma iç uyluklarımı ıslattı, ancak yatak odasında Malik'ten hiçbir iz yoktu.

Pencereden sızan güneş ışığını göz kırparak uzaklaştırdıktan sonra elimi yatağın onun tarafına koydum, ancak çarşafı soğuk buldum. Erken ayrılmıştı.

Günahkâr rüyalarımın kanıtlarını koklamayacak kadar erken gitmiş olması için dua ettim...

Bir iniltiyle şiltenin üzerine uzandım ve başımı yastığa gömdüm. Kalçalarım çarşafın altında sımsıkı kenetlenirken, kalın yastık sinirli çığlıklarımı bastırdı. Daha önce kendime yapmayı hiç düşünmediğim bir şey olan o kutsanmış rahatlamayı bulmak için kendimi okşamaya yarı meyilliydim.

Buna alışık değildim... *istemeye.*

Bunu doğaya bağladım. Kurdumun doğuştan gelen eşi tarafından sahiplenilme arzusuna. Malik'le göz göze geldiğim anda vücudumda pompalanmaya ve çalkalanmaya başlayan hormonlara. Bir dişi kurdun sürü için güçlü ve sağlıklı yavrular dünyaya getirme yönündeki doğal eğilimine.

Yine de, bundan daha derinlere gittiği hissinden kurtulamıyordum. Malik'e duyduğum sevgiyi inkâr edemezdim. Ağzından bir gülümseme çıkmaya her cesaret ettiğinde göğsümde kabaran sıcaklığı. Karanlık yüz hatlarının üzerine çöktüğünde saçlarını okşamak ve ona sarılmak için parmaklarımdaki kaşıntı.

Aramızda yarattığı boşluğu doldurmayı her şeyden çok istiyordum. Kendi etrafına ördüğü duvarı yıkmak.

Zaman alacaktı. Bunu artık biliyordum. Malik'in yara izleri trajik bir geçmişi anlatsa da, yüzeyin *altında* taşıdığı yaralar derindi. O kadar kolay iyileşmeyeceklerdi.

Sonunda kendimi yataktan çıkmaya zorladım, ancak ayaklarımın dibinde duran ve dün gece orada olmadığına *yemin ettiğim* poşetlere takılıp düştüm. *Alışveriş poşetleri.*

Çantalardan birinin yanına çöktüm ve düzgünce bir katlanmış bir kağıt parçası buldum. Artık tanıdık gelen el yazısını görünce kalbim yüz kanat çırpışı attı.

Küçük güvercin,

Günaydın. Dün gece için tekrar teşekkür ederim.

Emerson'dan sana kıyafet bulmasını istedim. Bu çantaları bu sabah getirdi. Eğer beğenmezseniz, ihtiyacınız olan her şeyi satın almaktan çekinmeyin.

Sürünün baş hemşiresi Estelle bugün sizinle tanışmayı dört gözle bekliyor. Emerson size reviri gösterecek. Dikkatli olun.

Sevgil

er,

Malik

Arkadaşımın notunu kırıştırmamaya dikkat ederek komodinin üzerine koydum ve kıyafet torbalarının yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Kat kat kazak ve bluzları, kot pantolon ve taytları ve ipeksi küçük pijamaları karıştırdım. Emerson bana sadece birkaç kıyafet almakla kalmamış, bütün bir mağazayı temizlemiş gibiydi.

Son derece yumuşak bir sweatshirt'ün üzerindeki fiyat etiketine bakmaya cesaret ettim, ancak bana bakan üç rakam karşısında tılandım. Salon kıyafetini çantasına geri koyarken suçluluk duygusu midemi bulandırdı. Alışveriş çılgınlığının zararını kimin banka hesabının çektiğini tahmin edebiliyordum.

Emerson'ın aldığı ürünlerin en az beşte dördünü iade etmeyi aklıma not ettim, beğenmediğim için değil, Malik'in benim için bu kadar müstehcen miktarda para harcamasını istemediğim için. Büyürken, babamın paketi ailemizin mütevazı bir gelire sahip olmasını sağlayacak kadar küçüktü. Fahiş harcamalar bana günah gibi geliyordu.

Sonunda, bir çift tayt ve eşleşen bir ceket ile bir egzersiz atleti bulana kadar çantaları karıştırdım. Hazırlanmayı bitirdikten sonra Malik'in buzdolabının neredeyse boş olan çekmecesinden bir elma aldım, kendime gün sonuna kadar daha fazla yiyecek bulmanın bir yolunu bulacağıma söz verdim ve ön kapıdan çıktım.

Tıpkı dün olduğu gibi, Emerson eşiğin hemen ötesinde bekledi.

Kızıl saçlı genç kadın beni görünce canlandı, ancak gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme attı. Aslında *gergin* görünüyordu. "Günaydın, Aria."

"Merhaba, Emerson." Arkamdan kapıyı kapattım ve yüzünü ona dönerek gülümsedi. "Kıyafetler için teşekkürler. Seçtiklerini gerçekten beğendim."

Yanaklarını kızartan bir allık çillerini koyulaştırdı. "Dünden sonra en azından bunu yapabiliyordum." Utanç sesine sızdı. "Anders'le gitmek için seni bırakmamalıydım. Duydum... Alfa Roman'ın ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Özür dilerim."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırladı. Alfa Roman'la karşılaşmam en hafif tabiriyle talihsiz olmuş olsa da, *onu* suçlamayı bir kez bile düşünmemiştim.

"Lütfen," diye mırıldandım Ben , bir elimi Emerson'un elinin üzerine koyarak omuz. "Özür dileme. Hiçbirimizin onu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu." *Malik hariç. Malik onu durdurdu.* "Orada olmaman muhtemelen en iyisiydi."

Emerson alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve başını salladı. "Yine de üzgünüm. Alfa'nın *maskaralıklarına* maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Ben bundan şüphe etmedim. Bir olarak omega, genç kadın kaçınılmaz olarak sürünün zorbalığından aslan payını aldı. Belki *de bu* Malik'in Emerson'ı neden arkadaşı olarak gördüğünü açıklıyordu. Kardeşinin neler yapabileceğini anlamıştı.

Elimi Emerson'ın omzundan çektim ve yürümeye başladığımızda dudaklarıma neşeli bir gülümseme yerleştirdim

Kulübeden uzaklaşan patikaya. "Umalım da bugün ikimiz de Roman'la uğraşmak zorunda kalmayalım, Tanrıça'nın izniyle."

Emerson kıkırdadı. "Evet. Revirde güvende oluruz. Alfa Roman nadiren yaralanır."

Çok kötü, neredeyse burnumu çekecektim. Bunun yerine, yeni ev sahiplerim hakkında daha fazla şey öğrenmeye karar verdim.

"Şaşırdım," diye düşündüm, yukarıdaki bulutlarla ilgileniyormuş gibi yaparak. "*Intonat Nocte*'nin yıllardır kuzeydeki sürüleri fethettiğini düşünürsek."

"Oh, Alfa Roman orduyla birlikte seyahat etmez. General her sefere liderlik eder."

General. Arkadaşım.

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım ve başımı iki yana sallayarak Emerson'a baktım. "Roman küçük kardeşini kendi savaşını vermeye mi zorluyor? Bu ona alfa olarak pek güven vermiyor."

Emerson'ın gözleri büyüdü ve sanki birilerinin kulak misafiri olmasını bekliyormuş gibi etrafımızı taradı. Sesini alçalttı. "Bilmiyor musunuz? Roman en büyükleri değil. Malik kardeşinden birkaç yaş büyük."

Adımlarım duraksadı. Eğer Malik Roman'dan büyükse, o zaman... "Roman neden alfa o zaman? Malik'i bir savaşta mı yendi?"

Dövüşmek mi?" Sorudan çok bir talep gibi sordum.

Bu sözleri yüksek sesle söylerken bile doğru olamayacaklarını biliyordum. Şimdi çok açık görünüyordu. İki erkeğe yan yana baktığımda, ikisinin de alfa kanına sahip olduğu açıktı. Yine de Roman, Malik'in iriliği ve kas kütlesiyle kıyaslanamazdı bile.

Emerson dudaklarını kıkırdattı, gözleri birinin arkasına saklanmış olabileceği her çalı ve ağaçta yanıp sönüyordu. "Buna uzun zaman önce eski alfa, yani babaları karar verdi," diye fısıldadı. "Başka bir şey bilmiyorum."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, adaletsizlik karşısında kanıma adrenalin pompalanıyordu. İlk doğan olarak

Bir alfanın oğlu olan Malik, Roman onu bir düelloda yenmeyi başaramadığı sürece sıradaki kişi olmalıydı. Emerson'ın açıklamasına göre, böyle bir savaş hiç yaşanmamış.

Peki dostum nasıl oldu da küçük kardeşinin emrinde çalışmaya başladı?

Revire giden yolun geri kalanında nispeten sessiz yürüdük, zihnim Emerson'ın açıkladığı bilgilerle o kadar meşguldü ki herhangi bir konuşma görüntüsü oluşturmamıştım. Birden fazla kez ellerimi sıkı yumruklar halinde kıvrılırken yakaladım.

Intonat Nocte Sürüsü'nde sadece iki gün geçirmiş olmama rağmen, Roman'ın kendisine Alfa demeyi hak etmediğini anlayacak kadar çok şey görmüştüm. Kibri ve zalimliği, burada geçirdiğim kısa sürede sergilediği nezaketin her türlüşünü gölgede bırakıyordu.

Eğitim alanından kısa bir mesafe ötedeki tıbbi binaya vardığımızda, kafamdaki savaşı düşünceleeri uzaklaştırmak için kendimi zorladım. Hemşirenin onunla birlikte çalışmama izin vermesini istiyorsam Estelle üzerinde iyi bir izlenim bırakmamalıydım.

Emerson beni kliniğe götürdü ve etkileyici tesis karşısında ağzım açık kaldı.

Ana odada en az bir düzine yatak sıralanmıştı ve her birinin yanında çeşitli bandajlar, merhemler ve dikiş malzemeleri bulunan tertemiz düzenlenmiş bir istasyon vardı. Alkol ve taze çarşafaların kokusu üzerime sinmiş, bu duvarların içindeki her türlü ölüm ya da hastalık izini maskeleymişti. Geniş açık alandan ayrılan birkaç koridor, 'Radyasyon' veya 'Ameliyathane' etiketli kapılara açılıyordu.

Hayretler içinde güldüm. "Bu inanılmaz."

"Beğendiğine sevindim," dedi arkamdan bir kadın sesi.

Yeni gelenle yüzleşmek için döndüm, moka rengi teni ve sıkı siyah bukleleri olan uzun boylu bir kadındı. Sıcak kahverengi gözleri

çoğu kiřiden beklediđim dűřmanlıktan eser yoktu.

Intonat Nocte üyeleri.

"Ben Estelle." Tokalaşmak için elini uzattı, avuç içi her gün sayısız kez el dezenfektanı pompalamaktan kurumuştu. "Sen de Aria olmalısın."

Başımı sallayarak ellerimi önümde birleştirdim. "Kliniğiniz çok güzel. Hiç bu kadar büyük bir kliniğe girmemiştim."

Kıkırdadı ve göz kırptı. "Sana etrafı göstereyim ve seni herkesle tanıştırayım. Eğitim henüz başlamadığı için yavaş bir sabah geçiriyoruz, ama belki işimiz bitene kadar birkaç hasta alırız."

ÖNGÖRÜSÜ DOĞRU ÇIKTI, bir saat sonra eğitim alanından kliniğe birkaç genç savaşçı getirildi. Estelle beni şaşıtarak ve heyecanlandırarak kendi hastamı tedavi etmeme izin verdi; köprücük kemiği kırılmış bir gencin vücudunun yanlış bir şekilde iyileşebilmesi için ayarlanması gerekiyordu.

Yaralı gençten uzaklaştığımızda Estelle "Bu oldukça etkileyiciydi," diye övdü. "Sürünüzün doktoruylaalışmaya ne zaman başlamıştınız?"

"Tanrıça, sanırım ben... on üç yaşındaydım?" Lavaboda ellerimi yıkadım, zanaatımı inşa ederken yaşadığım güzel anılara gülümsedim. "Tabii ki, eve döndüğümüzde haftada iki hastadan fazlasını görmüyorduk."

Bu sabah kapıdan girdiğimden beri hastane yataklarından dört hasta geçti. Hepsi de köklü savaşçılarla eğitime yeni başlamış gençlerdi.

Estelle mırıldandı. "Yine de ne yaptığınızı bildiğiniz çok açık. Eğer klinikteki tam zamanlı programa dahil olmak isterseniz, söylemeniz yeterli."

Sevincimi gizlemem mümkün değildi. Baş hemşireye döndüğümde dudaklarıma ışıltılı bir gülümseme yayıldı. "Evet,

Lütfen."

Estelle kıkırdadı. "Güzel. Haftanın geri kalanında özellikle Cuma gecesi için hazırlık yapmakla meşgul olacağız."

"Cuma gecesi mi?"

Cehaletim karşısında şaşırmış gibi soru soran bir kaşını kaldırdı. "Dolunay. Her zaman ayın en yoğun gecesidir."

Göz kırptım. Dolunay. *Tanrıça, Intonat Nocte* Sürüsü'ne vardığımdan beri tamamen aklımdan çıkmış.

Ay'ın gelgitleri etkilemesi gibi, Ay'ın da şekil değiştirenler üzerinde güç. Ay döngüsünün zirvesinde, insanlık ve ilkel içgüdü arasındaki çizgiler bulanıklaşır ve türümüz acı bakla köklerine geri döner.

Babam dolunay gecelerinde beni hep saklı tutardı ama hikâyeler duymuştum. Küçük, medeni sürümümüzde bile kaos hüküm sürerdi. Erkekler en küçük anlaşmazlıklar yüzünden birbirleriyle kavga eder, birbirlerini yaralar ya da daha kötüsünü yaparlardı. Erkekler ve dişiler ışıldayan parıltının altında tüm dünyanın görebileceği şekilde çiftleşirlerdi. Çoğu zaman, çiftleşmemiş bireyler temel arzularına yenik düşme riskiyle karşı karşıya kalırdı.

Yutkundum. "Tabii. Tabii ki. Hazırlanmanıza yardım etmekten mutluluk duyarım."

O anda kliniğin kapısı tekrar açıldı ve bir çığlık havayı deldi.

ARIA

Tiki asker başka bir yaralıyı kapıdan içeri taşıdı. Genç adamın bacağı doğal olmayan bir yöne doğru bükülmüştü ve çektiği acıyla vücudumdan bir ürperti geçti. çılgınlıklarında.

"*Tanrıça,*" diye tısladı Estelle nefesinin altından ve benden hızla uzaklaşarak yeni hastayı hastane yatağına yatırmaları için askerlere emirler yağdırdı. "Ne oldu böyle?"

Askerlerden biri ağır bir omuz silkti. "Daha iri bir rakibe karşı savunma yaparken altında kaldı. Neden bu kadar ağladığını bilmiyorum ama."

İki asker onu en yakındaki açık yatağa yatay olarak yerleştirirken, sanki işaret verilmiş gibi, yaralı adam acıması bir hıçkırık çıkardı.

"Ah, iyi olacaksın Gio." Diğer asker yaralı adamı omzundan alkışladı. Her üç kişi de doğdukları günkü gibi çıplaktı, belli ki kurt formlarından yeni çıkmışlardı. "Büyükler ligue hoş geldin evlat."

Askerler genç erkeklerle alay edercesine kıkırdadı ve ben de gözlerimi devirdim. Belli ki deneyimli savaşçılar kendilerinden aşağı olanların mücadelelerinden keyif alıyorlardı. *Vahşiler.*

"Siz ikiniz," diye homurdandı Estelle kendisini getiren iki adama yaralı yoldaşları. "Seni günün geri kalanını klinikte gönüllü olarak geçirmeye zorlamadan önce dışarı çık."

İkili, Estelle'in uyarısını dikkate alarak gülmeye devam etti ve lanet olası binanın sahibiymiş gibi çıkışa doğru ilerledi. Kendi kendime düşündüm. *İşte bu yüzden bir savaşçı olmak istemedim.*

Birkaç hemşire tedaviye yardım etmek için Estelle'in yanına akın etti. kırık bacak. Eğer katılırsam, sadece ayak bağı olurum. Bunun yerine uzun bir iç geçirdim ve Emerson'ın pencerenin yanında durduğu yere doğru yürüdüm, dikkatimi Gio'nun çektiği acıdan uzaklaştırmaya hevesliydim.

Dümdüz kumral saçları güneşte altın sarısı ışıltılarla parlıyordu ve cam bölmenin ötesinde izlediği şey karşısında gözleri hayretle açılmıştı. Yaklaştığımı fark etti ve bana küçük bir gülümseme attı.

"Sayıca azken savunma pratiği yapıyorlar," diye açıkladı pencereye doğru başını sallayarak. Onun yanına vardım ve tepenin dibinde ortaya çıkan manzara karşısında gözlerim büyüdü. "Heyecan verici, değil mi?"

Gerçekten de hem insan hem de kurt formundaki düzinelerce savaşçı aşağıdaki eğitim alanında toplanmıştı. Üç gruba ayrılmışlardı ve her grupta savunma ekibinden umutsuzca sayıca üstün olan bir saldırgan ekibi vardı. Çeneler kırıldı. Pençeler birbirlerinin böğrünü tırmalıyordu. Hırıltıları buradan duyabiliyordum.

Aktif olarak savaşa katılanlar kurt formlarını alırken, dinlenen erkek ve dişiler insan formlarında kaldılar. Aralarında, tüm egzersizi denetleyen bir çift olağanüstü geniş omuz fark ettim. Kalbim takla attı.

"Malik burada," dedim şaşkınlığımı belli ederek.

Emerson yanımda kıkırdadı. "Şey, o general." "Doğru," diye nefes aldım, ancak tüm odağım Aşağıdaki açıklığın ortasındaki erkek.

Malik'in kalçalarında bir çift eşofman altı sarkıyordu ama etkileyici gövdesini örtecek bir şey giymemişti. Kollarını göğsünün üzerinde sımsıkı kavuşturmuştu ve buradan şişkin pazularını ve omuzlarını görebiliyordum. Uzun, dağınık saçları omuzlarına dökülüyordu ve saçlarını kestirmeye ihtiyacı vardı. Yüzünün sadece yara izi olan kısmı kliniğin penceresine bakıyordu ama korkunç et beni artık ürkütmüyordu.

Aşağıda, mürekkep rengi kürklü bir kurt başka bir gruptan Malik'e doğru tırıs ile ilerliyordu. Açıklığın yarısında kurt uzun boylu, kıvrak bacaklı bir dişiye dönüştü.

Altın rengi teni uzun, kaslı bacaklarının üzerinde uzanıyordu. Siyah, ipeksi saçları sırtının ortasına kadar dökülüyordu. Dolgun ve yuvarlak göğüsleri, dostuma doğru attığı her zarif adımda neredeyse zıplıyordu ve buradan bile, kasık kıllarının kusursuz bir şekilde kesilerek seksine giden ince bir çizgi haline getirildiğini söyleyebilirdim.

Dişi, Malik'in yanında durdu ve içimde çirkin bir sahiplenme ve öfke düğümü alevlendi.

Elini kaldırıp savaşçı gruplarından birini işaret etti ve Malik'in bakışları da onu takip etti. Zihin bağlantıları aracılığıyla konuşuyor olmalıydılar ve iletişimlerinin kolaylığı karşısında göğsümde bir kıskançlık hissi uyandı.

Emerson yan gözle bana baktı, şüphesiz vücudumu saran yeni gerginliği hissetmişti, sonra tekrar Malik'e ve bu dişiye döndü. Dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme belirdi. "Bu Freya. Kendisi bir filo lideri."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve omuz silkerek umursamaz bir tavır takındım.

Aşağıda, güzel kadın -Freya- eğlenen bir gülümsemeye Malik'e baktı ve ağzının köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını gördüğüme yemin ettim.

İkili aralarında bir şaka yapıyor gibi görünürken içim burkuldu.

Benim neyim vardı böyle? Bu kadın Malik'in askerlerinden biriymi. Muhtemelen birbirlerini tanıyorlardı ve yıllarca birlikte savaşmışlardı. Yine de eşimin yanında geçirdiği zaman için onu kıskanıyordum.

Dahası, çoğu şekil değiştirenin eşini bulmadan önce perhiz yaptığına inanacak kadar aptal değildim. Çoğu, ihtiyaç duyulduğunda diğer eşleşmemiş kurtlarla rahatlamaya çalışırdı.

Malik'e bakan Freya'nın bakışlarında hayranlık ve samimiyet parıldıyordu ve içimdeki hain, güvensiz yanlarım ilişkilerinin sadece iş arkadaşlığından öteye gidip gitmediğini merak ediyordu. Yan yana durduklarında, ikili şaşırtıcı derecede güçlü bir eşleşme oluşturdu. Bu o kadar da sürpriz olmazdı.

Bu düşünce, yüksek sesle itiraf edebileceğimden çok daha fazla canımı yaktı.

MALİK

Boynumun arkası karıncalandı ve artık tanıdık gelen bir çekiştirme vücudumun merkezindeki lifleri kopardı. Başımı çevirdim ve çekişin yönünü takip ederek eğitim alanlarına bakan kliniğe doğru ilerledim.

Güneş pencerelere vurarak içeriği görmemi engelliyordu ama içeriden beni kimin izlediğini biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissettim. Kanımın ısındığını, omurgamın dikleştiğini ve ayaklarımın beni General olarak görevimden alıp küçük güvercinime kavuşturmak için can attığını.

Bu sabah, Aria kollarımdayken uyandım. Birbirimizin etrafında kıvrılmıştık, aynı nefesi paylaşırken alınlarımız birbirine değiyordu. Bacakları benimkilere dolanmıştı ve kendimi uzaklaşmaya zorladığımda ayırık dudaklarından yumuşak bir hoşnutsuzluk miyavlaması kaçtı.

Onu orada bırakmak için her şeyimi vermiştim. Dün gece çok sabırlıydı. Ay Tanrıçası tarafından hayatıma başka bir insanın girmesine izin vermenin bilinmeyen sularında bana rehberlik etmesi için gönderilmiş bir melek gibiydi.

Her yumuşak söz ve dokunuş, son yirmi yıldır kalbimin etrafına ördüğüm çelik duvarın bir kısmını eritiyordu. Aria beni yavaş yavaş kendimden kurtarıyordu ve bunun için sonsuza dek minnettardım.

General mi? Freya'nın sesi zihnimde yankılandı.

Bakışlarım tekrar kaptanıma kaydı. Çatık kaşlarıyla bana baktı ve hemen cevap vermeyince, birkaç dakika önce sormuş olması gereken soruyu tekrarladı. ***Acemilerle ne yapmamı istiyorsun?***

Doğru ya. Acemi askerleri, bölgemizin dört bir yanından yeni reşit olmuş ve ordumuzda bir yer edinmeyi uman şekil değiştirenleri tartışıyorduk. Birkaçı potansiyel gösterse de, çoğu gerçek savaşı gördükleri anda ölecekti.

İç çektim. ***Hepsini temel eğitime geri gönderin. Tekniği sağlam olanları bile. Hepsi daha güçlü ve hızlı olana kadar işime yaramazlar.***

Gerçi kardeşim bütün acemi askerlerin Orduya en alt rütbelerden girerek, güçlülerin yükselmesine ve zayıfların düşmesine izin vererek, onların ölüm fermanlarını imzalamayı reddettim. Roma ordusunda sayıca çokluk isterken, ben sadece savaşta yanımda en iyilerin savaşmasını istedim. Neyse ki Roman, General olarak yaptığım seçimleri çoğu zaman dikkate almadı.

Freya çenesini eğdi ve emrimi yerine getirmek için döndü, ama iki adımdan fazla atamadan geri döndü

Geri.

Malik mi? Sesi öncekinden daha yumuşaktı. Yalvaran tonunu tanıdım ve dişlerimi sıktım. **Eşinden ne haber? Alfa'nın kızı. Varlığıyla orduyu şereflelendirecek mi?**

Sertleştım, rahatsızlığım omurgamı kapladı.

Freya'nın sözlerinde kötü bir şekilde gizlenmiş bir kenar vardı. Geçmişte onun tekliflerini reddettiğim sayısız seferden tanıdığım bir şeydi bu. İyi bir savaşçıydı ve objektif olarak güzeldi, hangi erkeği seçerse seçsin güçlü yavrular doğuracağı kesindi, ancak teklifini kabul etmek için bir kez bile cazip gelmemiştim.

Beni sadece pozisyonum ve damarlarımda dolaşan kan için istiyordu ama ben bir başkası için meta olmayı reddediyordum. Uzun zaman önce kendimi Roman'a teslim etmişken olmazdı.

İlk başta cevap vermediğimde, Freya devam etti, gözleri çıplak göğsümden aşağı inip boynumda durdu. **Yardım edemedim ama aranızdaki bağı henüz sağlamlaştırmadığınızı fark ettim... Kızın bir sorunu mu var?**

İçimde katıksız bir öfke kabardı ve en iyi savaşçılarımdan biriyle karşılaştım. Başımı bir yana eğdim, dudaklarımda sessiz bir hırıltı oluştu. **Dikkatli ol, Freya. Bir kaptan olabilirsin ama yeri doldurulamaz olmaktan çok uzaksın.**

Gözlerini kırıştırdı, koyu kahverengi gözleri kocaman oldu. geri adım attı. Korkusunun kokusu aramızdaki havaya sızdı. **Bağışlayın beni General. Sadece sordum-**

Bir daha Aria'dan bahsetmeyeceksin. Onun adını aklına bile getirmeyeceksin, diye uyardım, doğuştan gelen alfa otoritesinin bir parçasının emre karışmasına izin vererek.

Babam Roman'ı varis ilan ettiğinde, bir alfanın kırılmaz emirler vermesini sağlayan ilkel yeteneği kullanma hakkımdan vazgeçtim. Bu, yeteneğimi tamamen kaybettiğim anlamına gelmiyordu, ancak Roman bunu tebaasından biri üzerinde kullanmaya cüret ettiğimi öğrenirse beni cezalandırırdı.

Öyle olsa bile, Aria'nın onurunun kırılmasına izin vermem. Bu kadın tarafından değil. *Hiç kimse* tarafından.

Freya başka bir şey söylemeden geri çekildi ve ben de Bakışlarımı tepedeki kliniğe ve içeride saklanan sarışın dişi kurda çevirdim. Göğsümde garip bir arzu ve huzursuzluk kokteyli çalkalandı, çünkü Freya'nın sözlerini reddetmiş olsam da, ifadesinin cüretkârlığı küçük güvercinimi işaretlemem gerektiğini hatırlattı, hem de yakında.

Ben bunu yapana kadar Aria benim olmayacaktı.

MALİK

W Bu akşam Aria'yla benim için beslediğim umutlar sürünün evine yapılan bir çağrıyla söndü.

Roman, güneyden ziyarete gelen bir alfa'yla resmi bir akşam yemeğinde hazır bulunmamızı istiyordu - başlamadan bir saat öncesine kadar bana haber vermemiştir. Alfa'yı *Intonat Nocte* Sürüsü'nü ziyaret etmesi için davet etmesinin tek amacı erkeğin kızıyla tanışmaktır. Kız bir alfanın kanına ve doğurgan bir rahme sahipti - kardeşimin bir Luna'da gerekli gördüğü tek iki ön koşul.

Daha da kötüsü, küçük güvercinimde bir sorun vardı. Bu akşam kulübeye döndüğüm andan itibaren, her gülümseme gözleriyle buluşamadı ve sessizce bakışlarımdan kaçındı. Aramızdaki boşlukta gergin bir enerji vardı.

Bu, ona Roman'ın ana evdeki akşam yemeği partisinden bahsetmeden önceydi.

Şimdi, sadece ayak seslerimiz ve akşam cırcır böceklerinin doldurduğu bir sessizlik içinde sürü evine doğru yürüyüşe çıktık.

havayı. Parmaklarım, içimde dalga dalga yayılan kaygıya bir çıkış yolu bulmak için kıvrılıp açılarak yumruk oldu.

Üzgündü. Bunu yüzünde olduğu gibi ben de hissediyordum, sanki onun kalbindeki çalkantı benimkini de çekiştiriyordu.

Tanrım, ben ne yapmıştım? Dün gecedan beri ne değışmişti?

Bildiğim kadarıyla günü Emerson ve Estelle ile birlikte klinikte geçiriyordu. Baş şifacıya göre Aria doğuştan yetenekliydi ve yeni hastaları tedavi etme baskısı altında çiçek açmıştı. Bu haber göğsümü kabartmıştı ve akşam yemeğindeki bir başka not alışverişinde Aria'ya bunu sormak için heyecanlanmıştım.

Artık bana bakmasını bile zor sağlıyordum.

Bir şey gerekirvar oldu, ama I tespit edildi
Ne teninde yabancı bir koku ne de herhangi bir
yaralanma ya da hastalık belirtisi vardı. Küçük dostuma her ne
musallat olduysa, bu bir kalp ağrısıydı. Sürü evine doğru
attığımız her adımda

Roman ve onun berbat zamanlaması.

Şatoya benzeyen sürü evi şimdi önümüzde belirliyordu, ama biz eşiğı geçmeden Aria'nın adımları duraksadı. Gözlerini kocaman yapıya dikmiş olan küçük dostuma döndüm. Sönmekte olan ışıktaki yüzü solgun görünüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı başını sallayarak. "Sadece bu yürüyüşü en son ne zaman yaptığımı düşünüyordum."

Anlaşış beni sardı. Bu yürüyüşü en son yaptığında, babası yanında yürümüş, tek çocuğunu Roman'a hediye etmeye niyetlenmişti. Mason Knox'un teslimiyetinin, kızını Roman'ın istediğı gibi kullanması için bir tepside sunmasının anısı hâlâ içimi tiksintiyle dolduruyordu. Adama karşı sadece küçümseme hissetsem de, Aria'nın hak etmeyen babasına karşı şüphesiz sevgi beslediğini biliyordum.

Ayaklarımın üzerindeki ağırlığı kaydırdım ve elimi yanağına koymak için yavaşça Aria'nın kişisel alanını işgal ettim. İçinde

Kısa tanışıklığımızda, dokunmanın onun gözlerini her zaman parlattığını öğrenmiştim.

Bakışlarımla buluşmak için çenesini kaldırdığında kirpikleri dalgalandı, ayrık dudaklarından bir soluk süzüldü. Teni avucumun altında ısındı ve onu rahatlatmak için başparmağımla elmacık kemiğini okşamaya cesaret ettim. Aria'nın dokunuşuyla rahatlaması için bir vuruş geçti, avucuma sokulurken gözlerini kapattı.

Ve daha önce hiç yapmadığım bir şey olmasına rağmen, vücutlarımız arasındaki kalan mesafeyi kapattım ve yüzümü onunkine doğru eğdim.

Onu öptüm, dudaklarımı onunkilere kısa bir süre değdirdim, bükülmüş yara dokuma dokunduğunda geri çekilmesinden yarı korkuyordum. Yumuşak etinin benimkini sıyırdığı yerde elektrik kıvılcımları çaktı ve göğsümdeki organı harekete geçirdi.

Bir anda geri çekildim, kalbim kafesinde düzensiz bir şekilde gümbürdüyordu. Bir kaburgamın kırılabileceğinden emindim. Bir kolumu beline doladım, yanağındaki elim saçlarına gömülürken başını göğsüme yasladım. Kucaklaşma durduğunda gözlerinde göreceklerimden korkuyordum, bu yüzden ona sarıldım.

Aria içimde erirken ölümcül dozda adrenalin damarlarımdan fışkırdı. Ciğerlerime hava çekmekte zorlandım, sevinç, arzu ve gerginlik sistemime zarar veriyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı sonunda. Ellerini arkamda kavuşturdu ve bana sarıldı.

Yavaşça, Aria önümde güvendeyken ve gölgeler bizi herhangi bir izleyiciden gizlemek için sürünürken, üzerime bir sakinlik duygusu yerleşti. Burnumu ve ağzımı başının tepesine dayayıp tatlı kokusunu içime çektim. *Tanrıça*, bana o kadar mükemmel uyuyordu ki.

Geç kalırsak Roman'ın öfkeleneneceğini bildiğimden Aria'yı serbest bıraktım ve küçük bir adım geri attım. Benim için zevkti,

Gözlerinde ne tiksinti ne de korku vardı. O kristal derinliklerde sadece şefkat birikmişti.

"Erken ayrılabilceğimizi düşünüyor musun?" Dudaklarında muzip bir gülümseme kıvrıldı ve yanaklarında daha önce olmayan pembe bir renk belirdi.

Şüpheli, demek istedim. Bunun yerine omuz silkerek bir omzumu kaldırdım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. El ele sürü evine girdik.

Roman, ziyarete gelen alfa ve kızı için dekorasyonda hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Ana salonda şamdanlar sıralanmıştı. Yerler cilalanmıştı. Kan atalarımızın portreleri tam teşekküllü olarak sergileniyor, her yeni gelene boş bir soğuklukla bakıyorlardı. Askerler her beş adımda bir hazır olda bekliyordu. Romalılar etkilemek **ve** gözdağı vermek istiyordu.

Çabaları sadece gözlerimi devirmeme neden oldu.

Kalenin göbeğine doğru ilerlerken Aria'nın elimi tutuşu sıkılaştı ve elini üç kez sıktım. Yalnız olmadığını ve kardeşimin ona zarar veremeyeceğini hatırlatmak için.

Yabancı alfayı görmeden önce kokusunu almıştım. Tuzlu su kokusu taşıyordu, sürüsünün en güneydeki deniz kayalıklarındaki evine bir övgü niteliğindeydi bu. Burası Roman'ın kendisi için almayı düşünmediği bir bölgeydi. *Henüz*.

Aria ve ben büyük yemek odasına döndük ve konuşma sessizleşti. Biz kapı aralığında beklerken odadaki tüm gözler hareketlerimizi takip ediyordu. Yemek tabakları ziyafetin merkezinde el değmeden bekliyordu. Kardeşim masanın bir ucunda otururken, misafiri de onun karşısında oturuyordu. Masanın etrafındaki diğer tüm koltuklar ziyaretçi sürünün elçileri ve *Intonas Nocte* üyeleri tarafından doldurulmuştu.

Biri hariç hepsi.

Dehşet omuriliğimin tabanını sardı, farkına vardıkça yüz hatlarım sertleşti. Öfke ensemden yukarı süzüldü.

Roman bizi selamlamak için yerinden kalkma zahmetine katlanmadan, "Ah," diye söylendi. Bir dirseğini kolçağa dayamış, taht benzeri sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. "Geç kaldınız."

Dişlerimi birbirine kenetlediğim için çenem çatladı. Beni buraya partiyle birlikte yemek yemem için çağırmamıştı. *Ben* misafir değildim.

Roman'ın dikkati Aria'ya kaydı ve kanım kaynamaya başladı, vurduğumduymaz bir yüzeyin altında kaynıyordu. Gözleri eşimin vücudunda geziniyor, teninin her kıvrımını ve santimini inceliyordu. Üzerinde, ona taktığım lakabı anımsatan, etekleri ayak bileklerine kadar inen, beyaz, zarif bir elbise vardı. *Küçük güvercin*.

Kardeşim onu yemeye hazır görünüyordu ve bunun için onu öldürmek istedim.

"Gerçi tatlı Aria kadar güzel bir eşin varsa, kimse seni her zorunluluğa geç geldiğin için suçlayamaz." Sözlerinden sakarin zehri damlıyordu ama yanındaki tek boş koltuğu işaret ederken Aria'ya bir gülümseme sundu. "Gel, otur."

Aria'nın ağzı çatıldı ve elimi bırakmadı. "Sadece bir sandalye var," diye mırıldandı çatık kaşlarıyla.

Roman, kızın cevabı karşısında şaşırmış gibi başını yana eğdi.

"Tabii ki sadece bir tane var." Kıkırdadı ve masanın etrafındaki diğer *Intonat Nocte* Sürüsü üyelerine baktı. Yakın çevresindeki her üye onunla birlikte güldü.

Aria'nın parmakları beni morartıcı bir güçle kavradı ve yatıştırıcı bir başparmağı eklemlerinin üzerinde gezdirdim. *Sorun yok*, demek istedim ona, en kötüsünün henüz gelmediğini biliyordum. *Onun sözlerinin seni üzmesine izin verme*.

Roman yine güldü. "Bir canavardan Efendisiyle aynı masada yemek yiyorsun, değil mi?"

Roman'ın alaycı sözleri kulaklarımda yankılandı ve kan yanaklarıma doğru yükseldi. Normalde hakaretlerini duymazdan gelirdim.

ama o anda, bana zarar vermekten çok
ve sözleri hedefine ulaştı.

Aria yanımda kaskatı kesildi, dudakları tiksintiyle aralandı.

Bana değil, fark ettim. *Roman' a*.

Tırnaklarından çıkan pençeleri avucumu kesiyordu.
Titriyordu, hissedilir bir öfke ondan yayılıyordu.

Ama bu tepkiyi kardeşim *istedi*. Bizi cezalandırmak için
bir sebep istiyordu ve ben bunu ona vermeyi reddettim. Aria'nın
beni savunmak için kendini feda etmesine izin vermeyi
reddettim.

"Nasıl söylersin-" diye başladı.

Elini sıkarak onu susturdum ve titremesini bastırdım. Yüzü
bana döndü ve başımı salladım, zorlukla algılanabilen bir
seğirme. *Hayır, küçük güvercin*.

Kalbim onun için acıyordu, katlanacağı aşağılanma için.
Bu akşam benim yüzümden. Ama yine de Roman'ın yanına
doğru utanç verici yürüyüşe başlamak için kendimi zorladım.
Önce Aria'yı onun yanındaki açık koltuğa götürdüm ve
oturması için sandalyeyi çektim.

Bana baktı, korku ve öfkenin karışımı canlı mavilerini
dolduruyordu. Bir an için reddedeceğini düşündüm ama
bakışlarını tuttum ve konuşmadığım kelimeleri okumasını
diledim.

Güven bana. Lütfen.

Sonunda Aria sandalyeye oturana kadar yemek odasını
gerginlik kapladı. Sandalyesini masadaki yerine geri ittikten
sonra bile elleri koltuğunun kenarına sıkıca yapışmıştı. Geri
çekilip yerime geçerken Aria'nın bakışlarının beni takip
ettiğini hissettim.

Roman'ın yan tarafına geçerken başımı dik tutmak için
mücadele ettim. Bu resmi yemeklerde arkasında durmamdan
hoşlanırdı. Sergilenen sadık bir bekçi köpeği gibi.

Yıllarca başımı öne eğmiş ve kaderime razı olmuştum. Ne de
olsa Roman hayatımı babamdan kurtarmıştı. *Ona
borçluydum*. Ama Aria'yı gördüğüm an bir şeyler değişti,

ve vücudumdaki her içgüdü -içimdeki her lif- boyun eğme fikriyle geri tepti.

Sanki saldırıdan beri uykuda olan parçalarımı uyandırmış gibiydi. Onun varlığı uzun zaman önce söndürdüğüm ateşi yeniden alevlendirdi.

Şaşırtıcı bir anda, kardeşimi öldürmek istediğimi fark ettim. Bunu kolayca yapabilirdim. Bir düello talep edebilirdim, böylece ciğerlerindeki hayat söndüğünde kimse otoritemi sorgulamaya cesaret edemezdi. Beni yenemezdi. Ne tekli dövüşte, ne de başka bir dövüşte. Ama yine de...

Kendime Alfa demeye layık değildim. Kendime erkek bile diyemezdim. Bir alfa eşini almakta tereddüt etmezdi. Bir alfa, parmakları bir savaş yarasına dokunduğunda sinmezdi. Bir alfanın sese ihtiyacı vardı.

Yumruklarımın titremesini engellemek için savaşarak Roman'ın sol omzunun arkasında durmak için döndüm. Kardeşim ve *Intonat Nocte* savaşçılarının geri kalanı dikkatlerini çoktan başka bir yere odaklamışlardı, ancak bir çift parlak mavi beni olduğum yerde damgaladı. Aria'nın bakışlarından kaçındım, onunla karşılaşmanın *daha fazlası* olma arzusunu yeniden alevlendirebileceğinin farkındaydım.

Bir bekçi köpeğinden daha fazlası. Bir canavardan daha fazlası.
Daha fazla.

ARIA

| masanın etrafında dönen konuşmaları zar zor duyabiliyordum. Kan kulaklarımda savaş tamtamları gibi çınlarken değil. Parmaklarım çatalımı ve bıçağımı sıkıca kavradıkları için ağrıyor, bir lokma bile yemeğe dokunamıyordum.

Dudaklarım. Gözyaşlarım gözlerimin yüzeyini yaktı.

Kendim için değil, hıncı kardeşinin arkasında saygıyla duran erkek için.

Bu beni içten içe öldürdü. Çılgılık atmak istedim. En derin içgüdülerime itaat etmek ve tam burada, yemek odasında yer değiştirmek istedim, sadece pençelerimi Roman'ın yüzünde gezdirmek için küçük bir fırsat verilseydi.

Ama Malik'in bakışlarındaki uyarıyı görmüştüm. Kelimeleri yüksek sesle söyleyemese de, geri çekilmemi istiyordu. Vücudumu saran öfkeye rağmen medeni olmamı istiyordu. Bunu yapmazsam *ikimizin* de cezalandırılacağından hiç şüphem yoktu. Elimi tutan tek şey bu düşünceydi.

Bir şekilde kendimi buna katlanmaya zorladım. Yemek yiyemiyordum ama yiyormuş gibi yaptım, tabağımdaki yiyecekleri itip kakarken

diğerleri konuştu. Bir keresinde su bardağımı dudaklarıma götürmeye çalıştım ama parmaklarım o kadar titredi ki sıvı bardağın kenarından taştı ve masa örtüsünün üzerine döküldü.

Malik bana bakmadı. *Kimseye* bakmazdı.

Arkadaşım omuzlarını geriye atmış, başını dik tutmuş, odanın diğer ucuna boş boş bakıyordu. Bir heykel gibi. Olmak için doğduğu adamın, *alfanın* bir kabuğu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

-Görünüşlerine ve tavırlarına bakılırsa, homas- masayı toplamaya başladı.

Yanımda, Roman peçetesiyle ağızını sildi. "Davetimi kabul ettiğin için çok memnunum, Alfa Alexi."

Ziyarete gelen alfa, Roman'ın rahat tavrını pek paylaşımasa da sıkı bir gülümsemeyi başardı. "Rakip sürüleri yerle bir etme eğiliminizle tanındığınıza göre, bunu reddetmekle aptallık etmiş olurum."

"*Baba*," diye azarladı kızı Victoria. Bütün akşam Roman'a kalp gözleriyle bakmıştı. "Sadece şaka yapıyor," diye düzelitti ve Roman'a onu memnun edeceğini bildiğim ağırbaşlı bir gülümseme attı. "Sayısız zaferiniz hakkında hikâyeler duyduk. *Intonat Nocte* Sürüsü'nü ziyaret etmek üzere davet edilmek bir onurdur."

Burun deliklerimden kötü örtülü bir alayla bir nefes üflendi.

Roman, kim gülümsüyordu onun potansiyel Luna,

Gözlerini bana doğru dikti. "Bir şey mi söyleyeceksin, tatlı Aria?"

Omuzlarımı dikleştirdim, gözlerim Roman'ın kilerle tekrar buluşmadan önce bir an için Malik'e kaydı. Boğazımı temizleyerek hastalıklı ve tatlı bir gülümseme takındım ve başımı salladım. "Hiçbir şey yok. Sadece bize birçok savaş hikâyenden birini anlatman gerektiğini düşünüyorum. *Intonat Nocte* Sürüsü'nü *sayısız* zafere götürdüğu için."

Roman'ın gözleri buza döndü.

Yanlış bir şey yapmamıştım. Onda olmadığını bildiğim bir hikayeyi anlatmasını istemekten başka bir şey yapmadım.

Hiç savaşı gitmemişti. Hiç zafer kazanmamıştı. Emerson bana gerçeği kendisi söyledi. Bu sözde alfa, bu sürü evinde oturup Malik'in hayatını riske atmasına izin verdi. Eşimin başarılarından kendine pay çıkarmasına izin veremezdim.

Roman, "Akşam yemeğinde savaşı tartışmak hiç hoş değil," diye kestirip attı.

Malik'in bakışlarının beni yaktığını hissediyordum ama yüz hatlarında hayal kırıklığı görebileceğim korkusuyla bakışlarına karşılık vermeye cesaret edemiyordum. Bunun yerine, Roman'ın dikkat dağıtma girişimi cesaretimi artırdı ve etrafımızdaki boş masaya doğru işaret ettim.

"Akşam yemeği bitti." Gözlerimi sahte bir masumiyetle kırıştırdım ve benden çok da büyük olmayan Victoria ile neşeli bir gülümsemeyi paylaştım. "Gel bakalım. Eminim Victoria senin en büyük zaferini duymak istiyordur."

Roman'ın ağzı alaycı bir ifadeye büründü ve öfkesinin tadını neredeyse havada alabiliyordum. Sıcak, yoğun ve kokuşmuştu. Yüz hatlarını kontrol edememesi savaş alanındaki eksikliklerinin boyutunu ele veriyordu ve ben bu küçük zaferin tadını çıkarıyordum.

Tehlikeli bir oyun oynadım ve kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Ee, Alfa?"

Roman'ın pençelerinin sandalyenin kolçaklarına saplanması bir sonucu olan tahta gıcırtısı havayı yardı. Gözlerinden şiddet fışkırıyordu ve kısa bir an için içimi korku kapladı.

Sonra sandalyesinin arkasındaki hareket gözüme çarptı.

Malik daha yakına kaymıştı. Sağlam gözünde sadece bir parça gri kalmıştı, gözbebeği ise yaklaşan ölümün habercisi olan siyah bir çukurdu. Omuzlarını kaplayan kaslar kaskatı kesilmiş ve titriyordu, tıpkı gazabını dünyaya salmaktan bir an bile geri durmayan saatli bir bomba gibi. Gerekirse *kardeşine* de.

Roman'ın bunu fark ettiği anı ben de gördüm.

Gözleri yana kayarak Malik'in yaklaşmakta olan varlığını fark etti. Sonra dudaklarında yavaş bir gülümseme kıvrıldı ve doğrudan bana yöneldi.

"Benim en büyük zaferim, tatlı Aria-" İsmimi mırıldandı ve midem bulandı. "Şimdi eşim dediğin canavarı evcilleştirmekte yatıyor." Kalbim göğsümde gümbürdedi ve o devam etti. "Bu çarpık yarattığı *Intonat Nocte* Sürüsü'ne layık bir şeye dönüştürmekte yatıyor. Sence de öyle değil mi?"

Çarpık yaratık. Canavar.

Boğazıma bir safra kaçtı ve gerginlik odayı kapladı, o kadar yoğunlu ki boğulabilirdim. Bu adamdan nefret ediyordum. Daha önce birinden nefret edip etmediğimi bilmiyordum. *Intonat Nocte* Sürüsü'ne gelmeden önce bir avuç insandan fazlasını sevmediğimi bile iddia edemezdim. Nefret bana doğal gelmiyordu.

Ama Roman'dan *nefret ediyordum*. Acı çekmesini istiyordum.

Ağzımı açıp kendimi daha fazla lanetlememe fırsat kalmadan Roman oturduğu yerden kalktı. Üstümde yükseliyordu ve içgüdüsel olarak başımı saygıyla eğme dürtüsüne direndim. Bu erkek için eğilmeyecektim. Bu *sahte* alfa için.

"Malik," diye seslendi Roman, sesi buz parçaları gibiydi. O da omzunun üzerinden kardeşine bakmadı, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "Eşini eve götür ve ona biraz terbiye öğret."

Sonunda kardeşinin emriyle serbest kalan Malik bir anda yanıma geldi. Eşime kavuşmak için masadan uzaklaştım, bu sırada neredeyse sandalyemi deviriyordum. Kollarımın onun kalın beline dolanmasını engellemeyi başardım ama vücutlarımız arasında bir kez daha neredeyse bir santim bile yoktu.

Beni bu Tanrıça'nın terk ettiği yemek odasından çıkarmak için can atıyor gibi görünen elinin sırtımın alt kısmına bastırıldığı yer tenimi ısıttı. Bunu yapmadan önce

Ancak kapıya yarım kala Roman'ın sesi sessizliği deldi.

"Umarım... bir sonraki buluşmamızdan önce onun kötü davranışlarını *düzeltilsin*," diye mırıldandı Roman, her kelimesinde zalimlik vardı. "Aksi takdirde, tatlı Aria'nın disiplinini *kendi* ellerime almak zorunda k a l a c a ğ ı m ."

Malik kaskatı kesildi. Yavaşça kardeşinin yüzüne dönerken dudakları sessiz bir hırıltıya dönüştü.

Oda hareketsizleşti ve içeride bulunan herkes topluca nefeslerini tutmuş gibiydi. Tüm gece boyunca Malik başını eğdi ve Roman'ın tacizlerini kabul etti. Ancak Roman tehditlerini *bana* yönelttiği anda Malik'in kontrolü tehlikeli bir ipliğe asılı *kaldı*.

İki erkek birbirlerine baktılar ve aralarında sessiz bir konuşma yaptıklarını fark edene kadar birkaç vuruş geçti. Ne konuşulduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da Roman'ın yüz hatlarında bir korku titreşimi belirdi.

Göz ucuyla Roman'ın iki muhafızının bize doğru yaklaştığını gördüm, şüphesiz ihtiyaç halinde alfalarının savunmasına geçmeye hazırdılar. Malik kardeşiyle kolayca dövüşebilir ve kazanabilirdi, ama eğer başka bir rakip daha kavgaya katılırsa...

Elimi bileğine doladım, nabzının avucuma vuruşunun aşırı farkındaydım. Teni sıcaktı, ateş gibiydi.

"Malik," diye fısıldadım, elimi sıkarak. Hareket etmedi. "Malik, *lüt fen*. Hadi eve gidelim."

Çenesindeki kaslar gevşemiş, kesik kesik bir nefes aldı. ense kökünün altında dalgalanıyordu. Birkaç uzun an boyunca kardeşinin bakışlarını üzerinde tuttu ve sonunda çıkışa doğru geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Ben de peşinden gittim. Boş koridora girene kadar Roman'a sırtını dönmedi.

Sürü evinden çıkar çıkmaz ve korkunç yapıdan uzaktaki gölgeli patikaya girer girmez, kolunu kavrayışından çekti, sadece beni ateşli bir kucaklamayla göğsüne çekmek için. Nefesim kesildi ama hemen toparlandım ve ayak parmaklarımın üzerinde durarak kollarımı boynuna doladım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım göğsüne karşı, alnımı göğüs kaslarının arasındaki çukura yasladım. "Özür dilerim. Onu itmemeliydim. Sadece çok kızgındım-"

Malik bir elini saçlarıma atarak beni susturdu, başımı göğsünden uzaklaştırmak için boynumun dibindeki telleri nazikçe çekiştirdi. Gözlerinin içine bakabilmek için çenemi yukarı doğru eğerek ona uydum.

Sağlam gözündeki gözbebeği, gri grafitin en koyu tonuna dönüşene kadar genişledi. Bakışları ağzıma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. Kalbi hâlâ göğüs kafesinde gümbürdüyor, neredeyse benim göğsümde titreşiyordu ve beni tekrar öpmek istediğini, buna ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Yemekten önceki öpüşmemiz kısa sürmüştü. Doğrusu, ben ne olduğunu tam olarak anlayamadan Malik geri çekilmişti ama bu öpücüğün güzelliğinden bir şey eksiltmemişti. Aslında, o küçük, şefkatli öpücük benim için kelimelere dökebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Ancak şimdi Malik'in bakışları, dolup taşan bir ihtiyaç ve kontrolden çıkma konusunda uyaran bir vahşete sahipti. Eğer beni şimdi öperse, bu nazik olmayacaktı. Ve *Tanrıça*, ben nazik olmak istemiyordum.

Öne doğru kaydı, nefeslerimiz birbirine karıştı ve ben *onun* öne geçmesine izin vermek için özenle hareketsiz kaldım. Yine de yaklaştığında gözlerim ağzında gezindi. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve yüzündeki ifade ateşli bir şehvet ve belirsizliğin birleşimiydi. Beklenti karnımda sıkı bir yumak halinde kıvrıldı. Alevler damarlarıma yayıldı ve içime sıcaklık gönderdi.

Ağız benimkiyle buluştuğunda neredeyse rahatlayarak inleyecektim.

Durakladı, dudaklarımız tereddütle birbirininkine bastırdı. Tekrar geri çekilmesini bekliyordum ama dudaklarını sıkıca benimkilere bastırdı. Gözlerim kapandı ve bu kez boğazımdan yükselen yumuşak, nefessiz sese engel olamadım.

Bu onu sadece cesaretlendirdi. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı, başımı geriye yatırmak ve dudaklarıma erişimini kolaylaştırmak için buklelerimi yumrukladı. Dudakları inanılmaz derecede yumuşaktı, yara izinin alt kısmının ağzının köşesiyle birleştiği yerde küçük bir çıkıntı vardı.

Malik denedi. Beni sert ve derin öptü, sonra tekrar bastırmadan önce alt dudağıma dokunmak için geri çekildi.

Gömleğini kavradım, parmaklarım kumaşın içinde kıvrıldı ve onu daha yakına çekmek için kaslı göğsüne süründü. Hareketlerim onda bir şeyler uyandırmış olmalı ki dili dudaklarımın kenarından cesurca geçti. İçgüdüsel olarak açıldılar.

Dili geçici bir hareketle ağızma girdi ve bacaklarımın arasından bir elektrik kıvılcımı fırladı. Ani sıcaklığı doyurmak için onları birbirine kenetledim.

Keşfine teslim olurken nefesimi ağızımdan onunkine geçirerek nefes verdim. Tecrübesiz olmama rağmen vücudum her dokunuşa karşılık ne yapacağını biliyordu. Kendi dilim onunkine karışıyor, her itiş ve süpürüşü günahkâr, erotik bir dansla karşılıyordu. Mutluluktan ağlamak istiyordum. Bu anın *doğruluğundan*.

Uzaklaştığında nefeslerimiz kesik kesik geliyordu. Göğüslerimiz hızlı soluklarla genişleyip daralıyordu ve onun kalın ve uzun ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissedebildiğimden emindim.

Oh Tanrıça. Kalçalarımı onun sert vücuduna daha sıkı bastırarak öne doğru sallandım. Bacaklarımın arasında sürtünme arayışıyla kıpırdanmaktan kaçınmak için az miktarda çaba sarf etmedim.

Dışarıdaydık. Sürü evinden ve akşam yemeği partilerini bitiren sayısız şekil değiştiren den bir taş atımı uzaktaydık.

"Malik-" Adı nefes nefese bir y a k a r ı ř t ı . "Beni kulübeye geri götür."

MALİK

T *Beni kulübeye geri götür.*
Benim kan kükredi. Bu
ADRENALİN o vardı o lanet
yemekten beri damarlarımda dolaşıyor.

Öfke ve korkudan doğan parti yeniden canlandı.

Beni kulübeye geri götür. Sessiz ve kararlı bir yalvarıştı.

O gökyüzü gözlerinin ardında biriken ihtiyaç, şüphesiz benim bakışlarıma da yansımıştı. Göğsüm kabardı, yanan ciğerlerime hava çekmek için yutkundum. Nefes almayı unutmuştum, küçük güvercinimin tadına kendimi fazla kaptırmıştım.

Çenemi eğdim ve Aria'yı kollarıma almak için eğildim, biri bükülmüş bacaklarının altından geçti ve diğeri sırtını kucakladı.

Kolları boynuma dolandı, ön kollarının iç kısımları boğazımdaki yaralı dokuyu sıyırdı ama geri çekilmedim. Başka birinin dokunuşunun verdiği doğal olmayan hisle derim diken diken oldu ama sakinleştirici bir nefes aldım ve onun yerine teninin sıcaklığına odaklandım.

Onu yol boyunca taşıdım, evimize yaklaşırken attığım her adımda sinirlerim ve beklentim karnımda aşağı doğru kıvrılıyordu.

Bu konuda hiç deneyimim yoktu. Yatağıma hiç kadın almamıştım. Yumruğumla kendimi rahatlatmıştım elbette ama bir başkasını tatmin etmekle ilgili ilk şeyi bilmiyordum. Eşimi hayal kırıklığına uğratma ihtimali omurgamı yalayıp geçti.

Elbette ben de daha önce kimseyi öpmemiştim ama bedenim ne yapacağını biliyor gibiydi. Aria'nın tepkilerini de inceledim. Boğazından çıkan küçük sesleri. Hoşuna giden bir şey yaptığımda dudaklarının nasıl ayrıldığını ve parmaklarının gömleğimi nasıl sıktığını. Zamanı geldiğinde, onun tepkilerinin ve içgüdülerinin beni bir kez daha yönlendirmesine izin vermeye karar verdim.

Birkaç dakika sonra kulübeye vardık. Aria'yı mutfakta yavaşça ayaklarının üzerine yatırdım ve geriye doğru küçük bir adım attım.

Şimdi, küçük güvercinimle yüz yüze dururken, dakikalar önce öfkeyle beslenen tutkunun yatıştığını fark ettim, ancak doyumsuz şehvet hala kasıklarımda çalkalanıyordu. Onu hâlâ istiyordum ama cesaretim öfkeyle birlikte azalıyordu.

Etli alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, beklentiyle bana bakıyordu. Cildi kızarmış, neredeyse dolunay olan pencereden gelen ışıktaki adeta parlıyordu. *Tanrıça*, o mükemmeldi.

Birden kendimi korkunç derecede yetersiz hissettim. Başımı eğdim, Sanki ona kıyasla canavar gibi göründüğümü unutturacakmış gibi, uzun saçlarımın yüzümün yıkık tarafına düşmesine izin verdim.

Yanıt olarak alnında bir kaş çatıldı ve öne doğru küçük bir adım attı. "Benden saklanma, Malik. Lütfen..."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve donup kaldım.

Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha, tam önümde durana kadar. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

Aria'nın ellerinden biri göğsüme indi, ama diğeri yara almamış yanağımı buldu. Yüzümün yan tarafını kavradı, parmakları enseme gezindi ve çene çizgimi okşadı. Dokunduğu her yerde elektrik kıvılcımları çakıyordu.

"Bence çok güzelsin," diye fısıldadı, sesi tanrısına tapan bir yardımcının hürmetiyle doluydu. "Her parçan. O yüzden *lütfen* benden saklanma."

Sonra o yaptı. Göğsümde duran eli Yukarı doğru. Parmakları bükülmüş yara izlerimin santimetrelerce uzağında gezinirken bana geri çekilmem için her fırsatı vererek özenli bir dikkatle hareket etti.

"Durmamı ister misin?"

Kalbim durdu. Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. Kafamın arkasındaki ses, sayısız yıl boyunca hayatta kalmak için güvendiğim ses, kendimi savunmam için bana bağırdı. Ama yapmadım. Yükselen paniğe karşı kendimi çelikleştirdim ve başımı salladım.

Hayır. Durmasını istemedim.

Ben onun narin parmaklarına güvenirken gözlerinin yüzeyinde yaşlar parlıyordu.

Parmak uçları mahvolmuş etime değdiğinde acı yoktu. Karıncalanma yoktu. Sadece Aria'nın yumuşak dokunuşu ve ardında bıraktığı sıcaklık vardı.

Kaşımından başlayan çıkıntının izini sürdü ve kör gözümün üzerinden takip etti. Ürperdim ve yanağımı avucuna bastırarak kendimi şaşırttım, sanki kendimi çok uzun süre insan temasından mahrum bırakmışım ve şimdi buna doyamıyordum.

"Malik?"

Gözlerimi açtığımda onu bana gülümserken buldum, tek bir damla gözyaşı yuvarlak yanağından aşağı süzülüp dudaklarının kenarında kaybolmuştu.

"Biz..." Teninde renk lekeleri belirdi ve kendine güveni bir anlığına sarsıldı. "Beni yatak odasına götürmek ister misin?"

Gözlerim büyüdü ve bu kadına olan aşkımdan neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Yine de bana iletişime değer verdiğini göstermişti ve bu yola girmeden önce Aria'nın bilmesini istediğim bir şey vardı. Onun şefkatli ellerinden ayrıldım ve mutfak tezgâhının üzerindeki not defterini buldum.

El yazım her zamankinden daha da dağınık görünüyordu, parmaklarım titredikçe siyah mürekkep kağıda bulaşıyor ve akıyordu. Birden fazla kez, yazdıklarımın üzerini çizip yeniden başlamak zorunda kaldım. Isı boynuma kadar yükseldi. Her nasılsa, kelimeleri yazmak, onları yüksek sesle söylemekten daha aşağılayıcı geliyordu.

*~~Hayal kırıklığına uğratmak~~
~~istemiyorum, bunu daha önce~~
~~hiç yapmadığım için tecrübeli~~
~~değilim.~~*

Not defterini Aria'ya uzattım ve hayatım buna bağlıymış gibi basit cümleyi okumasını izledim.

Sanki itirafıma şaşırmış gibi kaşları kalktı. Sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Tereddüt etmeden kalemi aldı ve bir cevap karaladı.

***Ben** de bilmiyorum. Yavaş başlayıp birlikte öğrenmeye ne dersin?*

Not defterinden başımı kaldırdım ve gözlerimiz kilitlendi. Aramızda hissedilir bir duygu geçti ve daha önce hiç yaşamadığım bir şey hissettim. *Güvende.*

Aria'nın yanında kendimi güvende hissettim. Yargılanmadan güvende.
İncinmekten güvende.
Kendimden güvendeyim.

Bu hissin beni yıkamasına izin verdim. İçime çektim. Ezberledim ve asla unutmamak için zihnime yerleştirdim. Böylece bir dahaki sefere karanlık beni tehdit ettiğinde onu hatırlayacak ve iyi olacağımı bilecektim.

ARIA

Malik daha fazla tereddüt etmeden defteri bir kenara bıraktı ve elimi tuttu.

Nefeslerim hızlı geliyor, ciğerlerime yeterince hava çekemiyordum, bu da kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyordu. Bizi yatak odasına taşıyan ahşap zemindeki ayak seslerimizden şüphesiz bunu duyabilirdi. Ama gerginliğimde yalnız değildim. Bu konuda *ikimiz* de acemiydik.

Malik'in hiç kimseyle yatmadığını açıklayan sözlerini ilk okuduğumda şok olmuştum. Ama ilk şaşkınlığım geçer geçmez yerini sevinç aldı. Onunla böylesine samimi bir şekilde birlikte olan tek kişinin ben olduğumu bilmek...

Bu benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Oraya vardığımızda, ellerimizi bağı tuttum ve onu geri çekilme fırsatından mahrum bıraktım. Yatağın kenarına tünedim ve yanıma oturması için onu teşvik ettim. Yatak onun ağırlığının altında eğildi.

Bir kez daha, aramızda garip bir tereddüt ve heyecan karışımıyla birbirimize bakakalmıştık. Bu, ergenliğim boyunca yuttuğum filmlere ya da aşk romanlarına benzemiyordu. Biz

her koreografik hareketi düzenleyen kapsamlı bir film müziği eşliğinde birbirlerinin kıyafetlerini pençelemiyorlardı.

Bu *gerçektir*. Yeni, heyecan verici ve garipti ve bunu dünyaya değişmezdim.

Biraz yönlendirmeye ihtiyacı olabileceğini hissederek boğazımı temizledim ve omuzlarımı döndürerek Malik'e sırtımı verdim. "Fermuarımı açmama yardım eder misin?"

Vücudumdaki tüm lifler Malik'in arkamda kıpırdanırken çıkardığı sese odaklanmış olsa da gözümü yerdeki bir noktaya diktim. Parmakları yavaşça elbisemin arkasındaki fermuarı buldu. Onun cüssesindeki bir adamın yapabileceğinden daha nazik bir şekilde fermuarı aşağı çekti.

Kumaş gevşedi, bir askı omzumdan düştü. Bir saniye sonra diğeri de onu takip etti ve korsaj belimde bir kumaş birikintisi halinde kaldı. Meme uçlarım aniden ortaya çıkınca sertleşti ve tüylerim diken diken oldu.

Yutkunarak tekrar Malik'in yüzüne döndüm. Gözleri kocaman açılmıştı. Çıplak göğüslerime bakarken gözbebekleri büyümüştü.

Benim çıplak erkekler gördüğüm gibi onun da daha önce sayısız çıplak kadın gördüğünü biliyordum. Bir şekil değiştiren sürüsünde çıplaklık olağan bir şeydi. Ama bu farklıydı. Vücudum onun incelemesi altında şarkı söylüyordu. Saf, katıksız şehvet Malik'in bakışlarını gölgeliyordu ve bu beni cesaretlendirdi.

"Bana dokunabilirsin," diye fısıldadım, göğsümdeki mütevazı kalçaları vurgulamak için omuzlarımı geriye attım.

Malik'in nefesi kesildi ama büyülenmiş bir adam gibi elini göğüslerimden birine götürdü ve avuçladı. Tenimizin değdiği yerden içime bir sıcaklık sızdı ve göğüslerim bir anda ağırlaşp sızlamaya başladı. Bacaklarımın arasında derin bir zonklama başladı.

Kısa süre sonra diğer eli göğsümün diğer tarafının üzerine oturdu, nasırları hassas derisini kazırken

her bir tümseği sıktı. Bu his doğrudan seksime vurdu.

Malik'in dudakları aralandı, dili yüzeylerini ıslatmak için dışarı fırladı. Başparmaklarından biri meme ucunun etrafında dolaştı, sonra hassas tomurcuğu çimdikledi ve nefesim kesildi.

Onu yakmışım gibi geri çekildi, endişesi yüz hatlarına kazınmıştı. Kaşları sessiz bir soruyla birbirine yaklaştı.

Utanç yanaklarımı alevlendirdi ve küçük bir kahkaha atarak başımı salladım. "Özür dilerim. İyi hissettirdi."

Çok iyiydi. Aslında, 'iyi' bunu karşılamaya başlamadı bile.

Malik'in ağzının bir köşesi gülümseyerek kıvrıldı ve meme ucumu tekrar daire içine aldı. Pembe tepe noktası onun dokunuşuna tepki olarak çakıllandı ve bir elektrik perdesi omurgamın tabanına kadar damlarken yanağımın içini ısırdım.

Göğüslerimin üzerinde onun ellerinden daha fazlasını hissetmek için ani bir ihtiyaç beni sardı ve kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan döküldü. Ani özgüvenimin nereden kaynaklandığını bilmiyordum.

"Beni oradan da öpebilirsin."

Gözleri parladı ve kendine olan güveninin şüphelerine üstün geldiği anı gördüm. Sanki sadece benim iznimi bekliyormuş gibi güzel, kırık dostumun içindeki bir şey değişti ve beni yatakta geriye doğru itti, beni şiltenin üzerine yatırdı ve vücuduma tırmandı.

Beni altına kısırdı ve ağzı göğüslerimi buldu. Dili önce bir meme ucunu, sonra diğerini test edip tadına bakarken nefesim kesildi. Dudakları sıcak ve ıslak, acı verici bir şekilde gergin olan mememin üzerine yapıştı ve bacaklarım kendiliğinden açıldı.

Malik onun için yarattığım boşluğa yerleşti, alt karnı bacaklarımın arasındaki çukura bastırdı. Kalçalarımın yukarı doğru itilmesine engel olamıyordum, içimde oluşan gerginlik için rahatlama peşindeydim.

Bana bakacak kadar uzun bir süre göğüslerimden çekildi, gözleri karanlık ve vahşiydi ve yüz hatlarımda coşku ve acının bir karışımının yazılı olduğunu biliyordum. Neye ihtiyacım olduğunu tam olarak biliyormuş gibi ağırlığını öne doğru kaydırды ve ağzını benimkine yaklaştırdı, aynı anda kalçalarımızı hizaladı.

Ereksiyonu, kot pantolonunun ve çürük elbisemin kumaşı arasından sert ve kalın bir şekilde bana doğru bastırdı. Uzun çubuk alt dudaklarımı ayırana kadar kalçalarımı oynattım ve sonra kalçalarımı tekrar ona doğru ittim.

Seksime doğru kaydı ve kot pantolonunun sürtünmesi uyluklarımın tepesindeki çıkıntıya cennet gibi geldi.

Bu sefer Malik ağzıma sert bir nefes üfledi ve ben de yuttum. Ses telleri harap olmasaydı, nefes verişinin bir inilti gibi gelebileceğini tahmin ettim ve bu bilgiye gülümsedim.

Öpüşmemizden çekildi, bir dirseğini başımın yanına dayayarak üzerimde durmasını sağladı ve bakışlarında tereddütle beni izledi. Kalçalarını bir kez içime doğru yuvarladı ve ağrıyan merkezimden alevler sıçradı.

"Evet," diye yalvardım, o yanıltıcı sürtünmeyi aramak için altında kıpırdandım. "Evet, aynen böyle."

Benim onayıyla Malik öpüşmemize devam etti. Dilini ağzımın içine sokarken kalçalarını da aynı anda döndürdü. Farkında olsun ya da olmasın, ereksiyonu klitorisimin etrafında kışkırtıcı daireler çizdi ve zevk vücudumda sıçradı.

Boğazımdan yumuşak, nefes nefese inlemeler ve sızlanmalar döküldü ve sanki neye ihtiyacım olduğunu yakından biliyormuş gibi hareketlerini tepkilerime göre ayarladı. Vücudumdan sadece *onun* böyle bir tepki alabileceğini bilmek, doğrudan merkezime başka bir büyük uyarılma dalgası gönderdi.

Klitorisim karıncalanmaya ve sıcaklıkla şişmeye başladı ve tüm varlığım sıkılaştı ve sıkılaştı ve-

"Oh!" diye haykırdım, içime bir salıverme dalgası yayılırken ağzından kurtuldum.

Sırtım yataktan kalktı ve sert meme uçlarımın göğsüne sürtünmesine neden oldu. Malik'in itişleri düzensiz ve sertleştikçe, uyarılma cıvataları doğrudan merkezime fırladı ve orgazmımı uzattı.

Ağzından yumuşak hava patlamaları geliyordu ve titriyordu. Üstümde hareketsiz kalana ve nefes alış verişi düzensizleşene kadar hareketleri özensizleşti. Gözlerimi açtığımda Malik'i bana bakarken buldum, yakışıklı yüz hatları huşu içindeydi.

Bacaklarımın arasındaki ılık ıslaklığın belli belirsiz farkındaydım, hâlâ giyinik olan bedenlerimiz birbirlerine sımsıkı yapışmıştı. Malik sertleşti.

Kaşları çatıldı ve benden uzaklaştı, ama kotunun dikişinde yeni bir sertlik hissetmeden önce değil. Sanki anatomisinde dolaşan kan serbest kalmasıyla azalmamış, aksine on kat artmıştı.

Yanaklarını renk lekeleri kapladı ve alçakgönüllülüğünü korumak istercesine benden uzaklaşarak yatağı itti. Az önce yaptıklarımızdan sonra nedenini anlayamadım.

"Malik?" Adını nefes nefese söyledim ve kendimi bir dirseğimin üzerine dayadım, hala yüksekliğimden aşağı iniyordum.

Cevap vermedi. Bunun yerine bana sırtını döndü ve banyoya çekildi, kapıyı arkasından büyük bir *gürültüyle* kapattı ve beni yalnız bıraktı.

Yalnız, yarı giyinik ve doygun, ama kafası Hiç.

MALİK

İ geldi. Pantolonumun içine.
Pantolonuma boşaldım.

Fiziksel ilişkiler konusunda deneyimli olmayabilirdim ama yeterince şey biliyordum. Zamanından önce kot pantolonunuzun içine dökülmek gurur duyulacak bir şey değildi. Yine de beni kaçmaya iten *bu* değildi.

Zevkin ilk kıvılcımları tabana vurduktan sonra vücudum *sakinleşmedi*.

Bu benim serbest kalmamla birlikte oldu. Aletim giysilerimizin arasından Aria'nın merkezine acımasızca sürtünürken mutlak, kör edici bir coşku vardı, ama ereksiyonumdan pompalanan kan hafiflemedi. Tabanda toplandı, şişti, şişti, şişti...

Kendi yumruğumla rahatlamayı kovaladığımda daha önce hiç deneyimlemediğim bir anatomi başarısıydı. Penisimin dibinde garip bir ampul zonkluyor ve gerilemeye başlamadan önce yaklaşık yarım saat boyunca nabız atıyordu. Bu süre içinde, duşta durdum, soğuk su penisimi patlatırken kambur durdum.

ve acı verici bir şekilde dikleşmiş horozumla herhangi bir temas, ucumdan daha fazla beyaz tohumun fırlamasına neden oldu.

Buna *düğümleme* deniyordu, biliyordum. Bu doğa olayı hakkında hikayeler - efsaneler, gerçekten - duymuştum.

Bu sadece kader eşleriyle çiftleşen alfalarda görülürdü. Penislerinin dibindeki bir bez, serbest bırakılmadan saniyeler önce kanla şişer ve aynı zamanda dışının iç duvarlarının da kenetlenmesi gerekirdi. Teorik olarak, anatomik değişiklikler çifti neredeyse otuz dakika boyunca pozisyonda kilitleyecek ve hamile kalma şansını büyük ölçüde artıracaktı.

Düğümüm geri çekilip vücudum üzerindeki kontrolümü yeniden kazandığımda, aşağılanma duygusu üzerime çöktü. Beş dakikadan az bir süre tamamen giyinik Aria'ya sürtündükten sonra olmuştu...

Yatak odasına döndüğümde, tişörtlerimden birini giymiş ve çarşafı boynuna kadar çekmişti, vücudu hareketsizdi. Nefes alış verişinden gerçekten uyuyup uyumadığını anlayamıyordum, bu yüzden yatağa onun yanına sürünerek girdim ve karanlığın beni almasını diledim.

Şimdi, günler sonra, Aria'yla neden kaçtığımı bir kâğıda açıklayacak kadar uzun süre oturmak bir yana, onu görecektim zamanım bile olmamıştı.

Roman beni bir sonraki çeyrekte bölgede yapılacak devriyeye hazırlanmakla meşgul etti. Bu, *Intonat Nocte* Sürüsü'nün her alt kümesinin vergilerini ödemesini ve Roman'a sadık kalmasını sağlayan sıkıcı ve uzun bir yolculuktu. Kardeşim *beni* gönderdi çünkü görünüşüm herhangi bir uyumsuzluğu caydırma eğilimindeydi.

Ancak tüm hazırlıklarım dolunay gecesi durma noktasına geldi.

Çalışmaya devam etmek *istesem* bile, ayın çekimi bedenime ve zihnime zarar veriyor, beni öfkeli, ateşli ve tehlikeli bir şekilde dikkati dağılmış hale getiriyordu. Dolunayların çoğunda Estelle bana gerginliğimi azaltacak bir tonik önerirdi ve ben de kendimi eve kapatırdım. Kendim dahil herkes için daha güvenliydi.

Bu gece, akşam karanlığı çökerken nöbetten bölgemizin merkezine döndüm ve gece şenlikleri başlamadan önce kulübeme dönmeye niyetliydim. Aria'nın akşamı Estelle'le birlikte klinikte geçirmeyi planladığını, yaralıları iyileştirmeye yardım edeceğini ve çiftleşmemiş çiftlerin gebe kalmasını önleyecek tonikler vereceğini biliyordum.

Sık ormandan çıktığımda kutlamaların bu yıl erken başladığını fark ettim.

Vites değiştirenler-erkek ve Kadın, canavar ve insan- sürü evinin önündeki geniş açıklıkta toplandı. Birçoğu piknik battaniyelerinin üzerinde yiyip içiyor, gülüyor ve birbirleriyle sohbet ediyordu. Diğerleri ise her türlü nezaket girişimini çoktan terk etmişti; devasa kurtları etraflarını umursamadan kızışıyor ve çatışıyordu. Kurt burnumdan su buharı püskürterek ofladım ve bakışlarımı yükselen aya çevirdim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kanım bir anda ısındı. Ürperdim ve insan formuma geri dönmeyi tercih ettim.

Ay'ın etkisi pençelerini içime geçirdi.

Kemiklerim patladı, kürküm deriye dönüştü. Kısa süre sonra ayaklarımın üzerinde durdum, çıplaktım ve kasıklarımından çıkan yarı kalkık sikimin acı verici bir şekilde farkındaydım - dolunayın talihsiz bir sonucuydu, en azından Estelle'in toniği damarlarıma girene kadar.

Kıyafetlerimi bir ahıra bıraktığım ek binaya doğru ilerlemeye başladım ama tanıdık bir ses beni durdurdu.

"Kardeşim!" Roman bağırdı, sesi doğal olmayan dozda bir sevinçle doluydu.

Gözlerim açıklığın karşısındaki ağabeyime takıldı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, birkaç asırlık olması gereken kıpkırmızı bir halının üzerinde çıplak bir şekilde uzanıyordu. Sürünün yavrularının bakıcılarından biri olduğunu anladığım bir dişi de aynı şekilde çıplak bir şekilde kalçalarının üzerinde oturuyordu.

Kasıklarında ileri geri sallanıyor, onu derinlere çekiyor ve kendini kasık kemiğine sürtüyordu, ter damlıyordu

Parlayan koyu teninden aşığı. Başıını arkaya eğmiş, gözlerini aya doğru çevirmişti. Göğüsleri hareketleriyle birlikte zıplıyordu ve zihnim otomatik olarak altımdaki Aria'yı, ağızımdaki pembe, şiş meme uçlarını hatırladı...

Sikime kan hücum etti.

Kadın çalışırken Roman'ın gözleri benden ayrılmadı. Bir dirseğinin üzerine yaslandı ve dudaklarında içten bir gülümseme belirdi. Sarhoş olmalıydı.

"Buraya gel kardeşim!" diye seslendi, sesi rica ve emrin tuhaf bir karışımıydı. "Seninle konuşmam gerek."

Kaşlarımı çattım. Roman bir kadını becerirken onunla konuşmak yapmak isteyeceğim en son şeylerden biriydi, özellikle de alkol ve doğa onun aklını çelmişken. Yine de dişlerimi sıktım ve uysal bir hizmetçi gibi çifte yaklaştım.

Doğru hatırlıyorsam kadın -Callie- yarı kapalı gözlerle beni izliyordu, nefesi kesilirken dudakları aralanmıştı. Bakışları beni içine çekse de Roman'ın sikine binmeyi hiç bırakmadı ve ben de onunla karşılaşmamak için bilinçli bir çaba sarf ettim.

Ne? Zihin bağlantımız aracılığıyla Roman'a sordum.

Roman'ın gülümsemesi büyüdü ve halının üzerinde biraz daha uzun oturdu. Göğsünde ve boynunda kırmızı lekeler vardı ve içime çektiğimde birkaç dişinin kokusunun vücudunu kapladığını gördüm. Callie onun bu geceki ilk kadını değildi, sonuncusu da olmayacaktı.

"Kaba olmana gerek yok," diye azarladı, ama sözlerinde her zamanki kötülük yoktu. "Sadece Aria'nın bu akşam nerede olduğunu sormak istedim. Seni yalnız gördüğüme şaşırdım."

Bu akşam beni devriye gezmek için görevlendiren sendin, diye hatırlattım ona. Callie inlemeye başladı, sallanmaları hararetli ve abartılı bir hal almıştı. ***Eve gitmek üzereydin.***

"Ah, evet." Roman sanki kendi emirlerini unutmuş gibi kaşlarını çattı. "Sanırım güzel Aria'yı getirmen için seni kışkırtamam."

"Bize katılmaya mı geldin?"

Callie orgazmını yaşarken ensemini ovuşturdu, yanaklarına sıcaklık yayıldı. *Aria bu gece klinikte çalışıyor.*

Roman mırıldanarak Callie'yi üzerinden itti. Callie'nin içine düştü. halının üzerinde şehvetli kıvrımlar ve parlayan bir ten yumağı, doygun. "Bu çok kötü..." Roman çizdi, sonra gözlerini

kasıklarına doğru titredi ve dudaklarında sinsî bir sırıtış belirdi. Birkaç dakika içinde utanç verici bir şekilde tam boyuna ulaşan ereksiyonuma doğru başını salladı. "Görünüşe göre burada olmasını tercih edersin."

Konuşmak istediğin tek şey bu mu? Kelimeleri kırparak talep ettim.

"Elbette sana Callie'yi teklif ederdim," diyerek Roman arkasındaki kadına küçümseyici bir el salladı. "Ama kader arkadaşını bir kez siktikten sonra başka hiçbir amcığının onunla kıyaslanamayacağını duydum."

Kaskatı kesildim. Aria'yla aramızdaki bağ henüz tamamlanmamıştı ama başka bir dişiye binme düşüncesi hâlâ içimde bulantıya neden oluyordu. Lanet olası ereksiyonum tepki olarak nabız gibi atsa da bir başkasını istemiyordum.

Roman hareketi yakaladı ve o hınzır sırıtış büyüdü. "Belki de yanıliyorumdur... *Hâlâ* eşine sahip çıkmadığın doğru mu kardeşim? Prensip meselesi olarak hep bekâr kaldığını düşünmüştüm." Sanki bu durumla gerçekten eğleniyormuş gibi kıkırdadı. "Artık eşini bulduğuna ve onu beceremediğine göre, nasıl yapılacağını bilmediğini düşünmeye başlıyorum!"

Alevler boynumu yaladı, yanaklarımı kırmızı bir utançla bulandırdı. Sözleri ne kadar acımasız olsa da gerçeklerden o kadar da uzak değildi. Sıcak utanç bir fıçı yağ gibi üzerime döküldü ve topuklarımın üzerinde dönüp konuşmayı bitirerek uzaklaşmaya hazırlandım.

Ama doruk noktasından kurtulmuş gibi görünen Callie, Roman'ın omzuna vurdu ve ona sert bir bakış fırlattı.

"Gülme," diye tısladı, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi.

Ayağa kalktı ve saç örgüsünü omzunun üzerinden attı. Roman'ın yatay formunun üzerinden geçip aramızdaki mesafeyi kapatırken pürüzsüz, uzun bacakları altından açıldı.

"Belki de sadece biraz pratik yapmak istiyordur," diye mırıldandı, koyu kahverengi gözlerinde şehvet birikiyordu. Parıldayan seksinden sızan uyarılma kokusu beni tüketti ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı.

Başımı salladım. **Hayır.**

Callie sadece gülümsedi, yaklaşmasını yavaşlattı ama sonlandırmadı. **Emin misin?** Alçak ve boğuk sesi kulağımda yankılandı. **Sana yardım edebilirim... Kimsenin bilmesine gerek yok.**

Geriye doğru bir adım atarken, içimdeki dehşet alçaktan kıvrıldı. Çünkü kalbim ve zihnim ne kadar *hayır* diye bağırırsa bağırırsın, hain bedenim dolunayın merhametine kalmıştı ve kendimle gurur duyduğum otokontrolüm tehlikeli bir şekilde kırılmaya yakın hissediyordu.

Roman güldü, ancak kulaklarımın arasındaki çarpıntıdan zar zor duyabildim. "Hadi ama kardeşim. Biraz tecrüben olursa eminim Aria bunu takdir edecektir." Göz kırptı. "Lanet bir aptal gibi ortalıkta dolanıp onu hayal kırıklığına uğratma riskini almak istemezsin, değil mi?"

Hayır, kesinlikle Aria'yı hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Dürüst olmak gerekirse, sana her zaman biraz aşık olmuşumdur **Malik**, diye zihnimde cıvıldadı Callie, tam önümde durarak. Göğüsleri neredeyse göğsüme değiyordu. **Sanırım pek çok kadın böyle yapar...**

Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. Nefesim kesik kesik geliyordu.

Bir eşim var, diye karşı çıktım, sisi dağıtmak için başımı salladım. Bir adım daha geri attım ama Callie beni takip etti. Sözlerimin ona ulaşıp ulaşmadığından ya da beni duyduğundan ve reddetmemi görmezden gelmeyi seçtiğinden emin değildim.

Eli aramızdaki boşluğu doldurdu ve parmakları ereksiyonuma santimetrelerce yaklaştığında karnım sıkıştı. Onu uzaklaştırmaya hazırlandım; bu, reddettiğimi tehlikeli bir şekilde göstermeden önce alacağı tek uyarı olacaktı.

Sonra onu duydum. Kısa sürede dünyada en sevdiğim ses haline gelen o yumuşak, güzel sesi. Kalp acısı ve ihanetle dolu.

"M-Malik?"

ARIA

Estelle beni son bir parti doğum kontrol toniği dağıtmam için sürü evine gönderdi. Başımı eğdim, herhangi birinin bakışlarıyla karşılaşmamaya dikkat ettim.

açıklıkta koşuşturan şekil değiştirenlerden. Hayatımda ilk kez, babamın dolunaylarda beni neden sakladığını gerçekten anladım.

Erkekler ve dişiler geniş çimenlikte birbirine karışmış, şenlik ateşleri deri ve kürk yığınlarını aydınlatıyordu. Bazıları yedi ve içti. Diğerleri her türlü nezaket girişimini bir kenara bırakıp vahşi ve ilkel yanlarını kucaklamayı tercih etti.

Homurtular, nefes alışlar ve bağırsıklar havayı doldurdu, beni kliniğe dönmeye heveslendiren günahkâr bir kakofoni. Ya da daha iyisi, Malik'in kulübesine. Bütün gün çalışmıştım ve ayın etkisi bu gece eşimle birlikte olmak için yeni bir arzu yarattı.

Son birkaç gündür üzerimizde dolaşan gölgeyi ortadan kaldırmak istiyordum. Aslında, bizim için ev yapımı bir akşam yemeği ve bir oyun içeren planlarım vardı.

Emerson'la birlikte sürü evinin unutulmuş bir dolabında bulduğumuz dama taşları ve Malik'i yelesini kesmeme izin vermeye ikna edebilirsem saçımı kestirmek için yeni aldığım makas. Günlerdir ilk kez, Malik'i tekrar görebileceğim an yaklaştıkça adımlarımı heyecan dolduruyordu.

Neredeyse kaleye varmıştım ki ensemdeki tüyler diken diken oldu ve içgüdülerim bana yukarı bakmamı söyledi. Bakışlarım hemen onların üzerine indi.

Onun üzerine.

Malik'in sırtını bir anda tanıdım. Sürüdeki diğer erkeklerden daha uzun boyluydu ve çıplak sırtını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yüz hatlarıma küçük bir kaş çatma ifadesi yerleşti. Kulübeye, bu akşam bir devriyeyle görevlendirildiğine ve döndükten sonra gecenin geri kalanında kulübeye sığınmayı planladığına dair bir not bırakmıştı.

Gözlerimi kısıtım, onu kutlamaların ortasında, üstelik Roman'ın önünde bulduğuma şaşırmıştım. Belki de Malik'in geceyi geçirmeden önce kardeşine rapor vermesi gerekiyordu?

Yine de bir adım daha yaklaştığımda iki erkeğin yalnız olmadığını fark ettim.

Bir çift ayak eşimden birkaç santim uzakta duruyordu. Uzun, kaslı bacaklar dolgun, tatlı kalçalara dönüşüyordu. Uyluklarının arasından parıldayan bir ıslaklık sızmasına rağmen kasık kemiğini bir tel bile kıl kaplamıyordu. İri ve yuvarlak göğüslerinin tepesinde koyu renkli, çakıl taşlı meme uçları Malik'e doğru uzanıyordu. Ve eli...

Kalbim midemin çukuruna düştü.

Bu kadın Malik'e uzandı. Parmakları erkekliğine yaklaştı. *Uyarılmış* erkekliğine.

"M-Malik?" Fısıldadım, adı kırık bir fısıltıydı. Dudaklarım.

Benimle yüzleşmek için döndü ve bu sırada koyu saçlı güzelden uzaklaştı. Adamın omzu göğsüne çarpınca neredeyse geriye doğru tökezliyordu ama onları zaten birlikte görmüştüm. Olan olmuştu.

Bakışlarında vahşi bir çaresizlik parlıyordu ve ağzı adımı söylemeye çalışır gibi açıktı. Harap olmuş boğazından hiçbir ses çıkmadı. Konuşabilseydi bile, kafamın içindeki çarpıntıdan onu duyabileceğimden emin değildim.

Daha önce hiç yaşamadığım bir acı göğsümü delip geçti. İçimi parçaladı, derimi yırttı ve kaburgalarımı çatlattı, damarlarıma kan pompalamak için mücadele eden organıma doğru ateş etti.

Nefes alamıyordum. *Düşünemiyordum.*

Malik bana doğru bir adım attı ama ben hemen geri adım attım.

Kokusunu alabiliyordum. Uyarılmışlığının kokusu. Açıklıktaki ağır seks kokusuna karışıyordu.

Mide bulantısı boğazıma kadar geldi.

"Hayır," diye fısıldadım, başımı salladım, buna inanmaya pek istekli değildim. Geriye doğru bir adım daha attım ve taşıdığım gebelik önleyici tonik şişeleri ayaklarımın dibinde yere düştü.

Malik bana doğru ilerledi, gözleri genişti ve yalvarıyordu.

Arka planda bir yerde Roman'ın gürültülü kahkahasını duydum ve içim nefretle yandı. Kalbim kendini parçalara ayırırken, bu sözde alfa *gölüyordu.*

Daha fazla dayanamadım. Döndüm ve kaçtım.

Ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koştum, dolunayın ışınlarının üzerime dökülmesine izin verdim. Beni *beslemek* için.

Bir yerlerde yolu boyunca, benim ayak izlerim dönüştü. Kurdumun pençeleri ormanın zemininde gürleyerek beni *Intonat Nocte* sürü evinden uzağa taşıyordu. Malik'ten uzağa.

Tüm varlığım ağrıyordu.

Ne gördüğümü biliyordum. Eşim başka bir dişiyle birlikteydi, parmakları ereksiyonuna santimetrelerce yaklaşmıştı ve eşim onu durdurmamıştı.

Elbette, ruhumu kaplayan kalp kırıklığının derinlerine gömüldüğümde, başka bir açıklaması olabileceğini biliyordum. Dolunay türümüzü değiştirdi. Yine de onu reddedebilirdi. Ona bir saniye daha vermiş olsaydım, onu durdurabilirdi. Ama ben vermedim, *O da vermedi*.

Ağaç dalları gümüş kürkümü tırmaladı. Pençelerimin nemli toprağa battığı yerde kirler uçuştı. İçgüdülerimin bana ormanda rehberlik etmesine izin verdim, bilinmeyene doğru hızla ilerledim. Gölgede gizlenmiş olabilecek tehlikeleri umursamadım. Tedbiri elden bıraktım ve *koştum*.

Kaslarım gerilene ve ciğerlerim çığlık atana kadar koştum. Böğrüm genişleyip daraldı ve çalıların bacaklarımı kestiği yerlerde kürkümün üzerinde kan lekeleri belirdi.

Daha fazla dayanamayana kadar koştum ve bulduğum ilk açıklıkta bitkin bir yığın halinde yere yığıldım. Açıklığı çevreleyen uzun otlar, nemli ve canlı yeşil, yakınlarda bir su kaynağına işaret ediyordu, ancak susuzluğumu giderecek iradeye sahip değildim.

Sıkı bir topun içine kıvrıldım, gözlerimi kapattım ve boğazımdan yumuşak iniltilerin yükselmesine izin verdim. İnsan formuma geri döndüğümde sessiz hıçkırıklara dönüştüler, artık bir kurt olarak kalacak güce veya odaklanmaya sahip değildim.

Tuzlu gözyaşları yanaklarımda biriken çamurda patikalar oluşturdu, soğuk zemin sistemime bir şok etkisi yaptı.

Şakağımdaki çılgınca vuruşun ve sığ, titreyen nefeslerimin arkasında bir yerde, ağır ayak sesleri duydum. Ormanın zemininde adeta titreşiyorlardı, her kalp atışında daha yüksek ve daha güçlü hale geliyorlardı.

İçimde korkacak bir şey yoktu. Özümün derinliklerinde Malik'in beni takip ettiğini biliyordum.

Birkaç dakika sonra geldi, ama onunla yüzleşmek için dönmeyi reddettim ve ona sırtımı verdim. Onun gelişiyile dünyanın geri kalanı sessiz ve hareketsiz kalsa da, kovalamacanın zorluğundan nefes nefese kalmıştı.

İçimi parçalayan kalp kırıklığına rağmen, tüm içgüdülerim onun yanına koşmamı söylüyordu. Omuzlarım titredi ve bunun yerine daha da içime kapandım.

Arkamdan ince bir kemik çatırtısı duyuldu ve insan bedenine geçmek için kurt bedenini terk ettiğini anladım. Arkamdaki hafif ayak sesleri bunu doğruladı.

Yattığım yerden dönerek önümde çömeldi. Ay ışığı kederli yüz hatlarını aydınlatıyordu ve bakışlarındaki pişmanlığa tanık olmamak için gözlerimi kapattım.

Çalılıklar çıtırdadı ve Malik yanıma uzandığında iri bedeninin sıcaklığını hissettim. Omzuma dokunduğu yerde tenim yandı ve beni önüne çekme çabasına karşı sertleştim.

"Lütfen yapma," diye fısıldadım, sesim eski halinden eser kalmamıştı.

Bir anda sustu ve etrafımızdaki dünya sessizleşti. Birkaç uzun sessizlik anından sonra gözlerimi açmaya cesaret ettim. Kırık bir adam görüş alanımı doldurdu.

Malik önümde dizlerinin üzerine oturmuş, başını omuzlarının üzerine eğmişti. Elleri iki yanında gevşek bir şekilde duruyordu. Kederinin yoğunluğu dalga dalga yayılıyordu ve bu manzara karşısında göğsümde fiziksel bir acı hissettim.

İçimde çalkalanan öfke, kalp ağrısı ve aşağılanmaya rağmen... Onun incindiğini görmek beni öldürdü.

Burnumu çekerek nazikçe ayağa kalktım. Dizlerim altımda düzgün bir şekilde katlandı, neredeyse Malik'inkilere de geçecekti.

Bir an derin derin içime çektim, vücudunda onun kokusunu aradım. Sadece Malik-tütün ve nane ve misk -Ciğerlerim doldu ve neredeyse rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. *Ne de olsa kızın kendisine dokunmasına izin vermemişti.*

Başını eğik tutmaya devam etti. Bakışları karanlıkta benimle buluşmak için titreşti. Derin, düzensiz bir nefes ağzından titreyerek çıktı.

Sonra önümde secdeye kapandı. Kalçalarından eğildi, Ay Tanrıçası'na boyun eğen saygılı bir rahip gibi kendini yere bıraktı. Başını toprağa ve çamura eğerek tek elini benimkilerden birini kavramak için uzattı ve parmaklarımız birbirine kenetlendiği anda sıkıca kavradı.

Beni selamladı.

Kelimeleri yüksek sesle söyleyemese de, özrünü sözel duyguların aktarabileceğinden çok daha fazla hissettim. Kederinin derinliklerini hissettim, neredeyse bağlılığı kadar istikrarlı bir şekilde nabzı atıyordu.

"Malik?" Saçlarını okşamak için öne doğru eğilerek fısıldadım.

Başını kaldırmadı. Teslimiyetine sadık kaldı ve ben de elini üç kez sıktım.

"Bana bak Malik," diye rica ettim, boğazımdaki kalın duygu yumağını yutarak.

Dileğime kulak verdi, ayağa kalkarken yaralı, terden sıırılsıklam olmuş derisinin altında kasları dalgalanıyordu. Tekrar karşı karşıya geldik, diz kapaklarımız birbirine bastırılmış ve ellerimiz aramızda birleşmişti. Yine de bedenlerimizi birbirinden ayıran çok fazla boşluk vardı.

Bakışlarım onun etkileyici formundan aşağı kaydı. Dolunayın ışığıyla yıkandığında, tanıştığımız ilk akşam onu düşündüğüm muhteşem savaşçının her parçası gibi görünüyordu. Dağ gibi kaslar göğsünü kaplıyor, karnındaki kesik çıkıntılara doğru dalgalanıyordu. Kalın kalçaları çamurda eğilmişti ve artık sarkmış olan erkekliği bakışlarımın altında zonkluyordu.

Yine de Malik'in başı utanç içinde öne eğik kaldı.

O anda, neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. *Onun* da neye ihtiyacı olduğunu.

Titrek bir nefes alarak dizlerimin üzerine çöktüm. Malik'in bakışları, kucağına süründüğüm ve bacaklarımı onun bacaklarının arasına yerleştirmek için genişçe açtığım anda yukarı fırladı. İki elimi göğsüne koyarak kendimi sabitledim ve gözlerim hâlâ yaşlarla doluyken bakışlarına karşılık verdim.

Ellerimden biri göğsünden yukarı çıkmaya cüret etti ve yüzünün yaralı yarısına geldi. Parmaklarım yanağını ikiye bölen çarpık, kabarık deriyi yatıştırdı. Dokunuşumun altında ürperdi.

"Bana sahip çık. Ay Tanrıçası ve tüm dünya görsün diye," diye fısıldadım kalçalarımızı hizalayarak. "Senin olduğumu bilmem gerek."

ARIA

■ Bu istek dudaklarımdan dökülür dökülmez Malik'in kederli tavrının bu kadar çabuk değişmesi beni şaşırttı.

Gözbebeği büyüdü, bakışlarımı tutarken yara almamış gözleri griden çok siyaha döndü. Altımda hareketsiz kaldı, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi gümbürdüyordu ve dikiş yerime doğru sertleştiğini hissettim; sıcak, çelik gibi bir çubuk her geçen saniye daha da büyüyordu.

Yine de hareket etmedi. Bir şey arıyor gibiydi ve kelimeleri yüksek sesle söyleyemese de, bir şekilde tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. *Doğrulama*.

Parmak uçlarımdan yumuşak darbeleriyle ona verdim. yanağına doğru. Burnumun ucunu boğazının dibine doğru çekerken, boynuna, yıkık şahdamarının hemen altına doğru yayılan nefesimle.

Her nefes alışında göğsü kabarıyor ve elleri kalçalarımı morartacak kadar kuvvetle sıkıyordu. Beni daha yakına çekmedi ya da beni ereksiyonuna sürüklemedi.

Bunun yerine, sanki ona zarar vermeyeceğimden eminmiş gibi beni olduğum yerde tuttu.

Burnum onun erkeksi, misk kokulu ve tanıdık kokusunun en güçlü olduğu yerde durdu. Orada, dudaklarımın altındaki canlı nabzın tadını çıkararak tenine hoşgörölü bir öpücük kondurdum.

Malik ürperdi ve içgüdülerim bana o noktanın *burası* olduğunu söyledi.

Köpek dişlerim genişledikçe diş etlerimde belli belirsiz bir ağrı oluştu, bedenim deneyimsizliğime rağmen ne yapacağını biliyordu. Dilim tuzlu derisini tatmak için dışarı fırladı ve deriyi ısırığımı almaya hazırladı.

Önce onu işaretlerdim -kendime ait olduğunu iddia ederdim- sonra Tanrıça'nın isteğiyle o da benim için aynısını yapardı. Ama çiftleşme ritüelinin *diğer* kısmını tamamlamazsak bunun hiçbir anlamı olmazdı.

Dikkatim bacaklarımın arasından damlayan sıcaklığa kaydı. Bedenimin ona bu kadar çabuk tepki vermesi beni endişelendirmeliydi. Birkaç dakika önce onu tüketen kalp ağrısı ve acıyı nasıl da hemen unutmuş, onun yerine şehvet ve açlığı tercih etmişti.

Sürü evinin önündeki sahne artık hafızamda sadece bir kırpıntıydı. Bir önemi yoktu. Artık bir önemi yoktu. Altımdaki bu muhteşem erkekle değil, boğazının dibindeki hassas ete bir öpücük daha kondururken titriyor, deriyi ağzımın içine çekip alay ediyordum.

Kanımdaki sıcaklık arttıkça mantığım elimden kayıp gitti. Ateşim çıktı. Başım dönüyor. Doldurulma, tüketilme, kırılma, iyileştirilme ihtiyacıyla dolup taşıyordum-

Köpek dişlerim boynuna inerek ince deri örtüsünü deldi. Malik'in kanı yaradan sızdı ve ben daha derine inerken bakırımsı bir tat ağzımı doldurdu.

Göğsünden, onun inleme versiyonu olan kısık, hırıltılı bir nefes çıktı ve bu beni cesaretlendirdi. Ellerimden biri omzuna doğru uzanırken diğeri saçlarına dolandı. I

Boynuna doğru inledi, bu erkeği *benim* olarak sahiplenmek için çaresizlikten daha sert ısırıldı.

Eşim. Kader ortağım. *Benim*.

Elleri arka tarafımı buldu, etli kaslara girdi ve beni daha yükseğe kaldırarak boynuna daha iyi erişmemi sağladı.

"*Malik,*" diye soludum tenine karşı, köpek dişlerim kazdıkları düzgün deliklerden geri çekildi. Yaradan oluk oluk kan damlıyordu ve ben bu değerli sıvıyı içime çekmek, kırmızı deriyi dilimle ve dudaklarımla yatıştırmak için duyduğum ilkel dürtüye karşı koyamadım.

Artık kendini kontrol edemiyordu, kalçaları altımda bir kez sallandı. Ulaşamayacağı bir yerde durdum. İşaret ve etkileri ancak birlikteliğimizi *tamamlarsak* kalıcı olacaktı, hem de hemen.

Islak ve acil bir şey içimde patladı ve ben dudaklarım kanla lekelenmişken ağzımı boynundan ayırdım ve onu öptüm. Beni bir anda ağzına aldı, tüm tereddütler unutuldu.

Ayrılırsak ölecekmişim gibi ona sarıldığımda dillerimiz birbirine karıştı, dişlerimiz çarpıştı. Daha önce hiç böyle öpüşmemiştik ve bu iyi hissettiriyordu. İnanılmaz, güzel *bir şekilde iyi*. O kadar akıl almaz derecede mükemmeldi ki kendimi rahatlamak için tekrar kalçalarına doğru eğilirken buldum.

Fazla uzağa gidemedim. "*Oh.*"

Aşağı bastırdığım anda, cinsel organım Malik'in şişmiş kafasına sürtündü. Şişkin ucu kıvrımlarımın arasından kayarak tam açıklığının altına geldi. Ancak o zaman uyarılmamın boyutunu gerçekten fark ettim.

Bir santim alçaldım ve kolayca merkezime ulaştı. Kaygan ıslak onu karşıladı, daha derine emmeye cesaret etti. Durakladım, kalçalarım kendimi tutmak için zorlanırken vücudumdaki her lif ona batmam için çığlık atıyordu.

Öpücükten çekildiğimde ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Malik'in gözleri faltaşı gibi açıldı, çenesi kendini kontrol etmek için tüm gücünü harcıyormuş gibi kenetlendi. Uzun bir an boyunca birbirimizin bakışlarını tuttuk, aynı nefesi alıp verdik. Göğsünü kaplayan koyu renkli saçlar, her düzensiz nefes verişte göğüslerimi gıdıklıyordu.

Kalçalarımındaki tutuşu sıkılaştı ve sabah etimi süsleyen el izleri olacağından emindim. Gözlerini benden ayırmadan kalçalarımı aşağı doğru yönlendirdi ve yarım santim daha soktum.

İlk gerginliği hissettim. Acı vermedi. Rahatsız bile etmedi. Ama *gerildi*.

Malik sertleşti. Altımda titriyordu, ama titremedi. beni ereksiyonunun üzerine daha fazla itti. Onun yerine gözlerinde sessiz bir soruyla bekledi.

Yanıt olarak başımı salladım, açgözlü, sınır tanımayan bir onaylama. "*Evet*. Yap şunu. Lütfen. İhtiyacım var-"

Kelimeler kifayetsiz kaldı, çünkü Malik bana ona doğru.

Bağırdım, aniden içeri girdiğimde ilk yanma hissi içimden fırladı. Açılışım en çok şikayet etti, sanki eşimin büyüklüğünü ve çevresini barındırmanın yükünü aldı, ama saniyeler geçtikçe acı dağıldı.

İçimde dibe vururken Malik'in göğsünden gergin, boğuk bir ses çıktı ve gözlerimi açtığımda onu bedenlerimizin birleştiği noktaya büyülenmiş bir şekilde bakarken buldum.

Bakışlarını takip ederek bedenlerimizin arasına baktım. Sarı buklelerim, dibindeki koyu renkli saçlara sıkıca bastırıyor, derinlere gömülü sikiinin görüntüsünü gizliyordu. Dudaklarımın aralandığı ve klitorisimin kasık kemiğine sürtündüğü yeri belli belirsiz görebiliyordum ama aramızda bir santim bile mesafe yoktu. Artık ayırmıyordu.

Daha fazla acı bekliyordum. Gözlerimin kenarlarından yaşlar fışkırmasını bekliyordum, bakire seksim rahatlamak için çılglık atıyordu. Ama her türlü acı çoktan en küçük acıya dönüşmüştü.

Rahatsızlık hissi, ardında baş döndürücü bir dolgunluk hissi bırakıyor.

Şaşırmamam gerekirdi. Ne de olsa birbirimiz için yaratılmıştık. Bu *biyolojik* olarak da böyleydi. *Uyumluyduk*.

Vücudum onu, uzun zamandır kayıp olan birini geri kabul eder gibi kabul etti.

bir parçasıydı. Benim ıslak ve uysal olduğum yerde Malik sert ve boyun eğmezdi. Onun etrafında şekillendim, bedenlerimiz *bir oldu*.

Nefesleri sık geliyordu, kalçaları altından seğiriyordu. sanki alttan içime girme dürtüsüne karşı savaşıyormuş gibi. Yapmasını istedim. Yine de yüzüne baktığımda gözleri kapalıydı, kendini toparlıyordu.

Çaresiz için a bit . Sürtünme, I döndürülmüş
benim kalça, taşlama karşı onun zor kasık
Kemik. Küçük kıvılcımlar Klitorisimde zevk
patlaması oldu, ancak elleri belime indiğinde aniden durdu ve
hareketlerimi durdurdu. "*Lütfen*," diye yalvardım. Tekrar
hareket etmeyi denediğimde göğsümden umutsuz bir inilti
yükseldi, ama o beni sıkıca tuttu.

Direnış.

Malik bana ağzıma ve çene hattıma nazik, sevecen öpücükler kondurarak, boynumdan aşağı inmeden önce kulak mememi kemirerek cevap verdi. Onun içimde olduğunu hissetmek beni tamamen tüketmişti, boynumun çukurunu emene kadar direnmesinin nedenini anlamamıştım.

Beni işaretlemek istedi.

Dişleri köprücük kemiğimle kulağım arasındaki hassas etin üzerinde gezinirken, dolgun klitorisime kan hücum etti. Başım yana düştü ve ona engelsiz bir erişim sundu. *Evet, evet, evet, evet-*

Keskin köpek dişleri derimin bariyerini delip geçti. Uzunlardı, yaradan sıcak kan akana kadar kan dolaşımımın derinliklerine iniyorlardı, göğüslerimden ve karnımdan aşağı nehirler halinde dökülüyorlardı. Ancak, tıpkı ilk kez seksimin içine girdiğinde olduğu gibi, köpek dişleri alıcı bulduğunda anlık acı hissi hiçliğe karıştı.

Zevk -saf, katıksız zevk- vücudumda çalkalanıyor, dokunulmadık hiçbir köşe bırakmıyordu. Hayal ettiğim her şeydi, ama aynı nefeste tamamen anlaşılmazdı.

Köpek dişleri boynumu işaretlerken ve siki kabzasına kadar gömülmüşken, orgazmın ilk seğirmeleri omurgamın tabanında sert ve ani bir şekilde oluşmaya başladı. "Ben gidiyorum-**Tanrıça!**"

sırtım kemerli olarak çekirdeğim başladı için spazm, ve ben

Orgazmım içimde serbest kalırken onun sikine karşı kıvrandım. Tüm vücudum şişip patladıktan sonra tekrar şişerken nasıl nefes alacağımı, nasıl düşüneceğimi unuttum. Çözüldüm. Ve çözüldüm. Ve çözüldüm.

Coşkumun ortasında bir yerde Malik boynumdaki iddialı tutuşunu bıraktı ve sırtım soğuk zemine bastırana kadar vücutlarımızın pozisyonlarını ayarladı. Üstüme uzandı, ağırlığı içime baskı yaparken kalçalarım onun kalçalarına uyum sağlamak için ayrıldı. Sonra, artçı şoklar vücudumda titreşip omurgamdan aşağıya doğru kayarken, onu duydum.

Onu duydum.

Derin ve gürültülü ve kesinlikle o.

İşte bu, küçük güvercin. Kahretsin, sen gördüğüm en güzel şeysin. Mükemmel. Eğer sıkmaya devam edersen boşalacağım-

Gözlerim birden açıldı. Ona baktım ve onun treni düşünce durdu. Az önce olanların gerçekliği üzerine sızarken dudakları aralandı.

Birbirimizle çiftleştik ve işaretlendik, Ay Tanrıçası'nın altında tek bir bedene dönüştük. En sonunda konuşabildik.

Beni duyabiliyor musun, Aria? Kafamın içinde mırıldandı, mükemmel sesi bala batırılmış kadife gibiydi. Gözlerinin beyazı genişledi. ***Gerçekten mi?***

Başımı salladım, ağzımdan bir kahkaha balonu döküldü. Ruhlarımızı birbirine bağlayan yeni keşfedilmiş, görünmez kordonu takip ederek, kendi sesimi onun zihnine gönderdim ve gülümsememi hiç bozmadan cevap verdim. ***Evet, seni duyabiliyorum Malik. Benim Malik'im.***

Ağzı benimkine kondu. Aç. Tüketiyordu. ***Mutlu.***

Sonra hareket etmeye başladı. Kalçaları, merkezimin derinliklerinde bir şekilde yeni noktalara çarpıyor gibi görünen deneysel, sıkı itişlerle beni toprağa ve çimlere daha da itti. Duvarlarım onun etrafında çırpındı, doruk noktamın daha fazla artçı sarsıntısı ve ortaya çıkardıkları heyecan verici titreşimlerle haykırdım.

İnledi ve bu sefer kafamın içinde hayvani bir ses duydum. ***Dikkat et... Zar zor dayanıyorum.***

"Tutunmanı istemiyorum," diye fısıldadım. Biraz daha derine ittiğinde nefesi kesildi.

Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

pazıları sallandı zorlanmasından kendini tutmaktan ve ayak bileklerimi onun gergin arka tarafına doladım. Bu hareket onu bedenimin daha da derinlerine götürdü. Elim yanağını okşamak için uzandı, yara izleri, kirli sakalları ve her şeyiyle. ***Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın. Hayatımızın geri kalanında acele etmeyeceğiz. Şu anda seni istiyorum. Her şeyini, Malik.***

Derin ve kapsamlı bir hamleyle karşılık verdi, çekip çıkardı. Kendini köküne kadar yeniden kılıflamadan önce ucuna kadar. Kalçalarının baskısı beni açtı. Sonra bir ritim tutturduk. Hareketlerimiz biraz garip ve acemiceydi ama geçen her saniyeyle birlikte daha güvenli hale geldiler.

İki kez kendini toparlamak ve rahatlamak için durdu. Her seferinde içimin derinliklerine oturdu ve yoğun uyarıma ara verdiğimizde dudaklarıma sevgi dolu öpücükler kondurdu. Bir mola sırasında, onun horozunu ile benim iç duvarlarımı, ve o sıkımayı denedim.

boynumdaki izini nazikçe dişleyerek beni azarladı.

Ayın ışığı üzerimize dökülüyor, başımı kaldırıp onu -güzel, sadık eşimi- görmemi sağlıyordu. Nefes alış verişlerimiz kesildi, hareketlerimiz düzensizleşti. Aleti, varlığından haberdar olmadığım bir parçama acımasızca sürtündü ve ikinci kez parçalara ayrıldım.

İçimdeki o kaynayan sıcaklık fokurdadı, giderek aşına olduğum enfes bir kreşendo. İç kaslarım gerildi, onu daha derine çekti. Onu sağıyor ve-

Serbest bırakmam onu uçurumun kenarına itti.

Malik'in hamleleri vahşileşti, zıvanadan çıktı ve kükredi. Ağzı ayrıldı, başını aya doğru eğerken gözleri kenetlendi ve hırıltılı sesi kafamı doldurdu, sadece benim için çözülüşünün sesi. Onun zevki benimkini bastırdı ve o paramparça olurken tüm odağımı bu muhteşem erkeğe verdim.

Bana bak, diye emretti, başka bir yere bakmayı düşünemesem de. Rahmimi kaplayan sıcaklık hissiyle geri dönmek isteseler bile gözlerimi ona verdim.

Zihninden benimkine anlaşılmaz bir dizi küfür döküldü ve içime boşalırken hamleleri yavaştı. O zaman hissettim. Sanki Malik'in zaten kalın olan siki yeniden şişiyormuş gibi açıklığımda garip ve yeni bir basınç. Ve durmadı.

"M-Malik-" diye nefes nefese kaldım, bir kez daha içime girmeye çalıştığında gözlerim büyüdü, ancak horozunun dibindeki inanılmaz şişkinlik hareketi engelledi. Kalçalarımı oynatmaya çalıştım ama devasa şişlik yüzünden birbirimize kilitlenmiştik. "Neler oluyor?"

Boynumdaki izi öperek beni sakinleştirdi. **Bu normal... Sanırım. Rahatla, küçük güvercin.** Bedenim hemen onun sessiz yönlendirmesine kulak verdi, kaslarım

rahatlıyor ve onun için esnekleşiyor. **Güzel. Bu iyi, Aria.**

Onun övgüsü beni yıkadı, ve gözlerim dalgalandı Kapalı. **Sesini duymayı seviyorum. Konuşmaya devam edecek misin?**

Başka bir ürperti vücudunu , ve vücudunu sarstı. Tohumunun daha fazlası içime fişkirirken omuzlarım gerildi. Kaslarım tepki olarak sıkıştı. **Tanrıça, evet. Sen olağanüstüsün. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum.** Sesi zihnimde bir törpü gibiydi. **Şu haline bak, düğümümü çok iyi alıyorsun.**

Düğüm mü?

Malik başını salladı, ama en ufak bir kıpırdanma onu tekrar içime boşaltacakmış gibi gergin bir hareketti bu. Bir parçam teoriyi test etmek istedi ama o bedenlerimizin arasına uzandı ve içimde şişip kilitlendiği noktayı okşadı. **Buna düğümlenme deniyor. Araştırmalarım göre, bu sadece alfa kanı taşıyan ve kader eşini bulmuş olanlarda oluyor. Şansını arttırıyor.**

Sustu ve yanaklarındaki renk lekelerini fark ettim. Bitirmesine gerek yoktu. Anlamıştım. **Düğümleme**, tohumunu rahmimin içinde tutan bir mühür oluşturarak gebe kalma şansını büyük ölçüde artırdı. Yine de Malik'in orgazmı büyük olmalı, çünkü vücutlarımızın birleştiği yerden sıcak sıvı sızdığını hissettiğime emindim.

Malik'in çocuğunu taşıma ihtimaliyle vücudumda yeni keşfedilmiş bir ısı dalgası oluştu ve deneysel olarak duvarlarımı tekrar ona kenetledim. Ben sikinden daha fazla boşalırken ayrılmış ağzından düzensiz bir nefes kaçtı ve kalçaları seksime daha derin girmeye çalıştı ve başarısız oldu.

Böyle devam edersen bütün gece burada mahsur kalırsınız, diye uyardı, ancak sözleri kastettiği tehdit değildi.

Ses tonu şakacıydı ve kıkırdamaktan kendimi alamadım.
Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.

Kulaklarımın arasından gelen yanıt kıkırdaması ayak parmaklarımı kıvrıldı ve dudaklarının bir köşesi küçük, umutlu bir gülümsemeye dönüştü. ***Senin için iyi miydi?***

"Malik," diye fısıldadım, onun adını dünyaya seslenerek ve dilimde tadını çıkarıyordum. "Hiçbir şeyi bundan daha fazla sevmemiştim."

Ve yanağını okşamak için uzandığımda ve dudaklarımızı yavaş, durgun bir öpücükle birleştirdiğimde, bağımız aracılığıyla sözlerimi bitirdim. ***Hiçbir şeyi senden daha çok sevmedim.***

MALİK

Orada ne kadar kaldığımızı unutmuştuk; et, ter ve toprak birbirine karışmış, birbirimizin bedenlerini tanırken bedenlerimiz birleşmişti.

Dişlerimi narin boynunda bıraktığım iz üzerinde gezdirdiğimde Aria'nın nefesinin kesilmesi. Leğen kemiğimi klitorisine sürttüğümde gözlerinin geriye yuvarlanması. Düğümüm aşağı inmeye başladığında bacaklarının belime dolanması, sanki henüz gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi.

Sonunda şişlik yan dönebileceğim kadar azaldı. Omuzlarım nemli toprağa çarptı ve Aria'yı göğsüme çektim. Bal rengi saçlarından kir ve döküntüler döküldü ve dudaklarımda bir gülümsemeyle saç çizgisinden bir dal kopardım.

Kıkırdadı. ***Görünüşe göre bir duşa ihtiyacım var.***

Aria'nın sesi kadar güzel bir şey duymadığımı sanıyordum, ama sonra onu kafamın içinde, aramızdaki bağ sayesinde duydum ve *bu* kısa sürede dünyadaki en sevdiğim ses haline geldi. Bu

duştan bahsettiğinde içimde yükselen ilkel, saçma tiksintiyi yatıştırmaya neredeyse yetiyordu. **Neredeyse.**

Bir hırıltısı yükseldi boğazımdan , merhametle sustu, yine de ben vücudumun onun altında sertleştiğini hissettiğini biliyordu. İçimdeki her sinir ucu, kokumu vücudundan temizleyeceği düşüncesini protesto ediyordu. Bu çılgınca, hayvani ve mantıksızdı.

Ya da değil...? Tepkime kaşlarını kaldırarak cüret etti.

Her şey yolunda mı?

İstemsizce kan tekrar sikime hücum etmeye başladı ve başımı arkaya eğip gözlerimi kapattım. ***zr dilerim. şu anda kendimi tamamen kontrol altında hissetmiyorum...***

Sorun değil. Aria göğsüme daha sıkı yerleşti, ellerini kas kütleleri boyunca ovuşturdu. Sertleşen aletim arka tarafına sürtünürken bile memnuniyetle mırıldandı.

Onu nazikçe yukarı kaldırdım, böylece seksi kalçalarımın ziyade karnıma yaslandı, tekrar içine dalmadan önce en azından onunla konuşmayı ***denemek*** niyetindeydim. Bacaklarının arasından sızan kaygan pisliği hissettiğimde bu görev çok daha zorlaştı. Tohumumu vücuduna geri itmek için parmaklarımı kullanma dürtüsüyle savaştım.

Benim gibi kokuyordu. Sanki onun kokusu benimkiyle aşılanmıştı ve bu olasılıkla içimde erkeksi bir gurur kabarıyordu. Orada bulunan her erkek rahmindeki harcadığımın kokusunu almadan, kalçalarından aşağı damlamadan, amını kaplamadan bir odada yryemeyecekti...

İçimden hoş bir ürperti geçti. Onu işaretlemek, ona sahip çıkmak, onu bulmak, ona ***tapmak***... Artık bu benim hayatımın amacıydı. Yapabileceğim ya da başarabileceğim en büyük şey.

Gözümün önünden ayrılmana izin verebileceğimi sanmıyorum, diye mırıldandım bağımızın içine, kendim farkına vararak

kelimeleri söylediğim gibi. ***En azından bir süreliğine. Kendimi...***

Koruyucu mu? Kıkırdadı ve eğilerek boynuma bir öpücük kondurdu. Hayatımda ilk kez yaralarım bir başkasının dokunuşuyla sızlamadı.

Bu yetersiz bir ifade olurdu. Ellerimi çıplak omurgasında aşağı yukarı gezdirdim, kıcının üstündeki çukurlara uzanan yağsız kasları ezberledim. ***Nasıl hissediyorsun, küçük güvercin?***

Başını boynumdan kaldırdı ve ellerini göğsümün ortasında birleştirerek çenesini parmaklarının üzerine koydu. Gülümsemeyi hiç bırakmadı. "Mükemmel."

Ciddi gibi görünüyordu. İçine ilk girdiğimde haykırışını duyduğumu hayal meyal hatırlıyordum, ama sıkı duvarları çabucak uyum sağladı. Beni çok iyi karşıladı, sanki bunun için yaratılmıştı.

Ağrın yok mu? diye sordum, kaşlarım endişeyle çatılmıştı.

Aria başını salladı. ***Bir keman kadar uygun. Gördün mü?***

Göstermek için kalçalarını oynattı, merkezi bir kez daha pelvisimin üzerinde durana kadar karnımdan aşağı kaydı. Kaygan, şişmiş dudakları, sikimin aralarından kaymasına izin vermek için ayrıldı ve dikişine mükemmel bir şekilde yerleşti. Bu sırada gözlerinde yaramazlık dans ediyordu.

Kalçalarım onun ağırlığı altında sarsıldı ve omuriliğimin dibinde zaten fokurdayan basınç üzerinde bir nebze kontrol kazanmak için dişlerimi sıktım. Suçu dolunaya ya da çiftleşme bağımızın gücüne atabilirdim ama ucumdan süt gibi pre-cum damlaları damlamaya başlamıştı bile.

Beni bir kez daha orgazm etmeye fırsat bulamadan, Aria'yı da yanıma alarak bir kez daha yana yuvarlandım.

Onu ormanın zeminine sabitlediğimde kıkırdamaya başlamadan önce nefesi kesildi. Sarışın dalgaları açıldı

Etrafında parlak bir hale vardı ve onu yüzüstü çevirmeden önce manzarayı hayranlıkla seyretmek için kendime bir an izin verdim.

Kıkırdaması kesildi, omzunun üzerinden bakarken gözleri irileşti. Kıçıcı havada, bu pozisyon bana diğer girişinden damlayan salgılarla parıldayan arka tarafındaki büzülmüş deliği engelsiz bir şekilde görmemi sağladı.

Berbat durumdaydı. Güzelce, yeni sikilmişti. Krem si men i ve parlak uyarılma dudaklarını parlattı ve iç güdüyle hareket ettim, ellerimi kalçalarına kenetledim ve onu tatmak için eğildim. Dilim onu önden arkaya doğru süpürdü, birleşik pisliğimizi ağzımda topladı. Tadı tıpkı kokusu gibi tatlıydı, doğal misk ve tuzluluğun kışkırtıcı bir dozuyla karışmıştı.

Onu saatlerce yiyip bitirebilirdim. Yakında bir gün, hayvani yan larım üzerinde daha fazla kontrol sahibi olduğumda, onu yiyip *bitirecektim*.

Ama şu anda, tekrar onun içinde olmaya ihtiyacım vardı.

Arkasında diz çökmek için ayağa kalkmadan önce uyluklarının tepesindeki küçük sinir demetini ısır dığımı da Aria inledi. Omzunun üzerinden bana bakarken ağzı aralandı, nefesleri ağırlaştı, uzun, ince sırtı ortaya çıktı. Yumruğumu sikimin üzerine indirmeye cesaret edemedim, en ufak bir sürtünmenin beni uçurumun kenarına sürükleyeceğinin çok farkındaydım.

Gözlerim titreyerek kapandığında, ayın ışınlarının manyetik çekiminin çıplak bedenimin üzerine döküldüğünü hissettim. Gözlerimi tekrar aç tığımı da, görüş alanımın kenarları kırmızıyla kaplanmıştı. Tırnaklarımdan pençeler fışkırdı ve sikim inanılmaz derecede büyüdü.

Bir şekilde insan formumu koruyarak dönüşümün eşiğine geldim ve kendimi içimdeki vahşiliğe bıraktım. Aria'nın sırtına eğilerek kalçalarımızı hizaladım ve tek bir hamlede kendimi onun içinde kılıfladım.

Sikim ilk dirençle karşılaştığında dudaklarından düzensiz, nefessiz bir çığlık yuvarlandı, duvarları ani girişi protesto etmek için kenetlendi. Geri ekilmedim, göğsümü sırtına doğru eğerken içinde derinlerde oturmaya devam ettim.

İşte bu, küçük güvercin, diye homurdandım, bir elimi titreyen elinin yanındaki toprağa koyarak. Parmakları nemli toprağın içine kıvrıldı, tüm vücudu altımda titriyordu. ***Al şunu.***

Aria başını salladı, görünüşe göre yumuşak bir inlemenin ötesinde bir yanıt veremiyordu. Yarı yolda geri çekildim, ancak aynı şevkle tekrar içine pompaladım. İki hamlede orgazmım vücudumda sıcak bir dalga gibi kabarmaya başlamıştı bile.

İkinci iftleşmemizi birkaç saniye daha uzatmak için durakladım ve boşta kalan elimle sarı saçlarından bir perdeyi omzunun üzerinden süpürerek ensesini açıkta bıraktım.

Boynunu omurgasından ayıran, omurunun tepesindeki topuzu görünce köpek dişlerim alaldı ve aramızdaki bağdan alçak bir inilti yükseldi. ***Aria. Seni tekrar işaretlemem gerek.***

Omzunun üzerinden baktı, gözleri şehvetle doluydu.
Her yerde. Her yerde. Yapın. Lütfen.

Bir saniye daha kaybetmedim. Dişlerim Aria'nın boynunun arkasına dolandı, derisine sertçe ve derinlemesine battı. İnledi, kanı dişlerimin ve dudaklarımın etrafına sızarken iliklerime kadar hissettiğim pis, günahkâr bir ses. Kalçalarımın arasındaki baş döndürücü, dayanılmaz basınç arttı ve küçük eşimi ikinci kez kendime bağlarken sinir uçlarını sarsıldı.

Bu seferki işaret eski atalarımızı anımsatıyordu. Eşlerine arkadan binen ilk kurtlar, dişleri enselerine kenetlenmiş, acımasız ve etkiliydiler.

Geri çekildiğimde, Aria'nın omurgasının tepesindeki narın topuzu süsleyen görüntüsü beni uçurumun kenarına itti.

Dalga dalga gelen, hiç bitmeyen bir fenomen olan salıverme içimden geçerken kalçalarımı sallamaya başladım. Kan ereksiyonumun dibinde şişerek bedenlerimizi bir kez daha birbirine kenetlerken hareketlerim durdu.

Aria'nın vücudu altımda gevşedi ama bir kolumu beline dolayarak onu yakaladım. Titredi, duvarları etrafımda ritmik vuruşlarla kenetlenirken tüyleri diken diken oldu.

"*Tanrıça*," diye iç geçirdi ve kollarımda gevşedi.

Onu yavaşça yere indirdim, yanıma doğru yuvarlandım ve kendime doğru çektim. Sırtını göğsüme yasladı ve elimle göğsünü kavrayıp altındaki çırpınan kalp atışlarını ezberledim. Diğer elim merkezindeki sinir demetinin üzerinde hızlı daireler çizdi.

Çok iyisin. Mükemmel. Sözcükler ben onları durduramadan aramızdaki bağa doldu, durdurmak istediğimden değil. ***Seni şimdi eve götüreceğim ve temizleyeceğim. Sonra da... Siktir.*** Nefes nefese kaldım, kalçalarımı daha derine itmeye çalıştım.

Düğümüm onun sıkı kaslarına sürtündü ve başka bir dalga üzerime yıkıldı. *Tanrıça*, bu dişi tarafından mahvedilmiştim.

Aria inledi, yanağımı okşamak için uzandı ve dudaklarımı onunkilere doğru yönlendirdi. Yavaş ve durgun bir şekilde öpüşürken, rahminin içine daha fazla tohum döktüm, yavrularıyla şişmesini izlemek için ilkel dürtüyü tatmin ettim.

Son dalga geri çekildiğinde öpüşmemizi kesti ve dudaklarıma sırttı. ***Beni eve götüreceksin, sonra ne olacak?***

Kıkırdadım, ses aramızdaki bağda yankılandı ve Yüzümü, yaralarımı ve her şeyimi boynunun kıvrımına soktu.

Seni eve götüreceğim, sonra bir daha yatak odasından çıkmayacağız.

ARIA

T Sözü'nün eri Malik beni gözünün önünden ayırmadı. Ne kulübeye döndükleri saatlerde. Ne de dolunayı takip eden günlerde.

Aldırmadım. Aslında, birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyordum.

Hayatım hiç bu kadar dolu olmamıştı. Hiçbir şey dolunay gecesinden iki gün sonra yatakta uzandığımız, çıplak, bitkin ve kendi küçük dünyamızda yaşamaktan memnun olduğumuz zamanki kadar *tamamlanmış* hissettirmemişti. O ilk iki gün evden çıkmadık ve kimse ziyarete gelmedi. Bir keresinde babamı aramak için bir cep telefonu istedim, ama bu dış dünyayla iletişimimizin tamamını özetliyordu.

Malik general olarak görevlerini daha fazla göz ardı edemeyince, mutluluk balonumuzu istemeye istemeye patlattık ve topluma yeniden girdik.

"Biliyor musun, sanırım Estelle'in kliniğinde personel sıkıntısı var," diye düşündüm ve yatağa yüzüstü uzandım.

Odanın diğerk ucundan Malik'in sıkı, çıplak arka tarafına hayranlıkla bakarken çenemi çapraz kollarıma dayadım.

Birkaç gündür ilk kez giyindiğı boxer külotunu bulmak için dolabını karıştırmaya devam etmeden önce bana baktı. Gülümsedim ve devam ettim. "Belki sen bugün eğitim alanındayken ben de hemşirelik görevime dönebilirim?"

Malik sertleşti ve tekrar bana dönmeden önce boxer'ını yukarı çekerken hareketleri yavaşladı. Bakışlarında endişe ve coşkunun acı verici bir karışımı vardı, sanki isteğimi reddetmek için doğal eğilimiyle savaşıyordu. ***Elbette klinikte çalışabilirsin,*** diye yanıtladı elini saçlarının arasında gezdirerek. Üzerinden gerginlik akıyordu.

dalgalar halinde. ***Her zaman istediğini yapabilirsin, Aria.***

Sözleri vücut diliyle uyuşmuyordu. Bana söylemediğı daha fazla şey vardı. Kaşlarımı çatarak dirseklerimin üzerine kalktım ve devam etmesini istedim. ***Ama...?***

Her şey biraz, diye durakladı, ensesini ovuşturdu. Ağzından yüksek sesli bir iç çekiş çıktı. ***Şu an çok yoğun. Seni gözümün önünden ayırma düşüncesi...***

Sustu ama ben anladım. Eşlik bağı tüm içgüdülerim aşırı hızlandı. Malik'in zaten yüksek koruma eğilimleri vardı, buna bir de değişken hormonlarımız ve aramızdaki bağıın gücü eklenince... Son iki gündür tuvalete tek başıma gitmeme bile izin vermiyordu.

Ona yumuşak, sempatik bir gülümseme verdim. ***Klinik eğitim alanına bakıyor. Her zaman gözümün önünde olacaksın.***

Anlamıyorsun. Yumuşak, acılı bir kıkırdama kafamı doldurdu, ama bana bakmadı. ***Sevdiğim her şey benden hep alındı. Roman tarafından, babam tarafından, şartlar tarafından.***

Acı göğsümü parçaladı. İttim yatak, yaygara için ayaklarım önce kapanış boşluk

ve kollarımı beline doladım.

Sen gerçekten benim olan ilk şeysin, Aria, diye fısıldadı bağımıza ve sesindeki hissedilir endişeyle kalbim acıdı. ***Seni kaybetmekten korkuyorum. Birinin-bir şeyin- seni benden almasından korkuyorum.***

"Ah, Malik," diye mırıldandım göğsüne karşı, sıkılaşıarak beline sarıldım. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı, dünyayı ve eşimin bu şekilde hissetmesine neden olan her bir sakini cezalandırma dürtüsüyle savaştım.

Elleri çıplak sırtımı bir aşağı bir yukarı okşuyor, parmakları daha fazla yerime dokunmak istercesine genişliyordu.

Seni gözümün önünden ayırma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. Tüm içgüdülerim seni burada tutmam için bana bağırıyor. Tam burada. Kolları etrafımda sıkılaştı, noktayı vurguladı. ***Nefes alabildiğim tek zaman sana dokunduğum zaman. Kalbini duyabildiğim, sıcaklığını hissedebildiğim ve içindeki boşalmamın kokusunu alabildiğim zaman-***

Kalçalarım bu hatırlatmadan dolayı birbirine kenetlendi.

Daha iyi olacak, diye yemin etti. ***Hiç geçecek mi bilmiyorum ama üstesinden gelmeyi öğreneceğim. Sadece bir süre daha, lütfen benimle kal.***

Ona baktım, keşke bir şekilde aramızdaki ilişkiyi şekillendirebilseydim. Sadece zihninde çalkalanan stresi ve korkuyu hafifletmek için bile olsa, bedenleri tek bir varlığa dönüştürmek. Aramızdaki bağı hissediyordum, ihtiyaç ve mantık arasında amansız bir savaş vardı. Vermek zorunda kalmasını istemediğim bir savaş. En az onun kadar onun yanında kalmak istediğim bir zamanda.

Ayak parmaklarımın üzerine eğilerek köprücük kemiğine, boynunda bıraktığım izin hemen altına bir öpücük kondurdum. ***O zaman seninle eğitim alanında kalacağım.*** Dişlerim izi ısırdı ve o ürperdi. ***Belki Estelle'den saha kenarındaki küçük yaralanmaları tedavi etmek için bir sepet malzeme isterim.***

Omuzlarındaki gerginlik azaldı. ***Teşekkür ederim, küçük güvercin. Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece kontrol etmeyi öğrenmek için biraz daha zamana ihtiyacım var-***

"Hiçbir şeyi kontrol etmene gerek yok," diye mırıldandım, yanağını kavradım ve dudaklarını kendime çektim.

Beni yavaşça ve alıştırma alıştırma öptü, dili dudaklarımın kenarında gezinirken boğazımdan küçük bir inilti kopardı. Dudaklarında hâlâ son birleşmemizden kalan kendi uyarılmışlığımın tadını alabiliyordum; misk kokulu, toprak kokulu ve hiç de nahoş olmayan bir tat.

Malik son iki gün boyunca ağzı ve diliyle bana tapınarak sayısız saatler geçirmişti. Bu bir çeşit ritüel haline gelmişti. Yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor, ben paramparça olana ve tekrar paramparça olana kadar beni yalıyor, alay ediyor ve tüketiyordu. Ancak o zaman üstüme tırmanıp kendi zevkinin peşine düşüyordu.

Ama tüm çiftleşmelerimiz boyunca, *ben* aynısını *Onu*. Ve ben de istedim. ***Tanrım***, istedim.

Dudaklarımı Malik'inkilerden ayırıp yavaşça vücudundan aşağı kayarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Önünde dizlerimin **ü z e r i n e** çöktüğümde önüm karnına ve kasıklarına değdi.

Alnında küçük çizgiler oluşurken bile gözleri vahşi bir şekilde parladı. ***Aria mı?***

Cheshire sırtışıyla parmaklarımı elbisemin eteklerine geçirdim. ama iki bileğimi de kavradı ve beni durdurdu. ***Yapmak zorunda değilsin-***

Biliyorum, ama bunu yapmak istiyorum, araya girdim. ***Bunu yapmama izin ver. Bu sabah seni ağzıma aldığımı tüm sürünün bilmesini istiyorum.***

Bu pis kelimeler keçe doğal olmayan ve sakar
itibaren benim

ağız. İki gün öncesine kadar böyle günahkâr bir düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti. Yine de, Malik'le birlikte keşfettiğimiz

yeni cinsel bilgiye doğru eğildim. Malik'in bakışları karardı, bileklerimdeki tutuşu gevşedi ve ve pamuk . onun

Boksör ÖZETLER gerilmiş olarak kan

yeniden sikine pompaladı. Kendime duyduğum güvenle kumaşı kalçalarından aşağıya doğru çektim.

Kumaş onu serbest bıraktığında devasa boyu salındı, sonra duruldu. Neredeyse göbeğine ulaşan ipek kaplı bir çubuk. Duruşunu ayarlarken zonkluyor, kalçaları güçle dalgalanıyordu. Bu kadar büyük bir şeyin vücudumun içine bu kadar kusursuz bir şekilde sığması beni hâlâ dehşete düşürüyordu. Bu kadar sert ve boyun eğmeyen bir şeyin bana böyle bir zevk sunabilmesi.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı ve tüm dikkatimi önümdeki işe odakladım. Bunu doğru yapmak istiyordum. Ağzının bana verdiği hazzın bir kısmını bile ona vermek istiyordum.

Kendime güvenen ellerimle onu kökünden kavradım. Başparmağım ve işaret parmağım bu en geniş noktada tam olarak birbirine değmiyordu, ancak ellerimin küçük olduğunu kabul etmeliydim. Bitmemiş daireyi şaftının üzerinde yukarı kaydurdum, sonra tekrar aşağı sürükledim, nefes alışının üzerimde nasıl hızlandığını fark ettim.

Bir elimle bu şekilde devam ederken, diğer elimle sikiğin altında asılı duran ağır torbayı incelememe izin verdim. İkiz küreler avucumun içinde sert ve sıkıydı, ipeksi bir deriyle kaplıydı. Onları avuçladım, sonra ağırlıklarının tekrar aşağı inmesine izin verdim, etin üzerinde sarsıldım.

Malik'in siki titriyordu ve ben kıkırdadım. Cesaretimi toplayarak dizlerimin üzerinde doğruldum ve öne doğru eğilerek önce bir taşığına, sonra da diğerine hafif bir öpücük kondurdum.

Göğsünden düzensiz bir iç çekiş koptu ve ağzımı ucundaki şişkin kafanın etrafına sarmak için ani bir heves beni yakaladı. Ne yazık ki, şimdi dizlerimin üzerine oturduğumda, boyunun bunu zorlaştıracığını fark ettim. Başımın tepesi erkekliğinin dibine ancak ulaşıyordu.

"Yatak," diye yönlendirdim onu mobilyalara doğru iterek.

İtiraz etmeden kabul etti, boxer'ı hâlâ kalçalarına yapışıyordu. Kenarına tünediğinde şilte ağırlığının altında kaldı.

Arkasından süründüm, bacaklarını genişlettim, böylece uzun, güçlü uzuvlar her iki yanımda uzanıyordu. Kalçalarının arasında pozisyon aldım, ellerim bacaklarının kıllı iç kısımlarını kaplayan kas tabakalarını okşuyordu.

Çok güzelsin, dedim ona, dürüst kelimeler ben onları durduramadan aramızdaki bağa sızdı. Gözlerim vücudunun uzunluğunu takip etti. Kabarık göğsü. Geniş omuzları. Onu oturur pozisyonda tutan kolları, yerde beni daha iyi görebilmesi için hafifçe arkaya yaslanmıştı.

Ona cevap verme şansı vermedim.

Üzerine eğildim ve dilimi ereksiyonunun her santiminde gezdirdim. Ucuna ulaştığımda, küçük dikişin üzerinden geçtim ve dilimin ucunda ön spermin sırnı topladım. *Tuzluydu.*

Sonra, içgüdüsünün bana rehberlik etmesine izin vererek, ben sarıldım

ağzımı şişmiş ampulün etrafına doladım. Ağzımda kalın ve heybetliydi ama dişlerimle hassas çıkıntıları sıyırmamaya özen gösterdim.

Aramızdaki bağı bir dizi küfür doldurdu ve başımı aşağı yukarı sallayarak emdim. Her seferinde onu ağzımın daha derinlerine çekmeye çalıştım ama boğazımın arkasına ulaştığında hâlâ yarısını alabilmişim.

Ağzımın kenarlarından tükürük damlıyordu ve boğazım zorlanmaya başlamıştı ama dostumdan gelen kesik kesik nefeslerin teşvikiyle devam ettim. Ona hızlıca baktığımda yüz hatlarını kaplayan bir coşku maskesi gördüm; beni izlerken gözleri yarı kapalı ve ağzı ayıktı. Elleri yorganı kavramış, pençeleri kumaşı yırtıyordu.

Bir molaya ihtiyacım olduğunda, sikini ağzımdan çektim ve ucuna odaklandım. Ampulün altta sıkı bir çıkıntıyla bir araya geldiği noktaya. Burayı emdiğimde, dikişinden sızan tuzlu beyazlık dilimi kaplıyordu. Sonra, yakın olduğunu hissettiğimde, tekrar uzunluğunu yukarı ve aşağı hareket ettirmeye başladım.

Onu ağzımın içine çekerken, Malik'in kalçaları sarsıldı ve boğazıma her zamankinden daha fazla sıkıştı. Öğürdüm.

Siktir! Geri çekilmeye ve özür dilemeye çalışırken bile nefesi kesildi, gözleri kapandı. **Özür dilerim-**

Başımı salladım, iki elimi de kalçalarına koyarak onun geri çekilmesini durdur. **Sik beni... Lütfen.**

Gözlerinden tereddüt geçti ve reddedebileceğini düşündüm. Bunun yerine, birkaç uzun dakikadan sonra çenesi sıkıca kenetlendi ve ağzıma sokmaya başladı. Her seferinde siki daha da geriye kayarak boğazımın arkasına çarpıyordu. Ağzımdan tükürük akıyor, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Çenem ağrıyordu.

Berbat durumdaydım ama yine de Malik orgazmının peşinden koşarken, içime hararetle girerken hiç bu kadar tahrik olduğumu düşünmemiştim. Yumuşak homurtular kafamı doldurdu, onun mu benim mi b i l e m e d i m . Klitorisime kan hücum etti ve bacaklarımda sürtünecek bir şey olmasını diledim. Bunun yerine, hiçbir şeye karşı sallanmadım.

Malik'in tüm vücudu hareketsiz kaldı. Dişleri alt dudağına kenetlendi, sonra aralanarak sessiz bir çığlık attı.

Ucundan fışkıran sıvı, tuzlu ve misk kokulu, boğazımın arkasını kapladı. Harcadıklarının büyüklüğü karşısında öğürdüm, hepsini yutamadım ama ağzımı tıkadığı için tüküremedim de.

Malik çekildiğinde zorlukla nefes alabiliyordum. Nefes nefese kaldım, beyaz tohum ve mukus çenemden aşağı damlıyordu. Ne olduğunu anlamadan Malik beni kucağına çekti.

Kalçalarımı kalçalarının etrafına doladı ve beni hâlâ fışkırmakta olan ereksiyonunun üzerine bastırırken dudaklarımdan hava tıslamaları yükseldi. **Malik!**

Vücutlarımızın kilitlenmesi için tam zamanında, onun şişen düğümüne kenetlendiğimde rahmimi sıcaklık doldurdu. Tohumunun bir gramını bile bedenimin dışında harcama konusundaki isteksizliğine kıkırdadım.

Malik beni göğsüne yasladı ve birbirimize tatlı sözler fısıldadı. ***İnanılmazsın. Seni incittim mi? Tanrıçam... Hiç... Böyle olacağını düşünmemiştim... Aria? Küçük güvercin?***

Endişesi karşısında tekrar kıkırdadım. ***Tabii ki bana zarar vermedin. Bu...***

İğrenç mi? Korku bu kelimeyi lekelediği için irkildi.

Seksi, diye bitirdim, ağzımın kenarını silerek. ***Hadi tekrar yapalım.***

O kadar hızlı değil, küçük güvercin. Kıkırdadı ve sesi hissedilir bir rahatlamayla doluydu. Eli bedenlerimizin arasından kayd, becerikli parmakları klitorisimi aradı ve tıkanmış yumruyu bir kez çimdikledi. ***Şimdi senin sıran.***

MALİK

"T O çocuk boyunu aşıyor, General. Onu serbest bırakmak ve daha fazla kaynak israf etmemek akıllıca olur. onu. Yaralanmaya devam edecek." Komutanlarımdan biri olan Ethan yanıma yaklaştı.

Söz konusu askeri izledik, bir yıl önce okulu bitirmiş genç bir erkekti. Aria kolunu vücuduna yakın bir şekilde bağlarken o derme çatma tıbbi masada oturuyor, çıkık omzu her oynadığında yüzünü buruşturuyordu.

Aria'nın parmakları titizlikle çalışıyor, kolunun ve omzunun hareket etmesini önlemek için hafif gövdesine gazlı bez bağlıyordu. Sarışın dalgalar alnına düşüyor ve kendini işine adanmış bir şifacı olarak önündeki göreve konsantre olurken dili dudaklarının arasından fırlıyordu.

Eğitim alanına varır varmaz, küçük yaralanmaları tedavi edebileceği bir klinik oluşturmak için Estelle'den malzeme toplamaya başladı. Çalışırken gülümsüyordu, sürü arkadaşlarımızdan aldığı temkinli ve belirsiz bakışlara rağmen parlıyordu. O asla

onu yanımda tutma saçmalığıma gözünü bile kırpmadı. Bunun için sonsuza dek minnettardım.

Ne yapmak istiyor? Dikkatimi dostumdan uzaklaştırıp Ethan'a geri dönmeye zorlayarak sorguladım.

İç çekti. "Vazgeçmek istemiyor. Acımasızca inatçı ve bu onu öldürtecek."

Dudaklarım sert bir çizgi halinde çekildi.

Asker Gio, bir *Intonat Nocte* askeri olarak hayata uyum sağlayamamıştı. En azından geçen yıl katılan diğer acemiler gibi değildi. Hem kurt hem de insan formunda, lejyonlarımızdaki diğer erkeklerin çoğundan daha küçüktü ve kadın savaşçılarımızı bu kadar tehlikeli yapan hız ve çeviklikten yoksundu.

Yine de, ordumdaki diğer tüm askerlerden daha fazla çalışmaktan asla vazgeçmedi. Gerçekten de, vücudu ayak uyduramasa da bir savaşçının kalbine sahipti. Bir hafta önce bacağına kötü bir şekilde kırmıştı ve hızlı iyileşmesi tamamlanır tamamlanmaz eğitime geri döndü. Çocuk için göğsüm ağrıyordu.

Onunla konuşmama izin ver, diye karar verdim.

Ethan başını eğdi, omuzları rahatlayarak çöktü. Ethan'ı iyi tanırdım. İyi bir erkekti ve daha da iyi bir komutandı. Müfrezesindeki herkesin başarılı olmasını isterdi, bu yüzden Gio'nun bu kadar geride kaldığını bilmek ona acı veriyordu.

"Teşekkür ederim Malik," dedi ve işlerini denetlemek üzere savaşçılarının yanına dönmeden önce beni bir kez omzumdan alkışladı.

Derin bir nefes alarak Gio'ya kötü haberi vermek için döndüm. En azından antrenmanın ortasında Aria'yı ziyaret etmek için bir bahane bulmuştum.

Gio'nun yaralı omzuna bir buz torbası bastırdı, ona cesaret verici sözler söylerken dudaklarını küçük bir gülümseme süsledi. Gio'nun içinde kuduz, saçma bir kıskançlık alevlendi.

Çocuğun *diğer* omzunu da yerinden çıkarma isteğimi körükledi. Yaklaşmamı hızlandırırken yüz hatlarımdan bir kaş çatma geçti.

Aria başını kaldırdı, beni fark edince gözleri parladı. "Malik!"

Sesindeki neşeyi duyunca göğsümdeki gerginlik azaldı ve bir anda yanıma uçan Aria'ya yer açmak için bir kolumu kaldırdım. Başının tepesine bir öpücük kondurdum. ***Merhaba, küçük güvercin.***

Her şey yolunda mı? Kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu.

Derin bir nefes aldım, vücudunda birbirine karışan kokularımızın tadını çıkardım. Beni sakinleştirmesine izin verdim, onu ciğerlerime çektim, tıpkı bir bağımlının tercih ettiği uyuşturucuyu içmesi gibi. ***Hastanızla konuşmam gerekiyor.***

Geri çekildi ve gözlerini kırıştırdı. "Gio?"

Tanrıça, onun adının dudaklarından dökülmesi bile göğsümdeki alevleri körükledi. Beni kendinden geçmiş bir aptala dönüştürmüştü. Nefretimi bir kenara iterek çenemi eğdim ve genç adamın muayene masasında oturduğu yere baktım.

Belli ki adını duymuştu. Yarasına rağmen buz torbasını bir kenara attı ve masadan kalktı, omurgasını dikleştirdi ve çenesini geriye doğru eğerek önümde esas duruşa geçti. Yine de teni solgundu ve gözleri endişeyle parlıyordu.

"Sizin için ne yapabilirim, General Malik?" Sesi her zamankinden daha derin bir oktav aldı.

Aria'yı yanımda tutarak Gio ile zihin bağlantımı açtım, böylece Aria da konuşmayı duyabilecekti. ***Burada senin geleceğini konuşmamız gerekiyor asker.***

Gözlerinin akı genişledi. ***Benim geleceğim...?***

Başımı salladım, dudaklarımı sert bir çizgiye bastırdım. ***Sürüde farklı bir rol üstlenmeyi hiç düşündün mü? Şifacı? Haberci? Bakıcı?***

Orada vardı bol miktarda . pozisyonlar içinde ve paket için Farklı güçlere sahip bireyler ve her biri

sürünün günlük işlevinin sürdürülmesinde ayrılmaz bir rol oynamıştır. Şifacılar hasta ve yaralıları tedavi ederdi. Haberciler önemli bilgileri uzak bölgelere yayar, uzun mesafelerde zihin bağlantısı bulanıklaştığında sürüyü birbirine bağlardı. Bakıcılar yaşlıları ve gençleri korur, yaşamın başlangıçları ve sonlarıyla ilgilenirdi.

Ne yazık ki babamın ölümünden bu yana geçen on yıl içinde sürünün kültürü değişti ve bir savaşçının hayatına ve görevlerine diğer tüm pozisyonlardan çok daha fazla değer verilmeye başlandı. Bu nedenle, neredeyse her genç sürü üyesi, güçleri başka bir yerde olsa bile *Intonat Nocte* ordusuna katılmaya çalıştı.

Gio'nun yüzü kızardı. ***Hayır, ben sadece asker olmak istemişim.***

Doğru, diye mırıldandım, genç erkeğin umutlarını yıkmak için kendimi çelikleştirdim. ***Gio, savaşçılarımı korumak benim görevim. Bir eğitim seansından bile yara almadan çıkamazken seni cepheye göndermeye vicdanım el vermez.***

General Malik, diye yalvardı, zihin bağlantımızdan panik yükseliyordu. ***Her geçen gün daha iyiye gidiyorum. Öğreniyorum. Lütfen, beni göndermeyin.***

Bana ait olmayan bir acıma dalgası içimde kabardı. Aria'nın duygularını aramızdaki bağ sayesinde hissettiğimi biliyordum. Parmakları tişörtümün pamuğunda sıkıca kıvrılmıştı ve Gio'nun savunmasına atlamamak için dilini ısırıldığını hissettim.

Birliğin için bir sorumluluk haline geldin. Ethan senin savaşma arzunu karşılamak için kontrolündeki diğer askerlerin hayatını riske atamaz. Tanrıça, ağzımda acı bir tat belirdi. Bundan nefret ediyordum.

Gio başını salladı. ***Lütfen. Babam... benim bir savaşçı olmam gerekiyor. Benim için istediği tek şey buydu. Artık bir asker olmazsam eve dönemem.***

Sikeyim.

Bir babanın beklentilerini karşılama ihtiyacını herkesten çok daha iyi anlıyordum. Uzun, çok uzun zaman önce, babamın gözünde yanlış bir şey yapamayacağım bir zaman vardı. Sonra saldırı oldu ve bir anda iğrenç biri oluverdim. Onun mirasının üzerindeki bir leke. Ne kadar çok çalıştığımın ya da ne kadar itaatkâr olduğumun bir önemi yoktu.

Aria'nın bana bakan gözlerini hissederek iç çektim ve kırıldım. ***Belki bir şeyler yapabiliriz...***

Her şeyi, diye cevapladı Gio. ***Asker olarak kaldığım sürece her şeyi yaparım.***

O da ciddiymi. Bir asker olarak ölmeyi Hayatındaki en önemli figür olan babası için bir hayal kırıklığı olarak yaşamayı düşündü. Bu nedenle yavaşça başımı salladım.

Artık bir birliğin üyesi olmayacaksın ve cephede savaşmayacaksın, teklifimi yapmadan önce uyardım. ***Seni emir subayım, yani yardımcım olarak alacağım. Yanımda kalıp idari görevleri yerine getireceksin ama boş zamanlarımızda seni eğiteceğim. Kulağa nasıl geliyor?***

Gözleri parladı. ***Emir subayın mı? Ciddi misin?***

Çenemi bir kez eğdim ve Gio'nun yüzündeki gülümseme bir buzulu bile eritebilirdi. ***Tanrıça***, umarım kararımdan pişman olmam.

Bir yardımcıya ***ihtiyacım*** yoktu. General olarak görevlerimi sayısız yıl boyunca bir eşim olmadan yerine getirdim, ancak tüm bu yıllar boyunca bir eşim olmadı. Şimdi, idari görevlerimi yerine getirecek birinin olması Aria ile geçireceğim zamanı kesinlikle artıracaktı...

Yarın başlarsın, diye karar verdim ve bakışlarında biriken minnettarlığı harekete geçirmeden ve bana sarılmaya ya da dizlerinin üzerine çökmeye çalışmadan önce genç erkekten uzaklaşmak için hevesle arkamı döndüm. ***Dostumu dinle ki omzun düzgün bir şekilde iyileşsin.***

"Evet, efendim! Yapacağım, efendim!" Gio arkamdan seslendi ama ben çoktan Aria'nın başının tepesine hızlı, iffetli bir öpücük kondurmuş ve uzaklaşmaya başlamıştım.

Malik, bekle! Aria seslendi ve bana yetişmesine izin vermek için adımlarımı yavaşlattım. Geldiğinde beni parlak bir gülümsemeyle karşıladı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. **Çok nazıksın.**

Omuz silktim, yine de övgüsü yanaklarımı ısıttı. **Babanı etkilemek istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim,** diye mırıldandım açıklama olarak.

Alt dudağını dişlerinin arasında emdi ve ben daha fazlasını öğrenmek istediğini biliyordum. Gök mavisi gözlerinin ardında dans eden soruyu gördüm.

O sormadan önce başımı salladım. **Burada olmaz, küçük güvercin.**

Çünkü babamla ilgili herhangi bir konuşma hoş bir şey olmayacak. **Kısa** da olmayacak.

Tabii ki. Sen hazır olana kadar olmaz, diye cevap verdi, yüz yüze gelene kadar yer değiştirdi. Son derece nazik bir şekilde elimi bıraktı ve uzanıp yanaklarımı okşadı. **Tanrıça,** o benim için çok iyiydi.

Eğilerek ağzını hızlı ve sert bir öpücükle kapattım, Bedenimi dolduran bağlılığın her bir zerresini dudaklarımızın dokunuşuna bırakmaya istekliydim. Ellerim saçlarına dolandı, dişlerim etli alt dudağını bir kez ısırdıktan sonra geri çekildi. **Yakında. Yakında sana her şeyi anlatacağım.**

Aria başını salladı, elleri göğsümde aşağı yukarı kayıyordu. **İyi bir kalbin var, Malik,** diye fısıldadı bağlılığımızla ve sözcükleri omurgamda bir okşayış gibi hissettim. **Benim olduğun için çok şanslıyım. Bu sürü de çok şanslı.**

O gece Aria yatakta üstüme uzandı. Bedenlerimiz kalçalarımızdan birbirine bağlandı, birleşmemize verdiğim biyolojik tepki azalana kadar birbirimize kilitlendik. Vücudumu sarsan her dorukta düğümün süresi azalmıştı, ama ayrılabilmemiz için hâlâ en az on beş dakikamız vardı. İkimizin de umurunda değildi.

Sırtını okşadım, omurgasını kaplayan kasların manzarasını ezberledim. Teri tenini nemlendiriyordu ve arka tarafındaki kalçalara masaj yaptığımda dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

"Bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandı memnuniyetle, hâlâ nefesini toparlıyordu.

O turda işin çoğunu o yapmıştı ve gözlerimi kapattığımda, beni terk edilmiş bir şekilde sürerken zıplayan göğüslerinin görüntüleri zihnimi doldurdu.

Destek için ellerini bükülmüş dizlerime dayamış, kendini defalarca sikime dayarken bana sınırsız bir görüş sunmak için arkasına yaslanmıştı. Kaygan uyarılmışlığı her hareketini kayganlaştırıyor, kasıklarımı kaplıyor ve seksinin etrafındaki doğal bukleleri nemlendiriyordu.

Anı, ucumdan başka bir tohum fişkırmasına neden olurken gözlerimi kapattım ve onun altında sarsıldım.

Aria bunu hissetti, boğazından bir kahkaha daha fokurdadı. "Buna ne sebep oldu?"

Açıklamak yerine, zihnimdeki görüntüyü aramızdaki bağa gönderdim. Nefes nefese kaldı ve yanakları renklenerek gözlerimin içine bakmak için dirseklerinin üzerine çıktı. "Ah."

Kıkırdama sırası bendeydi. *Aynen öyle.*

Buna karşılık olarak sikimin üzerine daha da yerleşti ve tekrar rahatladı. *Bu hızla gidersem, bir sonraki dolunaya kadar hamile kalmamam mucize olur.*

Onun altında hareketsiz kaldım. *Hamile. Yavrular.*

Aria'yı bulana kadar istediğimi hiç bilmediğim bir şeydi. O hayatıma girmeden önce, çoktan vazgeçmiştim.

çiftleşecek birini bulma umudum yoktu. Sonuç olarak, şekil değiştirenlerin bildiği şekliyle çocuk-yavru ihtimalini hiç düşünmedim bile.

Endişem heyecanıma karıştı. Vücudumdaki her hücre Aria'nın varislerimi taşıma ihtimaline seviniyordu.

-Ay Tanrıçası bize ne kadar vermek isterse o kadar. Aynı zamanda iyi bir baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hiç örneğim olmamıştı. Kendi babam.

Yeniden su yüzüne çıkmakla tehdit eden anılar boğazımı bulandırdı ama onları bastırdım.

Malik mi? Aria'nın yumuşak sesi zihnime merhem oldu. Başını kaldırdı, yuvarlak yüz hatlarına kazınmış endişeyle bana baktı.

Bir tutam sarıyı çıplak omzundan uzaklaştırdım ve iç çektim. Ona gerçeği söyleyeceğime söz vermişim. Bunu öğrenmesinin zamanı gelmişti. **Babam beni öldürmek istedi.**

Gözlerini kırıştırdı, yüz hatlarını şaşkınlık ve korku kapladı. **Ne?**

Yaralarımдан dolayı ölmeyeceğim belli olduktan sonra, babam yine de ölmemi istedi. Göğsüm sıkışmıştı. Boynumdaki yara yanıyor ve kaşınıyordu. **Bir alfanın çalışan bir sese ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.**

Aria'nın gözleri hissedilir bir acı ve inançsızlıkla doldu. **Kaç yaşındaydın?**

Tüm gerçeği hak ediyordu. Her şeyi bilmeyi hak ediyordu. bütün, ürkütücü hikayeyi. Derin bir nefes alarak ve cesaretimin son zerresini toplayarak kendimi hayatımın en kötü gününü yeniden yaşamaya zorladım.

ARIA

M Malik'in bana cevap vermesini beklerken kalbimin atışı durdu.

Uzun, titrek bir nefes aldı, sanki geçmişte onu hala rahatsız eden dehşetlere karşı kendini çelikleştiriyordu. Aramızdaki bağ sayesinde onun acısını ve korkusunu hissediyordum, kendiminki kadar güçlüydü. Onu uzaklaştırmak için her şeyimi verirdim.

Sesimi kaybettiğimde altı yaşındaydım, diye cevap verdi sonunda.

Nefesim boğazımda düğümlendi. *Altı yaşındaydı.* Boğazını parçalayan ve sesini kaybetmesine neden olan o iğrenç yarayı aldığımda altı yaşındaydı.

Annem ve ben dışarıydık. Ben derede oynuyordum. Roman'ı uyuması için çocuk odasında bırakmıştı, yoksa o da orada olurdu. Yavaş konuşuyordu, her kelimesi gerçeğin yükünü taşıyordu. Zorlukla nefes alabiliyordum. ***Amcam - babamın kardeşi- her zaman alfa olmak istemişti. Bunun için sadece babamı değil, babamın varislerini de öldürmesi gerekiyordu.***

Malik'in sözlerinin gerçekliği içime sızdıkça karnıma bir korku çöktü. *Amcası*. Bunu ona kendi kanından biri mi yapmıştı?

Gırtlığındaki harap deri, boğazı sallanırken kıpırdandı ve bakışları benimkiyle buluşmayı reddederek yukarıdaki tavanı aradı. ***Benimle ve Roman'la başlamaya karar verdi. Sanırım bizim ölümümüzün babamı yeterince zayıflatacağını ve böylece işi bitirmenin kolaylaşacağını düşündü. Annemin bu kadar sert karşılık vereceğini beklemiyordu.***

O benim hayatımı kurtardı, diye devam etti, gerçeği bağımızın içine hışırdatarak. Gözünün yüzeyi parıldadı ve onu rahatlatmak için acınası bir çabayla çıplak göğsünün genişliğini ovuşturdu. ***Ben de onu kurtarmaya çalıştım ama hâlâ istediğim zaman yer değiştiremeyecek kadar gençtim. İşte o zaman amcam pençelerini bana geçirdi.***

Ona baktım, yara izlerini ilk kez gerçekten *görüymüşüm* gibi inceledim. Malik bu yaraları, yükselmek için altı yaşında bir çocuğu öldürmesi gerektiğini düşünen bir sürü üyesinden -*aile* üyesinden- almıştı.

Midem bulantıyla çalkalandı.

Artık gerçeği bildiğime göre, yüzündeki eski yaraları çizen pençelerin belirgin çıkıntılarını gördüm. Etin nereye yeniden eklendiğini ve zaman içinde nerede yeniden büyümeye zorlandığını gördüm. İki pençenin boğazını yakaladığı ve kritik ses kutusunu yırttığı yeri.

"Annen mi?" Fısıldadım, sesim boğuk bir kabuğa dönüşmüştü. Cevabı zaten biliyordum.

Başını salladı. ***Yardım gelmeden gitmiş ama amcamı da yanında götürmüş.***

Boğazımdaki yumruyu yuttum. ***Çok özür dilerim.***

Malik karanlık anıları dağıtırcasına gözlerini kırptırdı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, keder ve huzurun garip bir bileşimini barındırıyordu. Bu hikâyeyi başka biriyle kaç kez paylaştığını merak ettim.

Konuşma boyunca erkekliğinin dibindeki şişlik, üzerinden kaymamı sağlayacak kadar azaldı. Yan tarafa kaydım, bir bacağımlı kalçalarının üzerinden geçirirken kulağımı göğsüne, kalbinin hemen üstüne dayadım.

Peki ya baban?

Derin bir iç çekti. ***Birkaç yıl boyunca annemin yasını tuttu. Ve iyileşmeyeceğim belli olunca Roman'ı varis olarak yeniden adlandırdı. Sürünün iyiliği içindi.***

Bu ima karşısında fiziksel olarak irkildim. Sanki Malik'in eksikliği Kendisinin küçük kardeşinden çok daha değerli bir lider olduğunu defalarca kanıtlamışken, sesinin güzelliği bir şekilde onu sürü için iyi biri *yapmıyordu*. Devam ettiğinde bunu ona söylemek için ağzımı açtım.

Roman'a beni öldürmesini söyledi. Onun hükümdarlığı için her zaman bir tehdit olacağımı söyledi.

Kalbim sıkışmıştı. Ve yine de, Malik hala buradaydı, bu da demek oluyordu ki...

"Roman reddetti mi?"

Malik onaylamak için çenesini eğdi. ***Hayatımı Roman'a borçluyum. Birden fazla kez devreye girdi ve babam beni öldürmeden önce onu benim değerim konusunda ikna etti.***

Göğsümde çelişkili duyguların savaşı çalkalanıyordu. I Roman'ın bu sözde versiyonunu aklım almıyordu. Arkadaşımı aşağılamak ve küçük düşürmek yerine onu koruyan versiyonu.

Ona sadakat yemini ettim ve... Malik durakladı ve ben de başımı kaldırıp onun zaten beni izlediğini gördüm, bakışlarında belirsizlik vardı.

"Ve?" Alnındaki bir tutam saçı düzelterek sordum.

Derin bir nefes alarak devam etti. ***Zamanı geldiğinde, Roman'ın adına babamızı öldürdüm.***

Gözlerim şaşkınlığımla ele verecek şekilde açıldı. Komplo kurdu Roman için öldürmek onların kendi Baba mı? Onların Alfa mı? Öyleydi o

Önceden planlanmış mı? Düello mu? Katliam mı?

Nasıl olduğu önemli değildi. Malik babasını *öldürdü*... Malik irkildi, bakışlarını benim bakışlarımdan ayırdı.

Ben

bunu sana söylememeliydim. Benim bir canavar olduğumu düşünüyor olmalısın. Özür dilerim.

"Senin bir canavar olduğunu *asla* düşünemem," diye sözünü kestim, yanağını avucumun içine aldım ve yüzünü bana doğru çevirdim. "*Asla*, Malik."

Boğazı tekrar düğümlendi ama hiçbir şey söylemedi.

"Söylediklerine bakılırsa, canavar olan *babandı*. Ona ne yaptıysan hak etmişti." Her kelimesi vahşetle doluydu ve bunu kastettiğimi şaşırtıcı bir netlikle fark ettim. Umarım erkek son anlarında acı çekmiştir. Umarım Malik'in babası bir korkağın ölümüyle ölmüştür.

Sen... huzursuz görünüyordun, diye mırıldandı, yüz hatlarında hâlâ belirsizlik vardı.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Şaşırdım, hepsi bu." Omuzlarını kaplayan gerginliğin bir kısmı gevşedi ve derin bir iç çekişle kaburgalarının genişleyip daraldığını hissettim. Yine de onun rahatlamasını paylaşmadım. Bu yeni bilgi karşısında aklım karıştı.

"Malik..." Alt dudağımı çiğneyerek durakladım. "***Sen*** öldürücü darbeyi vurmak mı?"

Kaşları çatıldı ama bir kez başını salladı. ***Evet, evet.***

Kalp atışlarım hızlandı ve hemen oturur pozisyona geçerek çarşafı kalçalarıma kadar çektim.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Karnımda heyecan ve korkunun garip bir karışımı çırpınırken bakışlarını tutarak sordum. ***Halefiyet yasalarına göre, bir darbe durumunda öldürücü darbeyi vuran kişi alfa olur. Bu senin hakkın-***

Malik'in yüz hatları sertleşti ve beni iki kez susturdu. Soğuk kelimeler. ***Hayır, Aria.***

İrkildim. Benimle hiç bu kadar kaba konuşmamıştı. Keskin ve kesin. Tartışmaya yer bırakmadan.

Yine de tekrar denedim. *Ama-*

Hayır, diye tekrarladı ve çenesindeki bir kas seğirdi. **Roman'ın adına babamla savaştım. Ona sadakat yemini ettim.**

"O senin sadakatini *hak etmiyor!*" Karşı çıktım, kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan döküldü.

Hayatımı kurtardı, diye düşündü Malik, benden çok daha sakın kalarak.

Ateş boynuma kadar yükseldi, öfke beni tüketti. Malik, Roman'ın kalbindeki karanlığı herkesten daha iyi biliyordu. Roman, gücü kontrol altına alınmazsa *Intonat Nocte* Sürüsü'nün tamamını çürütecek bir hastalıktı. Yüzyıllardır kurtadam sürülerini yöneten eski veraset yasalarına göre, *Intonat Nocte* Sürüsü haklı olarak Malik'e aitti.

Alfa olarak yerini alma -Roma'nın zalimlik saltanatına son verme- şansına sahipti ama doğuştan gelen hakkını asla talep etmemeye kararlı görünüyordu. Ve tüm bunlar Roman'a hayatını borçlu olduğuna inandığı için miydi?

Dişlerim sıkıldı ama geri adım atmayacaktım. Henüz değil. "Seni kurtardı çünkü seni bir silaha dönüştürmek istiyordu. Geldiğimden beri bunu birkaç kez söyledi. O bencil biri, Malik. *Kendi* çıkarı için seni babana karşı kullanmak istedi."

Malik hiçbir şey söylemedi, kendisi pasif bir izleyici olarak kalırken benim öfkelenmeme izin vermekle yetindi.

"O zalim. Sana karşı. *Bana* karşı. Herkese karşı." Sesim bir fısıltıya dönüştü, mücadele geldiği gibi hızla kayboldu ve yerini sessiz bir çaresizliğe bıraktı. Bir yalvarış. "Sen gerçek alfasın. Bu senin doğuştan hakkın ve babanı yendiğin zaman *kazandığın* bir hak."

Bu konuşma başladığından beri ilk kez kararlılığında bir çatlak oluşmuş gibiydi. Roman'ın bana karşı acımasızlığı gerçeğini fısıldadığım anda oldu, sanki tek derdi beni korumakmış gibi. Çatışma onun arkasında şiddetlendi

Bakışları ve aramızdaki bağ sayesinde onun kargaşasını fiziksel olarak hissettim. Göğsüm, birkaç uzun saniye boyunca devam eden yoğunluğundan dolayı acıdı.

Sonunda sesi kafamı doldurdu. ***Ben alfa değilim, küçük güvercin.*** Her kelimesinde ölçülemez bir hüznün vardı ve gözlerinde suçluluk duygusunun biriktiğini gördüm. ***Çok fazla şey oldu. Birçok kez kırıldım.***

Duygu tıkanıp boğazım , ve alt dudağım Tekrar kucağına süründüğümde titreme tehdidi altındaydım.

Buna inanıyordu. Tamir edilemeyecek kadar kırıldığına inanıyordu.

Ama ben gerçeği biliyordum. Karşılaştığı her sınav, ne kadar acımasız ve adaletsiz olursa olsun, onu sevdiğim erkek haline getirmişti. ***Alfa*** unvanına layık bir erkek. Yanağımı göğsüne bastırarak gözlerimi kapattım ve kalbinin sabit atışına odaklandım. Onun ***iyi***, adil kalbine.

"Belki de tam da bu yüzden sen olmalısın," diye fısıldadım kalbinin üzerindeki noktayı öperek.

ARIA

O Sonraki birkaç hafta boyunca mutlu bir huzur dönemine girdik. Her gece eşimle sarmaş dolaş uyuyorduk. Her sabah, yan yana uyandık.

Roman, Malik'i general olarak çeşitli görevleriyle meşgul etmesine, eğitimi denetlemesine veya tüm *Intonat Nocte* bölgesinin üç aylık devriyesi için hazırlıklar yapmasına rağmen, *bize* müdahale etmeye cesaret edemedi. Eş bağımızı sağlamlaştırdığımızdan beri, Roman akıllıca mesafesini korudu, şüphesiz Malik'in kontrolünün çok ince, çok tehlikeli bir ipliğe bağlı olduğunu fark etti.

Çoğu gün eğitim alanında Malik'in yanında kalıyordum. Bazen bana klinikte eşlik eder, ben çalışırken duvarın dibinde durur ve tedaviden sonra fazla oyalanmaya cüret eden hastalara hançer gibi bakardı. O yanımda olamadığında Emerson onun yerini alıyordu ve onu arkadaşım olarak görece kadar birlikte zaman geçiriyorduk.

Haftada birkaç kez Malik ve ben kurt formlarımıza bürünür ve çevredeki arazide uzun koşular yapardık.

ormanlık alan. Çoğu zaman bir gölet ya da çayır bulur ve vahşi doğanın içinde tek başımıza saatler geçirir, sevişir, konuşur, oynar ve ruhumuzun diğer yarısı hakkında her küçük ayrıntıyı öğrenirdik.

Ve tüm bunlar olurken Malik'in *Intonat Nocte*'ye liderlik edebileceğine olan inancım artmaya devam etti.

Yaşlı, genç, güçlü her sürü üyesiyle konuştu. ve zayıf, adaletle. Savaşçıları demir yumrukla yönetir, ancak hak ettiklerinde her bireye nezaketle davranırdı. Benim görüşüme göre, sürü ona bir lider olarak saygı duyuyordu. Sadece Roman'ın iç kadrosu olarak tanıdığım birkaç kişi Malik'i küçümsüyordu.

İçten içe biliyordum ki *Intonat Nocte* Sürüsü onun alfa olarak yükselişine saygı duyacak ve bunu *kutlayacaktı*. Sadece Malik kendi başarısının önünde duruyordu.

Yine de bu konuyu ona tekrar açmak gibi bir hata yapmadım.

"General!" Gio, Malik'le el ele eğitim alanından kulübemize doğru yürüdüğümüz yere yetişmek için koşarak seslendi. "Az önce Roman'dan bu gece dış bölgelerde devriye gezmek için yola çıkmamızı istediğini öğrendim."

Malik ve ben kaskatı kesildik, kalbim gümbür gümbür atarak durdu. Malik'in asistanı olarak yeni rolünde her şeyin ötesine geçen Gio'ya döndük.

Bu gece mi? Yalnız Malik için sorguladım, elini sıkıca kavradım. ***Gelecek hafta ayrılacağımızı sanıyordum. Estelle'e bu hafta sonu sürünün Savaş Duruşması için burada olacağıma söz vermiştim.***

Savaşı Duruşması iki yılda bir düzenlenen bir etkinliği ile arasında gerçekleşmiştir. savaşçılar ve liderleri savaş yeteneklerini gösterme şansı buldular. Her manga ayrı takımlara ayrıldı ve sadece bir takım galip gelene kadar simüle edilmiş bir savaşta savaştı. Benim evim paket asla katılmadı içinde

Gereksiz yere şiddet içeren bir şey değildi, ancak *Intonat Nocte* kültürü.

Estelle'e göre, her Savaş Duruşması çok sayıda kayıp ve *sayısız* yaralanmaya sahne oluyordu ve şifacılar son derece yüksek talep görüyordu.

Öyleyiz, diye söz verdi Malik elini sırtımın alt kısmına koyarak. Daha sonra Gio'ya hitap etti ve konuşmalarını dinleyebilmem için zihinsel yollarını açtı. ***Savaş Duruşması'ndan sonra ayrılıyoruz. Roman'ın ayrılışımızı ertelemesi için ne gibi bir sebebi var?***

Gio kayarak durdu, göğsü sanki sürü evinden buraya kadar koşarak gelmiş gibi kabarmıştı. "Yeni ele geçirilen bölgelerden birinin *Intonat Nocte* kontrolünden çıkmayı planladığına inanmak için sebepleri var."

Malik'in kaşları çatıldı, yüz hatlarını bir kaş çatma ifadesi kapladı. ***Ben öyle bir şey duymadım.***

"Bu yeni bir bilgi." Gio nefesini tutmakta zorlandı ve omuz silkti. "Tek bildiğim bu. Hemen yola çıkmaya hazırlanmamızı söyledi. Haberlerin doğru olma ihtimaline karşı yolculukta bize katılacak."

Göz kırptım. *Roman bize katılacak mı?*

Malik, Roman'ın daha önce üç aylık devriye gibi önemsiz bir şey için *Intonat Nocte* bölgesinin merkezinden *hiç* ayrılmadığını söyledi. Kahretsin, gerçek bir savaş için bile ayrılmamıştı! ***Şimdi de*** müdahil bir alfa olmayı mı seçiyordu?

Malik'e bir bakışım onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. Arkadaşımın burun delikleri alevlendi, hoşnutsuzluğu kaşlarının çatılmasına neden oldu. Gio'ya bir kez başını salladı. ***Tamam. Bu gece ayrılmaya hazırlanacağız. Roman'a söyleyecek misin?***

Gio aceleyle uzaklaştı ve Malik ile beni bir kez daha yalnız bıraktı.

Sıkıntı içimi sıktı ve alt dudağımı çiğnedim. Tanrıça, olayların bu şekilde değişmesi ideal değildi ama elden bir şey gelmezdi. "Gidip Estelle'e bu işi yapacağımızı söylemem gerek.

bu gece ayrılıyor. Savaş Duruşmaları için benim yerime bakacak birini bulması gerekecek-"

Bizimle gelmiyorsun, küçük güvercin, diye sözümü kesti Malik, arkasındaki dünyayı gölgede bırakana kadar önüne geçti.

Ağzım açık kaldı. "Ne? *Neden?*"

Roman'ın bizimle gelmesinin bir sebebi var. Tahminimce bu neden seninle ilgili, Aria. Öfkesinin bağımız aracılığıyla kaydığını hissettim, yoğunluğu yakıcıydı. Ondan ne kadar uzak olursan o kadar iyi.

"Ama ben *senin* yanında olacağım," diye itiraz ettim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Benim için *senin* yanından daha güvenli bir yer yok."

İç çekti. ***Genelde aynı fikirde olurdum. Ama bütün yolculuğu ona yakın bir yerde geçirmen yerine birkaç gün ayrı kalmayı tercih ederim. Burada daha güvende ve mutlu olacaksın.***

Kaşlarımı çattım, elini uzattığında ondan uzaklaştım. avucuyla yanağımı okşadı. "Bundan oldukça şüpheliyim."

Reddedişim üzerine Malik'in kaşlarının arasında iki çizgi oluştu,

Hayal kırıklığı ve suçluluk iyi gözlerini bulanıklaştırıyor. ***Gio'nun geride kalmasını sağlayacağım. Sabahtan akşama kadar yanından ayrılmayacak. Çok iyi bir savaşçı değil ama ona güveniyorum. Emerson'a da. Sen de bütün hafta sonu Estelle'le olacaksın.***

bundan nefret ettim. Malik'in bu kararı vermesinden nefret ettim.

Bana danışmadan. On dakika ayrı kalma fikri bile kalbimi sızlatıyordu, özellikle de haftalarca onun yanında mutlu olduktan sonra. Kendimi her zamankinden daha bağlı hissediyordum. Sanki bedenimin bir parçası haline gelmişti ve ondan ayrılmak ölümle eşdeğerdi.

Sanırım bu bir hata, diye fısıldadım bağımızın içine, başımı sallayarak ve bakışlarından kaçınarak. Boğazım yüksek sesle konuşamayacak kadar sıkılmıştı.

Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasına aldı, beni zorlarken bedenlerimiz arasındaki boşluk kayboldu

ona bakmak için. ***Sen farkına varmadan dönmüş olacağım. Lütfen... Bunu benim için yap.***

Yutkundum, gözümü ondan ayıramıyordum. Ne kadar denediğimi. ***Eğer haklıysan ve Roman bana yakınlaşmak için geziye katılmak istediye, gitmeyeceğimi öğrenince çok kızacak.***

Ona söylemeyeceğiz. Mümkün olan son ana kadar. Başparmağı dudaklarımın köşesinde gezindi, şefkatli ve sadık bir dokunuşla öfkemi yavaşça eritti. ***Bunu öğrendiğinde devriyeye katılma fikrini değiştirirse, bir şeylerin peşinde olduğunu anlarız.***

"O zaman ben de seninle gelebilir miyim?" İstedim, kayarak Ellerim karnının çıkıntılarında.

Evet, kıkırdadı ve o lezzetli ses kafamı doldurdu ve omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. ***O zaman benimle geleceksin, küçük güvercin.***

Gülümsemeye cesaret ettim. "Sence daha ne kadar zamanımız var? Gidiyor musun?"

Kocaman bir omuz silkti. ***En azından birkaç saat. Güzel, diye*** mırıldandım, onu öpmek için parmak uçlarımda durdum. Dudakları ayrıldı, kabul etti. ***Eğer bir haftayı ayrı geçireceksek her birine ihtiyacımız olacak.***

MALİK

T Aria'nın üç aylık devriye gezisinde bize katılmayacağı ortaya çıktığında Roman'ın gözünü bile kırpmaması beni şaşırtmıştı. Onun sadece bize katılmak istediğinden o kadar emindim ki.

Ona yaklaşmaya çalışıyordu ama biz yola çıkmaya hazırlanırken ona ikinci bir bakış bile atmadı.

Bu bir lütuf olmalıydı. Roman'ın dostuma saygı duymasından memnun olmalıydım.

Yine de, sürü evinden ayrıldıktan saatler sonra, huzursuzluk midemi bulandırdı. Kurdumun ensesindeki tüyler diken diken oldu ve düz durmayı reddetti. Bunu, son birkaç haftadır uyanık olduğu ve uyuduğu her anı Aria'nın yanında geçiren bedenimin ondan ayrılmaya verdiği doğal bir tepki olarak değerlendirdim.

Aramızdaki bağ sayesinde artık onunla konuşamayacağım kadar uzağa gitmiştik ve bu sessizlik beni rahatsız ediyordu. Yine de, duyguları bağlantımız aracılığıyla titreşiyor, ayrılışımdan duyduğu üzüntüyü hissetmeme izin veriyordu. Küçük güvercinimin özlemi benimkiyle eşleşti.

Ayrılma vakti geldiğinde bedenimi onunkinden ayırmak için tüm gücümü harcamam gerekmişti. O benim evim olmuştu, bacaklarının arasına sokulmuştum, kalçalarımız birbirine bağlıydı ve ağızlarımız yavaşça birbirininkini tüketiyordu. Ayrılmadan önce vücudunun her santimetresinin kokumu taşıdığından emin olmuşum.

Geceyi geçirmek için Anamis bölgesinde durmalıyız, diye önerdi Anders alaca kurdunun benim ve Roman'ın arkasından takip ettiği yerden.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yolculuk için seçtiğim kurtların çoğu Roman'ın yakın çevresi tarafından değiştirilmişti. Beta erkek sürüsü olmadan hiçbir yere gitmezdi. Yine de bölgeyi en iyi ben biliyordum, bu yüzden Roman istemeyerek de olsa liderliği bana bırakmıştı.

Burnumdan bir buhar püskürdü. ***Lescience'a doğru ilerleyeceğiz. Sadece bir saat daha.***

I was determined to return to Aria as quickly as ve bu da bedenlerimiz yorulduğunda bile ilerlemek anlamına geliyordu.

Anders homurdandı ama diğer kurtların hiçbiri itiraz etmedi. Roman bile sessiz ve uysal kaldı.

Mendosia bölgesine ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar iyi, diye ofladı, derin nefeslerle böğrü kabarıyordu. Uzun yolculuklara alışık değildi ve bu belli oluyordu. ***Bir şey öldürmek için can atıyorum.***

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım. *Mendosia* bölgesi, *Intonat Nocte* bölgesinin en uzak noktasında yer alıyordu ve Roman'ın raporları, yakın zamanda ele geçirilen sürünün bir tür isyan başlattığını iddia ediyordu. Çevredeki diğer bölgelere yayılmadan önce bu hoşnutsuzluğu sona erdirmek istiyordu. Tabii ki Roman'a göre bu kan dökülmesi anlamına geliyordu.

Yarın akşama kadar Mendosia'ya varmış oluruz, diye cevap verdim, özellikle alçak bir dalın altına dalarak. Birkaç devedikeni kürküne takıldı ve bacaklarımı dürttü.

Roman yanımda koşmak için hızını artırdı. ***Aria ile konuşma yeteneğini kaybettin mi?***

Gözlerimi kısıtım, şüphe zihnime üşüştü.

Neden?

İçgüdüsel olarak, aramızdaki bağa farkındalık dalları gönderdim. Aramızda kilometrelerce mesafe olmasına rağmen, onun güvende olduğunu hissedebiliyordum. Bağın onun tarafı oldukça huzurlu hissediyordu, şüphesiz şu anda uyuduğu için, ama zihinlerimizi birbirine bağlayan köprüden fiziksel bir okşama gibi bir sıcaklık dalgasının onu süpürmesini istedim.

Roman alçaktan sarkan bir sarmaşıktan kaçmak için eğildi. ***İki şekil değiştiren arasındaki mümkün olan en kutsal bağ hakkında bilgi sahibisin. Sadece nasıl işlediğini merak ediyorum.***

çenem gerildi, ama ben onun içinde hiçbir aldatma hissetmedim.

açıklama. Başka bir huff ile bir cevap verdim. ***Herhangi bir sürü bağından çok daha uzun sürmesine rağmen giderek zayıflamaya başlıyor. Mendosia'ya ulaştığımızda birbirimizi zar zor hissedebileceğimizi tahmin ediyorum.***

Üzgünüm kardeşim, diye mırıldandı Roman. Ona ne kadar bağlı olduğunu biliyorum. Senin yokluğunda ona iyi bakılacağından emin olabilirsin.

Kibarlığı, uğursuz sözlerini gizledi.

ARIA

Malik gideli altmış saat olmuştu ve ben onu aramızdaki bağ aracılığıyla hissetmeyi bir gün önce bırakmıştım.

Bağ hâlâ vardı ama diğer tarafta sadece boş bir boşluk bekliyordu. Aramızdaki mesafeler arttıkça bu boşluğun azaldığını hissediyordum ama tamamen sessizleşmesini hiç beklemiyordum. Bu dünyadaki en kötü duyguydu.

Bu sabah midemi bozacak kadar kahvaltı etmemiş olmama rağmen mide bulantısı boğazımın dibinde dolaşıyordu. Aslında Malik üç gün önce üç aylık devriye için yola çıktığından beri pek bir şey yememiştim. Sürünün geri kalanı Savaş Denemeleri'ne odaklanmışken, varlığımdaki her lif eşine kavuşmak için çılgılık atıyordu.

"Aria, canım," diye seslendi Estelle kliniğin diğer tarafından, kolunda kötü bir kesik olan bir kadın savaşçıyı yamalıyordu. "Belki de eve gidip dinlenmelisin. Akşamın geri kalanında klinikle ben ilgilenebilirim."

Gözlerimi kırptırdım ve bulanık görüşümün kıdemli şifacıya odaklanmasını istedim. "Ben iyiyim." Kelimeler inandırıcı olmayan bir kabuk halinde çıktı. "Final maçının bitmesine sadece birkaç saat kaldı, değil mi?"

"Doğru," diye onayladı, ama yine de yüz hatlarını endişe kaplamıştı. "Kader arkadaşın bu kadar uzaktayken içine kapanık hissetmen doğal ama iyi görünmüyorsun. Hasta olmadığına emin misin?"

Doğrusu, son iki gündür kendimi düpedüz hasta hissediyordum ama bunun Malik'in yokluğundan kaynaklandığını düşündüm. Omuz silkerek tek omzumu kaldırdım. "Sadece iyi beslenemiyorum. Ya da iyi uyuyamıyorum."

Estelle'in kaşları birbirine çarptı ve savaşçının kolunu sararken gözlerini bana dikti. "Mide bulantısı mı?"

Çenemi eğdim. "Biraz." *Çok.*

"Peki ya göğüslerin? Ağrıyorlar mı?"

Bu kişisel soru karşısında yanaklarım kızardı ve gözlerim kliniği dolduran diğer hasta ve hemşirelere kaydı. Eğer içlerinden biri konuşmamızı dinliyorsa bile bunu belli etmiyordu.

Boğazımı temizledim, kollarımı göğsümün etrafında sardım ve göğüs dokumdaki donuk ağrıyı not aldım. *Tanrıça*, fark etmemiştim bile. "Evet."

Estelle'in gözlerindeki analiz parıltısı yumuşadı ve muayene masasına dönmeden önce hastanın kolunu sarmayı bitirdi. Odayı geçip bir dolabı karıştırdı, sonra da tek bir mavi kutu çıkardı. Yaklaştığında, elindeki kartonu süsleyen etiketi görünce gözlerim büyüdü. *Hamilelik testi.*

Estelle dudaklarını küçük bir gülümsemeyle süsleyerek, "Banyoya git," diye talimat verdi. "İstedğin kadar zamanın var."

"Ben- ben zaten olabileceğimi sanmıyorum..." Bocaladım, bir açıklama ararken ağzım bir açılıp bir kapanıyordu. Tüm bunlar olurken göğsümde umut gibi bir şey titriyordu.

Günler sonra ilk kez. "Sadece birkaç hafta oldu. Bu kadar erken ortaya çıkar mıydı?"

"Şekil değiştirenlerin gebelik yaşı sadece yedi aydır." Estelle'in gözleri karnıma kaydı. "Bir yavrunun ne kadar çabuk kök saldığını bilsen şaşırırsın."

Gözlerimin akı parladı ve elinden hamilelik testini aldım. Kapıyı arkamdan kilitleyerek tuvalete sığınırken beklenti ve sinir kalp atışlarımı hızlandırdı. Kutunun içindeki talimat broşürünü tekrar tekrar okudum, ardından test çubuğunu koruyan folyoyu yırttım.

İşim bittiğinde, testi bir peçetenin üzerine yüzüstü bıraktım, üç dakikalık işlem süresi boyunca onu izleme düşüncesine dayanamadım. Kafamda altmışa kadar saydım, sonra tekrar ve tekrar, karo zeminde ileri geri volta attım.

Son geri sayımı bitirip gebelik testi çubuğuna yaklaştığımda kalp atışlarımı parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Derin bir nefes alarak plastiğe uzandım ve ters çevirdim. İki pencere küçük kırmızı çizgiler gösteriyordu. İlk pencerede -*test* penceresinde- sadece tek bir çizgi vardı, ama ikinci pencere...

İki çizgi. Pozitif.

Teste bakarken bir elim ağzıma gitti, gözlerim yaşardı. Hamileydim. "Teşekkür ederim Ay Tanrıçası," diye fısıldadım, gözlerim sanki gökyüzünü görebilecekmişim gibi tavana doğru yükseldi.

Titreyen ellerimin bir sonucu olarak hamilelik testi parmaklarımda dalgalandı ve ruhumu Malik'inkine bağlayan bağa odaklanmak için gözlerimi kapattım. Onunla konuşmak, onu hissetmek istedim. Bu haber karşısında duyduğum saf sevinci hissetmesine izin vermek için. Bu anı onunla paylaşmak istedim.

Yine de bağın diğer tarafında hiçlik bana bakıyordu.

Yakında, kendime söz verdim. *Yakında ona söyleyeceksin.*

Malik'e duyduğum özleme rağmen, elimi düz karnımın üzerine koyduğumda dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçtı. Yakında hayatla birlikte şişecekti.

Aynadaki yansıma bakiyordum, elim karnımı ve içindeki rahmi kucaklıyordu ki sesi duydum. Kliniğin duvarlarının çok ötesinde bağııyorlardı. İlk başta bunun Savaş Duruşmaları'nın son savaşının bir parçası olduğuna inandım, ta ki...

Birisi banyo kapısına acımasızca vurdu. Yumruklarının gücü duvarları sarstı. "*Aria!*"

Bir elimde hâlâ hamilelik testi tutarken banyonun kapısını açtım. Estelle eşiğin diğer tarafında duruyordu, gözleri kocaman ve çaresizlik doluydu. Kollarını kapının çerçevesinin iki yanına dayamış, göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyordu.

"Ne oldu?" Dehşet mideme çökmüş bir halde sordum. "Estelle, sorun ne?"

"Alfa Roman az önce döndü," diye fısıldadı, alt dudağı titriyordu. "Bir saldırı oldu."

ARIA

A *Ipha Roman yeni döndü. Bir saldırı oldu. Alfa Roman geri döndü. Saldırı.*

Kelimeler zihnimde tekrar tekrar çaldı

Estelle'in yanından geçerken damarlarımda kör paniğe benzer bir şey dolaşıyordu. Kalbim bir savaş davulu gibi çarpıyor, göğsümün üzerine çöken ve nefes almayı imkânsız hale getiren çimento benzeri ağırlığa rağmen vücudumu hareket ettirmek için göğüs kafesime umutsuzca vuruyordu.

Estelle arkamdan seslendi ama sözlerini duymadım. Roman geri döndüyse, Malik de dönmüş olmalıydı. Bağımız aracılığıyla onu neden hâlâ hissedemediğimin gayet makul bir açıklaması vardı... *Öyle değil mi?*

Kliniğin ana kapısından içeri girdiğimde Tedavi odasında etrafımı bir kaos sarmıştı. Yarım düzine şifacı, beyaz çarşafların üzerinde tanıdık bir erkeğin kanının aktığı tek bir yatağın etrafında duruyordu.

Roman.

Çıplak vücudunda korkunç yaralar vardı. Birisi pençelerini göğsünün üzerinde gezdirmiş, derisini ve kaslarını zar zor tutturulmuş şeritlere dönüştürmüştü. Alfa'nın saç çizgisi kanla kaplıydı ve köpek dişlerinin ete battığı ve onu parçalamaya çalıştığı korkunç delikler vücuduna dağılmıştı.

Klinikteki diğer yataklara bakmadan önce yaralarının korkunçluğu karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Malik hiçbir yerde görünmüyordu.

Aslında, günlerce süren devriyeye çıkan diğer savaşçıların hiçbirisi de geri dönmemişti. Sadece Roman.

Ciğerlerime hava çekmek için mücadele ettim ve yavaşça Roman'ın acı içinde kıvrandığı hastane yatağına döndüm. Dalgınca, ruhumu Malik'inkine bağlayan kutsal bağa bir farkındalık oku fırlattım ve... *Hiçbir şey.*

Hala vardı, ama diğer tarafta sadece karanlık bekliyordu. yan. Sevdiğim erkekten eser yok. Karnımdaki çocuğun efendisi. *Eşim.*

Kontrolümü kaybettim ve kliniğin zemininde hışımla ilerledim, Doğrudan Roman'a saplandı. Hekimlerden biri parçalanmış göğsüne dezenfekte edici bir iksir dökerken boğazından yüksek bir ılgık koptu.

Geldiğimi hiç görmedi.

"*Aria!*" Estelle itiraz etti ama onu duymazdan geldim ve sağlık personelinin oluşturduğu çemberi iterek geçtim.

"Nerede o?" Dişlerim acıyacak kadar kenetlenmiş bir halde homurdandım.

"A-Aria..." Roman'ın gözler çatlamış Açık, onun Dudaklar hâlâ acı içinde kıvranıyordu. Nefesini tutmaya çalışarak soluk soluğa kaldı. Aklımın bir köşesinde işaret parmağımı omzundaki en yakın oyuk izine sokmak vardı. Acele et ve soruyu cevapla. "*Nerede. Nerede. Nerede?*"

Sanki yüksek sesle konuşmak onun için çok zor-çok acı verici hale gelmiş gibi, Roman'ın sesi zihnimi doldurdu. *Tuzağa düşürüldük. Mendosia'daki isyancılar biz uyurken saldırdı.*

Mide bulantısı boğazımda düğümlendi, tükürük dilimi acı bir tatla kapladı. Bu soruma cevap değildi. Soruma cevap vermiyordu. *Neden* soruma cevap vermiyordu?

Roman sonunda, "Hayatta kalan tek kişi bendim," diye homurdandı. "Özür dilerim."

Göz kırptım.

Tek kurtulan.

Kelimeler üzerimde asılı kaldı, birkaç uzun an boyunca tam olarak dokunmadı. Geriye doğru küçük, kararsız bir adım attım ve başımı salladım. "Hayır... Hayır, bir hata olmalı."

"Aria," diye seslendi belli belirsiz tanıdık bir erkek sesi. Son birkaç haftadır birlikte çalıştığım şifacılardan biri elini omzuma koydu. "Alfa Roman'ı tedavi etmemiz gerekiyor. Ya yardım et ya da git."

Hareket etmedim, gözlerimi sadece alfadan ayırmadım. "*Hayır*. Sana inanmıyorum. Roman, kardeşin-" Biri beni geriye doğru çekmeye başladı. "Bana bunun doğru olmadığını söyle! Malik değil-" Kelimeyi söyleyemedim. "Ben bilirim!"

Sözlerim karmakarışık bir hal aldı, beni alfamızdan uzaklaştırmaya çalıştıklarında çaresizlik sesimin tonunu yükseltti. Başka bir hemşire hemen yerime geçerek Roman'ın görüş alanını kapattı. Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaştı, nefes alma yeteneğimi kaybettiğim için başım hafifledi.

"Onu ben alırım," diye yankılandı Estelle'in nazik sesi arkamda bir yerlerde.

Beni esir alan kişiye karşı mücadele ederken biri "Çıkarın onu buradan," diye homurdandı. Göğsümdeki baskı dayanılmaz hale geldi ve ikiye ayrılacağımdan emindim. İkiye bölünmek *istiyordum*.

Estelle'in rahatlatıcı kolları beni sardı ve neredeyse yere yığılacaktım. Bir şekilde beni ana odanın karmaşasından uzaklaştırmayı ve daha yoğun prosedürler için kullandıkları özel bir odaya çekmeyi başardı. En kısa sürede

Kapı arkamızdan kapandı, beni tutuşunu bıraktı ve ben yere yığıldım. Kendi üzerime kıvrıldım, karnımı tutarken vücudum titredi.

Buna inanmamıştım. Malik olamazdı... O *olamazdı*...

Bağımız devam etti. Bağımızı *hissede biliyordum*. Sadece *onu hissedemiyordum*.

Estelle, "Güçlü ol, Aria," diye mırıldandı.

Sırtımın ortasında daireler çiziyor. "Malik'in çocuğunun güçlü kalmana ihtiyacı olacak."

Onun çocuğu. Göğsümden düzensiz bir hıçkırık koptu ve başımı tekrar tekrar salladım.

"Sakin ol," diye telkinde bulundu, ses tonunda bir aciliyet notu vardı. "Bu sağlığın için iyi değil, canım."

Sağlığım için iyi değil mi? Ona umurumda olmadığını haykırmak istedim. Malik'in kalbi durduğu anda sağlığımın -tüm hayatımın- kaybedildiğini.

Değerli haftalar. Kader arkadaşımınla çok değerli *haftalar* geçirmiştik ve onu benden aldığı için Ay Tanrıçası'nı lanetledim. Elimden gelse onu cehennemin en derin halkasına kadar lanetleyecektim, sırf o anda hissettiğim acının bir kısmını yaşayabilsin diye.

Ben sakinleşmeyi başaramayınca Estelle ayağa kalktı ve arkamdaki çekmeceleri ve dolapları karıştırdığını belli belirsiz fark ettim. Soğuk ve sert zeminde titreyen, hıçkıran bir yumru olarak kaldım. Bir süre sonra yanıma döndü.

Estelle bana serum enjekte ederken vücudumun ortasında yankılanan acı, boynumdaki keskin sızıyı neredeyse bastırıyordu. Karanlık üzerime çöktüğünde Malik'in adını haykırdım.

Belli belirsiz tanıdık bir yatakta uyandım.

Beni kulübe yerine Malik'in sürü evindeki odasına götürmüşlerdi. Biliyordum çünkü daha önce üç kez uyanmıştım, ancak acı bir kez daha dayanılamayacak kadar arttığında uyku serumu enjekte edilmişti.

Bu kez göğsümde belli bir uyuşukluk vardı. Kendimle bağlantımın koptuğunu hissettim, sanki ruhum binlerce mil ötede süzülürken bedenim fiziksel âlemde kalmıştı. Şüphesiz Malik'le birlikte.

Ölmüştü. Ölmüştü.

Eşlik bağımızın diğer tarafındaki mutlak yokluğun tek açıklaması buydu. Aramızdaki bağın, öbür dünyada ona katıldığımında ruhumu onunkine geri götürmek için hâlâ var olduğu sonucuna vardım.

Yavaşça oturur pozisyona geçtim. Gözlerim ağrıyordu, bitmek bilmeyen kederden şişmiş ve kızarmıştı. Uzuvarım kaskatı ve güçsüzdü, gövdeyi yatakta dik tutmakta zorlanıyordum ve b o ğ a z ı m onun yasını tutarak geçirdiğim gecelerden dolayı çizik içindeydi.

Odanın köşesindeki bir figür ayağa fırladı. *Gio*. "Bayan Aria, uyanmışsınız!"

Kafamdaki sisin içinden, genç adamın son birkaç gündür her uyandıgımda aynı sandalyede oturduğunu hatırladım. Kendini Malik'in ona verdiği son emir olan beni koruma görevine adanmıştı. *Malik*. Yeni bir ıstırap dalgası üzerime çöktü ama gözlerim artık yaş üretemiyordu. Karnımı tuttum, hala orada büyümesi için dua ettiğim bebeğimi. ihmalime rağmen konuşmaya çalıştım.

"Su," diye mırıldandım, el değmemiş bir bardağın beni beklediği komodine baktım. Elimi uzattım ama parmaklarım titriyordu ve bardağı kavrayamadım.

"Elbette." Gio koşarak yanıma geldi, bardağı benim için aldı ve dudaklarıma götürdü. "Dikkatli ol. Estelle yavaş başlamamızı söyledi."

Oda sıcaklığındaki sıvı dudaklarımı ıslattı, tek bir yudum boğazımdan aşağı kayarak ciğıliğımi yatıştırdı. Bir yudum daha içmeye çalıştım ama Gio bardağı nazikçe çekip aldı ve bir kez daha yan masaya koydu.

"Estelle'e uyandığını söyleyeceğim," diye bildirdi Gio. "Gelip seni kontrol etmek isteyecektir, o zaman sana bir tabak yemek getiririm."

Titremelerim yeniden artma tehdidinde bulundu ama midem yemekten bahsedilince inledi. Sanırım bu iyiye işaretti. "Ne kadar...?"

Gio sorumu anlamış gibiydi. "Dört gündür aralıklarla uyuyorsun. Sürü bir kargaşa içinde, Mendoslu isyancılara karşı savaşa gitmeye hazırlanıyor."

Mendoslu isyancılar. Roman'ın *Intonat Nocte* Sürüsü'nün egemenliğinden çıktığını iddia ettiği bölge. Malik'i ve devriyenin geri kalanını katledip sadece Alfa Roman'ı hayatta bırakanlar.

Başımı sallayarak çenemi eğdim. Uyuşmuştum, savaş düşüncesi beni rahatsız etmiyordu. Eğer Mendos sürüsü eşimi gerçekten öldürdüyse, onları bekleyen kaderi hak etmişlerdi.

"Estelle birazdan burada olur," diye mırıldandı Gio, battaniyelerden birini belime doğru çekerken, sanki bu titremelerimi bastırabilirmiş gibi. "Ben gidip yemek getireyim."

Yine başımı salladım ama genç askerin gözlerinin içine tam olarak bakamadım. Çok geçmeden odadan çıktı ve beni bir kez daha yalnız bıraktı. Boş gözlerle önüme bakıyor, odanın karşı tarafındaki gardırobu kaplayan ince toz tabakasını görüyor ama göremiyordum.

Mekânda Malik'in kişisel eşyalarından hiçbirisi olmasa da, derin nefes aldığımda onun rahatlatıcı kokusunun havada asılı kaldığını hissedebiliyordum. Yavaşça yan döndüm, yüzümü yastıklardan birine gömdüm ve onu ciğerlerime çektim. Nane ve tütün yaprağının tanıdık birleşimi aynı anda ruhumu parçaladı ve parçalanmış parçaları yatıştırdı.

Yatak odasının kapısı çalındı ama kapı kolu çevrilse bile ayağa kalkmadım. Estelle'in kontrol için geldiğini düşündüm.

Ancak, ayak sesleri yavaş ve ağırdı ve odadaki hava değişti. Alpha Roman'ın yatakla kapı arasında durduğunu görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı, ancak bandajlar tişörtünün ötesine ve en kötü yaralarının olduğu boynuna kadar uzanıyordu. Soluk yeşil çürükler simetrik yüz hatlarını bozuyordu.

Gio u y a n d ı ğ ı n ı söyledi, dedi sürü bağımız aracılığıyla, sesi özenle nazik bir yankı yapıyordu. Kulağa *yanlış geliyordu.*

Ona ters ters baktım ve öfkelendim. "Kafamın içinden çık."

Malik'i en son duyduğum yerde onu duymak istemedim, sanki başkalarıyla konuşmak için zihinsel bağları kullanmak onun anısını geçersiz kılabilirmiş gibi.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ama hırıltılı emrime kulak verdi. "Seni kontrol etmek istedim. Aklınıza gelebilecek soruları yanıtlamak ve..." Roman boğazını temizledi. "Estelle bana hamile olduğunu söyledi."

İçgüdüsel olarak, bebeğimden bahsetmesi beni gerdi. Kaslarım gerildi, yavrularımı korumak için savaşıma hazırlandım. Malik bizi korumak için burada olmasaydı, Roman'ın kendi varisliğini korumak için kardeşinin varisini ortadan kaldırmaya çalışması duyulmamış bir şey olmazdı...

Sanki tedirginliğimi okumuş gibi Roman'ın gözleri irileşti ve iki elini evrensel teslimiyet işaretiyle kaldırdı. "*Tanrıça*, sana zarar vermeyeceğim Aria. İnandığının aksine, ben bir çocuk katili değilim."

Ne ona inandım ne de rahatladım.

Boğazı düğümlendi. "Malik hayatımı kurtardı. Uyurken saldırıya uğradık, tamamen etkisiz hale getirildik. Onlarla olabildiğince uzun süre savaştık ama..." Sözlerini yarıda kesti ve gözlerinin yüzeyinde yaşlar gördüğüme yemin edebilirim.

"O beni *kurtardı*. Bana isyancılardan kaçıp eve dönmem için yeterli zamanı verdi. Ve son iletişimimizde..."

Midem bulandı. Daha fazlasını duymak istemiyordum ama aynı zamanda her kelimesine tutunuyordum. Sesinde aldatma sezmiyordum ama yalancıları okumakta da hiçbir zaman yetenekli olmamıştım.

Roman başını öne eğdi. "Benden seni korumamı istedi. Seni güvende tutmak ve sana kendi çocuğummuşsun gibi bakmak için."

Duygular boğazımı tıkadı; korku, kalp kırıklığı ve tiksintinin garip bir bileşimiydi bu. Malik'in kardeşinin söylediği her kelimedenden nefret ediyordum ama eğer doğru söylüyorsa... Malik gerçekten Roman'dan beni korumasını mı istemişti? Gerçekten istediği bu muydu?

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım, sesim boğuk bir kabuğa dönüşmüştü. "Malik'ten nefret ediyordun ve *benden* de nefret ediyorsun. "

Gözlerini kırptırdı. "Gurur duymadığım pek çok şey yaptım ama Malik'e hayatımı borçluyum. En azından eşinin ve çocuğunun güvende olmasını sağlayabilirim."

Ağzımdaki acı tat daha da kötüleşti. "Onsuz burada kalmayacağım. Kalamam. Bırakın babama döneyim."

"Bu onun son arzusuydu," diye cevap verdi Roman, sesi sakinliğini koruyarak. "Sırtında bir hedef olacağını biliyordu, çünkü bana sadık olanlar, veraset hattıyla ilgili herhangi bir soruyu önlemek için seni ve çocuğunu avlayacaktı."

Başımı salladım ama o devam etti. "Eğer seni Luna'm olarak kabul eder ve çocuğu da kendiminmiş gibi kabul edersem, kimse bir şey sorgulamaz."

Gözlerimi kapatarak dizlerimi göğsüme çektim, sanki bu beni bir arada tutabilir ve kırılmamı engelleyebilirmiş gibi. Eğer derinliklerinde yiyecek olsaydı midemi defalarca kaybederdim.

"Senin Luna'n olmaktansa ölmeyi tercih ederim," diye fısıldadım, ona bakarken gözümün kenarından tek bir damla yaş süzüldü.

Çenesindeki bir kas, hoşnutsuzluğunun tek işareti olarak eğildi. "Peki ya senin yavru?"

Sözleri karnıma bir darbe gibi çarptı ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Bu bir tehdit miydi? Nazik bir hatırlatma mı?

Eğer teklifini reddedersem, çocuğu -Malik'in çocuğunu -Kesin ölüme. Bu bebek ondan bana kalan tek şeydi.

Onu korumak için *her* şeye katlanabilirim.

"Bu çocuğu hayatın pahasına koruyacağına yemin eder misin?" Bakışlarını tuttum ve gözlerindeki samimiyet, bu erkeğe karşı doğuştan gelen nefretimi bastırmak için çok az şey yaptı.

"Benimki gibi."

Yavaşça yataktan kalktım. Roman'a doğru küçük adımlar atarken ayaklarımın tabanı sızladı ve ağrıdı. Ona ulaştığımda elimi ikimizin arasına uzattım. Elimini tuttuğunda irkilmedim.

"O zaman kabul ediyorum."

MALİK

A Hayatım boyunca katlandığım onca şeyden sonra, ölümün beni çabucak karşılama nezaketini göstereceğini düşünmüşümdür hep. Hızlı bir ölümün merhametini hak etmiştim. En azından, bu

Ne düşündüğümü.

Ölüm, hasta piç, açıkça aynı fikirde değildi.

Yaşam ve ölüm arasındaki garip yarıktan asılı kaldım. Tam olarak var değildim ama var olmaktan da *vazgeçmiyordum*. Zihin bedenden ayrılmıştı. Hissetmiyordum. Acı yok. Görüntü, ses ya da koku yok.

Zaman zaman, uçsuz bucaksız *hiçliğe* teslim olmanın cazibesi göz ardı edilemeyecek kadar büyük oluyordu. Ama ne zaman pes etmeye cesaret etsem, gökyüzünden gelen bir şimşek gibi hızlı bir şekilde, bana hayatımın en mutlu haftalarını hatırlatan bir anı parıltısı yeniden ortaya çıktı.

O anlarda sadece Aria'yı gördüm.

Yüzü. Gülüşü. Kahkahasının sesi, onun görüntüsü gözümün önünden kaybolduktan çok sonra bile kulaklarımda çınlıyordu.

ölüyor Zihin. Şunlar vardı ve anlar o verdi Ben
En azından bir süre daha dayanmak için bir neden.

Karanlıktan bıkmıştım.

Bazen sesler duyduğumu sanıyordum ama gözlerimi açmaya çalıştığımda zihnimin bedenimle bağlantısının koptuğunu hissediyordum. Diğer zamanlarda, gölgelerin aşılmaz örtüsü içinde, varlığımı kesen ve bana talihsiz durumumu hatırlatan bir ıstırap sıçraması.

Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, beni bu sonsuz arafta bırakan şeyin ne olduğunu hatırlamaya başladım. Yine, sadece anlık olarak geliyordu.

Uyuyordum, rüyalarım beni küçük güvercinimin yanıma kıvrıldığı kulübedeki yatak odama götürüyordu. Ama hiçbir zaman derin uyumamıştım, özellikle de yoldayken. Başımın yanında hafif bir hışırtı beni uykumdan kopardı. Bu küçük uyarı, hala yaşayanların ve ölülerin dünyası arasında gidip gelmemin tek nedeni olabilirdi.

Gözlerimi tam zamanında açtığımda tanıdık bir bakışın bana baktığını gördüm. Zalim. Alaycı. Öfkeli. Yıllardır bana eziyet eden gözler, ama asla *bu noktaya* gelmeyeceğine inanmakla aptallık etmişim. . . . Roman.

Kardeşıme karşı savaştım, ama ben bile
Olasılıklara meydan okuyun. Beş yetişkin savaşçı bir alfaya karşı.

Görüşüm kana bulandı. Varlığımın her zerresi hayatta kalmaya odaklanmıştı. Neredeyse bana karşı gelen her kurdu öldürmek istediğim kadar hayatta kalmak istiyordum. Yine de, karanlık beni ele geçirdiğinde, Roman'ın kaçtığını içimde hissettim.

Belki *de bu*, ölümün ruhumu neden henüz almadığını açıklıyordu. İnاتçı şey ölmeyi reddederken benim şeytanım

Kardeşim yaşadı.

İçinde ve
onunÖlüm.

hiç bitmeyen karanlık, I hayal edilmiş

Kanlı. Yavaş.

Yine de, beni ayakta tutan intikam ihtiyacı değildi. Onun sayesinde.

Her zaman O.

"SAMAH!" Genç bir kadın sesi hiçliğin puslu havasını delip geçti. Başımın şakaklarımın arasında bir davul gibi çarpmasına neden olarak gıcırdadı. "Samah, çabuk gel! Sanırım uyanıyor."

Dişlerimi birbirine geçirdim ve kulak tırmalayan sesin sahibini boğazlama isteğimi bastırdım. *Ay Tanrıçası*, başımın binlerce parçaya ayrılmasına saniyeler kalmış gibiydi.

Paslı menteşeler gıcırdadı, ardından aceleci ayak sesleri duyuldu.

Daha yaşlı ve yumuşak bir kadın sesi, "Ondan uzak dur, Myra," diye uyardı. "Alfa Amir'i ara. Her ihtimale karşı muhafızları getirmesini söyle."

Daha hafif bir çift ayak sesi koşarak uzaklaştı ve sessizliğe gömüldü.

Muhafızlar mı? Alfa Amir? Hangi cehennemdeydim?

Soru, gözlerimi açmaya çalışmama yetecek kadar ilgimi çekti. Zihnim ve göz kapaklarım arasındaki bağlantıyı bulmaya çabaladım, küçük kasların komutuma göre hareket etmesini istedim. Yavaşça itaat ettiler.

Sağlam tarafımın göz çukurunun arkasında bir ağrı patlak verdi. Odayı tek bir lamba aydınlatıyordu ama sanki doğrudan güneşe bakıyormuşum gibi canım yanıyordu.

Tanımadığım çevreyi incelerken panik göğsüme yerleşti.

Bir yatağa uzandım, bileklerim lanetlenmiş bir mahkûm gibi şilteye bağlıydı. Yeni değiştirilmiş bandajlar çıplak kollarımı kaplıyordu ve ellerimin arkasındaki damarlara iğneler sokulmuştu. Karnımı temiz bir çarşaf örtüyordu. Huzursuzluğumun sınırını hafifletti.

Yatağın ayak ucunda yaşlı bir kadın duruyordu, kırışmış dudaklarını nazik bir gülümseme süslüyordu. "Ay Tanrıçası'na şükürler olsun," diye kıkırdadı. "Uyanacağından hiç emin değildik."

Kaskatı kesildim, kim olduğunu sormak için dudaklarım aralandı ama sesim çıkmadı. *Doğru ya.* Nasıl unutmuş olabilirim?

Ben gözlerimi daralttım ağaran kadına ve Yatakta doğrulmaya çalıştım ama her türlü hareket girişimi başarısız oldu. Kaslarım çok zayıftı.

"Sen tam bir savaşçısın," diye mırıldandı yatağıma yaklaşıp. "Pes ettiğini düşündüğüm zamanlar oldu, ama sonra bir şeyler değişti ve kalbin yeniden güçlendi."

Bir anda, bahsettiği anları anladım. Aria'nın anısının kara geceyi parçaladığı ve yaşama ve ona dönme isteğini yeniden alevlendirdiği anları. *Aria.*

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Aria. Benim küçük güvercinim. Eşim.

O neredeydi? Onu bulmam gerekiyordu. Eğer Roman gerçekten hayatta kaldıysa, benim korumama her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Öldüğümü mü düşünüyordu? Onu da öldürmeye mi çalışmıştı? İçgüdüsel olarak kendi içime daldım ve bir zamanlar paylaştığımız bağı aramaya başladım. Aramızdaki bağın yırtık pırtık iplerini buldum ama aramızdaki köprüyü kuran ipi mızrakladığımda... *Hiçbir şey yoktu.*

Herhangi bir fiziksel rahatsızlıktan daha güçlü olan acı, bir bıçak gibi içimi parçaladı. Panik yeniden alevlendi ve bu kez beni yatağa bağlayan bantlara karşı hamle yapma gücü verdi.

"Sakin ol, alfa!" Yaşlı kadın -Samah olduğuna inanıyordum- beni sakinleştirmek için ellerini uzatarak ağladı. "Aylardır uyuyorsun. Sadece kendine zarar vereceksin..."

Onu dinlemeyi bıraktım, içimi bir korku kapladı.
Aylar mı?

ARIA

Dört ay sonra.

S Bazen onu tekrar hissedebileceğimi düşündüm.
Değil fiziksel olarak benzer ne zaman I kapalı
benim gözler ve ellerini bedenimde,
dişlerini boynumun dibindeki izini sıyırırken hayal ettim - ama
varlığımın derinliklerinde. Ruhumda hayali bir kıpırtı olarak
geldi, bağımızın uzak tarafında derinlerde zorlukla izlenebilir bir
okşama. Bağımız
ölümde bile kalan.

İlk başlarda, her zaman var olan bu bağ bana işkence ediyordu. Sık sık kendimi ruhlarımızı birbirine bağlayan görünmez bağa dalarken ve şiddetle diğer uçta bir *yaşam* görüntüsü ararken buldum. Hiçbir şey bulamadım.

Şimdi, aramızdaki bağın parçalanmış kalıntıları
Bir gün tekrar Malik'le birlikte olacağımı hatırlattı. Bir hatırlatma.

Ölüm bile bizi ayıramazdı ve ruhum öbür dünyada onunkini bulacaktı.

Ancak, bir zamanlar onunla paylaştığım yatakta yan yatıp şişmiş karnımı ovuştururken, parçalanmış kordonlarımızda nazık bir fırça hissettiğime *yemin edebilirim*.

Kaskatı kesildim, vücudumdaki tüm kaslar kilitlendi. başka bir dokunuş için bekledi. Başka bir *şey*. Göğüs kafesime gelen küçük bir tekme, beni her gün paramparça etmekle tehdit eden hayal kırıklığı ve kederin bir kısmını yatıştırdı.

Gülümseyerek Malik'in yavrusunun beni her saat başı birkaç kez dürtmekten hoşlandığı noktayı ovuşturdum. Son birkaç ayda çok büyümüştü. Artık uzun sürmezdi. Kurtadamlar, büyüme hızları ve daha uzun kemikleri nedeniyle insanlardan daha kısa süren hamilelikler yaşarlar.

Yatak odasının kapısı çalındı ve ben yavaşça doğrulup oturur pozisyona geçtim. Bacaklarım yatağın kenarından sarkarken derin bir nefes aldım ve bir gün daha ayağa kalkmak için cesaretimi topladım.

Onun için, Malik'in yavrusu için yapardım.

Ziyaretçim kapıyı tekrar çaldı, bu sefer daha yüksek sesle.

"Geliyorum," diye hırladım dişlerimi sıkarak. Diğer tarafta kimin beklediğini biliyordum.

Roman dün küçük bir göçebe sürünün alfasından bir mektup aldı. En fazla otuz şekil değiştirenden oluşan ve Roman'ın rekabeti yok etmeye karar vermesi durumunda kendilerini savunmaktan tamamen aciz olan sürü, ona sadakat yemini etmeyi kabul etti. Ona bağlılık yemini etmek için akşama kadar geleceklerine söz vermişlerdi.

Kapıyı açtığımda Roman'ın çatık kaşlı yüzü beni karşıladı.

"İyi dinlendin mi?" diye sordu, böylesine önemli bir olaydan önce öğleden sonra kestirmeye karar vermemden hiç hoşlanmadığı belliydi.

Cevap verme zahmetine girmedim. İyi bir uyku çekip çekmediğim umurunda değildi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Roman'ın hakkını vermek gerekirse, kardeşinin ölümünü takip eden aylarda medeni kalmaya *çalıştı*. İlk birkaç hafta bana özenli bir sabır ve nezaketle yaklaştı. Ancak haftalar aylara karıştıkça ve ben onun kollarına yeterince düşmeyi reddettikçe, nezaketi kurudu.

Kabul ediyorum, onun işini kolaylaştırmadım. Onun *Luna*'sı olarak görevlerimi en asgari düzeyde yerine getirdim. Roman'ın yavrumu korumasına yetecek kadar.

Ay Tanrıçası'na şükürler olsun ki ayrı yatak odalarımız vardı. Birden fazla kez gözlerinin ardında parıldadığını gördüğüm arzuyla hareket etmeye hiç kalkışmadı, muhtemelen denerse onu öldürmeye çalışacağımı bildiği için. Beni sadece sürü işleri için onunla etkileşime girmeye zorladı.

Malik'in öldüğü gece hakkında anlattığı hikâyeye hâlâ tam olarak inanmamıştım.

"Bugün neden gelmek zorunda olduğumu anlamıyorum," diye mırıldandım, kulübeden aldığım ve Malik'in kokusunu taşıyan bornozumu önüme sardım.

Roman'ın dudakları düz bir çizgi halinde kenetlendi, çenesindeki bir kas seğirdi.

"Çünkü sen benim Luna'msın," diye açıkladı, daha önce sayısız kez duyduğum aynı sözleri tekrarlayarak. "Ve bu yeni sürünün bizi birleşik bir cephe olarak görmesine ihtiyacımız var."

Gözlerimin dolmasını zorlukla engelleyebildim. "Tamam. Birazdan aşağıda olurum."

"Öyle olduğuna emin ol," diye uyardı, sözcükler kırılmış ve bir tehditten başka bir şey olarak değerlendirilemeyecek kadar zorlanmıştı. "İçeri girecekler-"

İki büküm oldum, görünmez bir güç elektrik şimşegi gibi içimden geçti. Nefesim kesildi ama acıdan değil - bu hissin *acı* veren hiçbir yanı yoktu. Garip, ezici ve belli belirsiz tanıdıktı. Ve *güzel*di.

"Aria?" Roman kaşlarını endişeyle indirerek sordu. Eli omzuma kenetlendi ve temasla neredeyse geri çekiliyordum. "İyi misin?"

Ani his geldiği gibi hızla kayboldu, ama kaynağını bulmadan önce değil. Eş bağından geliyordu.

Malik? Bağlantımıza doğru bağıldım ama sadece yankım yanıt verdi.

Nabzım şakağımda gümbürdüyor, etrafımdaki dünyayı bastırıyordu. Yavaşça ayağa kalktım, elimi karnımın ortasına bastırdım ve başımı salladım.

"Özür dilerim," diye nefes aldım, aklımı kaçırdığıma yarı yarıya ikna olmuşum. "Bebek yüzünden. Beni tekmeledi."

Roman nefesinin altından bir küfür mırıldandı, yuvarlak karnıma ağır bir endişe dozuyla baktı. Başını salladı ve odama doğru döndü. "Sürü geldiğinde bunu yapmamaya çalış," diye omzunun üzerinden seslendi. "On dakika, Aria."

"Sağ ol, pislik," diye fısıldadım, yatak odama geri döndüm ve kapıyı kapattım.

Ancak bir kez daha yalnız kaldığımda parmaklarımın titrediğini, ciğerlerimin nefes almak için çırpındığını fark ettim. Onu hissetmişim. *Onu hissetmiştim*. Sanki kısa bir an için aramızdaki bağın kapıları açılmış ve bir tsunami şiddetli bir güçle üzeri m d e n geçmişti.

Son birkaç ayın tüm kederi, tüm özlemi, umudu ve umutsuzluğu üzerime çökmüştü. Neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim. Sonra kayboldu.

Bana ne oluyordu böyle?

ON DAKİKA SONRA, az önce olanlardan sonra bacaklarımın beni taşıyacağına hala tam olarak güvenemediğim için dikkatlice paket evinden çıktım.

Ayak bileklerime kadar uzanan bol bir elbise giymiştim, hamileliğimin boyutunu ve dizlerimin hafifçe sallanmasını gizliyordu. Odamdan çıkmadan önce aynaya bir kez baktığımda yanaklarımdaki kanın çoktan akıp gittiğini gördüm. Bir hayalet görmüş gibiydim. Ya da daha doğrusu bir hayalet *hissetmiş gibiydim*.

Gio bana dışarıda eşlik etti. Kendini benim kişisel koruyucum olma rolüne adanmış bir şekilde asla uzaklaşmazdı. Biri beni ve doğmamış çocuğumu öldürmeyi kafasına koymuşsa yapabileceği pek bir şey olmadığından şüphelensem de, onun arkadaşlığından hoşlanıyordum. Emerson ve babama ek olarak, ziyaret etmesine izin verildiğinde, beni her gün yatak odamın rahatlığından ayrılmaya ikna etti.

"Görünüşe göre geç kaldık," diye mırıldandım, büyük bir kurt ve insan grubunun toplandığı açıklığa bakarken. Roman ortada duruyordu ve yanında sayısız en büyük savaşçımız vardı.

Tam karşısında yaşlı bir adam duruyordu, kıyaslandığında çelimsiz ve buruşuk görünüyordu. Teni koyu, saçları yaşlılıktan beyazlamıştı ama gözleri sessiz bir dirençle parlıyordu. Roman'a ayakkabısının altına yapışmış bir toprak parçası gibi bakıyordu ve ben bu yaşlı adamı sevdiğime karar verdim.

Çenemi yukarı kaldırıp omuzlarımı geriye atarak açıklığa yaklaştım. Roman'ın yanında yerimi aldığımda yaşlı adamın gözleri bana kaydı.

"Ah, işte burada," diye anons etti Roman, sözlerini sahte bir zevkle süsleyerek. "Alfa Amir, bu benim Luna'm, Aria."

Yaşlı adamın gözlerinin beyazı hafifçe büyüdü ve kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Luna'ya benzemiyor muydum? Ya da belki de hamileliğimi ve vücudumda Roman'ın kokusunun eksikliğini hissedebiliyordum? Ne olursa olsun, ona içten bir gülümseme sundum ve selamlamak için başımı eğdim. "Hoş geldiniz, Alfa Amir. Benim için bir zevk-"

Üç kelime ile sözümü kesti. "Hamile misin?"

Dondum kaldım, elim anında yumruğumun üstüne indi. İçimdeki yavru dokunuşumla çırpındı. Yanımda, Roman fark edilemeyecek kadar yakınıma kaydı ve aslında onun varlığı için *minnettardım*.

Amir'in beni izlemesinden hoşlanmadım, sanki bir sonraki Bu sözler onun benim hakkımdaki düşüncelerini sonsuza dek mühürleyebilirdi. Hiç tereddüt etmeden bakışlarını üzerimde tuttum ve başımı eğdim.

"Evet," diye yanıtladım, daha fazla açıklama yapma zahmetine girmeden.

Amir düşünceli düşünceli mırıldandı, sonra Roman'a doğru başını salladı. "Peki ya yavru... Bu erkeğin mi?"

Ağzım bir karış açık kaldı ama yalanı dilimden çıkaramadım.

Roman'la yaptığım anlaşma tam da bu amaç için değil miydi? Onun Luna'sı olmayı kabul etmişim, böylece Malik'in çocuğunu kendi çocuğu olarak sahiplenecek ve onu ölü görmek isteyenlerden koruyacaktı. Otomatik olarak cevap vermeliydim. Rakip bir alfa *ona* kötü biriymiş gibi baktığında her *gerçek* Luna'nın yapacağı gibi Roman'ın yanına sığınmalıyım.

Roman, "Tabii ki benim," diyerek benim yerime cevap verdi.

Bir kolunu sırtıma doladı ve beni kendi tarafına çekti, koruyucu elini karnıma koydu. Pişmanlık göğsümü burktu ama kendimi başka yöne kaymaktan alıkoymayı başardım.

Bakışlarımı Amir'den ayırdım ama koyu kahverengi gözlerinde bir anlık şaşkınlık ve hayal kırıklığı görmeden önce değil.

Yaşlı alfa geriye doğru küçük bir adım attı ve ellerini düzgünce birbirine kenetledi. Bana ihtiyatla baktı ve arkasındaki kurtadamlar yer değiştirdi. "*Gerçek* bu mu kızım?"

Öyle olmadığını biliyormuş gibi bana baktı.

Korku omurgamdan aşağı sıçradı. Kendim ya da sürüm için değil, karnımdaki savunmasız bebek için. Onun için bu yalanı yutacaktım.

"Evet."

Ve sonra hissettim.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir acı göğsümün ortasına saplandı. Sanki göğüs kafesimden kalbime doğru bir bıçak saplanmış gibi içimin derinliklerinden fışkırdı. ~~Ben~~tüketti, öfkелendirdi, *parçaladı*.

"Ah!" Dizlerimin üzerine çöktüm, kalbimi sanki bir milyon parçaya bölünmesini engelleyecekmiş gibi tuttum.

Göğsümden hiçbir silah çıkmadı. Vücudum sağlam kaldı.

Bu acı içimde derin bir yerden geliyordu. *Ruhumdan*. Ve kalp kırıklığının derinlikleri bir depremin artçı sarsıntıları gibi içimde dalgalanırken bile bu acının bana ait olmadığını biliyordum.

Alçak bir hırıltı açıklıkta gürledi. Ölümün vücut bulmuş hali. Şiddet kişileşmiş.

Hayır, açıklıktan değil. Benim içime nüfuz etti. *Zihin*.

Gözlerim önümdeki kurt adam kalabalığını ararken iyice parladı. Yavaşça ayrıldılar ve arkalarındaki ormandan korkunç bir kurt çıktı.

Ruhum kendini tanıdı ve sevindi.

Malik.

ARIA

Tünya etrafımda bir kaosa dönüşmüştü ama gözlerimi önümdeki hayaletten ayıramıyordum. Eşimden.

Benim ölmemiş dostum.

Bir an için gözlerime inanamadım. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca zihnim bana pek çok kez acımasız oyunlar oynamıştı. Kederimle oynayan ve bana işkence eden görüntüler, kokular ve sesler yarattı.

Ve yine de, her geçen saniye, Malik kaldı.

İleriye doğru yürüdü. Gri ve kırmızıya çalan kürkünün altında zayıf kasları dalgalanıyordu. Kilo vermişti ama yine de açıklıktaki diğer tüm kurtların üzerinde yükseliyordu. Gözleri vahşi bir şekilde parlıyordu, gıdıları inanılmaz uzunluktaki keskin dişlerinin üzerinde geriye doğru kıvrılmıştı.

Canavarın içindeki insandan hiçbir iz göremedim.

"M-Malik?" Fısıldadım, dudaklarım titriyor ve adını söylerken tökezliyordum.

Cevap yok.

İçime döndüm, onu eş bağımızın içinde aradım, ama sadece ıstırap, acı ve ihanetin ayırt edilemez bir kakofonisiyle karşılaştım. Yenilenmiş bir güçle içime işliyor, yaklaşan her sinsi adımda daha da sakatlayıcı hale geliyordu.

Ama onu *hissettim. Yaşıyordu.* Ve bu her şey demekti.

Ayağa fırladım, ellerime ve elbiseme toprak yapışmıştı. Ona ulaşmam gerekiyordu. Bunun gerçek olduğunu, onun burada, hayatta ve *benim* olduğunu teyit etmem gerekiyordu. Onu kızıyla tanıştırmam gerekiyordu.

İleriye doğru attığım ilk adımlar titrekti, dizlerim titriyordu ve vücudum şoktan uyuşmuştu.

"*Malik!*" Etrafımdaki gürültünün üzerine bağırarak geniş omuzlu bir muhafızı iterek geçtim.

Kalabalıktaki kargaşayı fark etmemiştim. Birkaç *Intonat Nocte* muhafızı Roman'ın ve dolayısıyla benim etrafımda toplanmıştı ama açıklıkta bir tedirginlik havası hakimdi. Aslında sürünün çoğu yavaş ve dikkatli adımlarla alfalarından *uzaklaşıyordu*. Açıklığın merkezinden uzaklaştılar. *Malik*'ten uzağa.

"Hayır..." Roman arkamda bir yerden fısıldadı. İnançsızlık her kelimeyi kapladı. "Hayır, bu mümkün değil."

Malik! Başka bir *Intonat Nocte* kurdunu yolumdan iterek bağımızın içine ağladım. *Malik, buradayım. Lütfen!*

arkadaşımın devasa kafası benim yönüme doğru sallandı, onun

burun delikleri alevlendi. Aramızdaki bağdan akan öfke -onun bedeninden benim bedenime akan- bir anlığına kırılarak bir bağlılık fırçasının beni okşamasına izin verdi. Bu kısa erteleme ciğerlerimi yenilenmiş bir umutla doldurdu ve ileriye doğru koşmaya başladım.

Fazla uzağa gidemedim.

Bir çift el omuzlarımda kenetlendi - *sertçe* - bedenimi açıklığın ortasına ve *Intonat Nocte* muhafızlarının Roman'ın etrafında oluşturduğu koruyucu çembere geri çekti.

"Hayır!" Beni saran güçlü kollara karşı mücadele ederek feryat ettim. "Bırak ona gideyim. *Şimdi*."

gardiyanlar bana hiç aldırış etmediler, onların dikkatini sadece

Malik'in yaklaşan figürüne odaklandı.

İlk defa, Alfa Amir'in sürüsünden kurtların Malik'i *kuşattığını* fark ettim. Arkasındaki boşluğu doldurmuşlar, ona yaklaşmaya cüret eden her düşmanı ısıyorlardı. Alfa Amir bile Malik'in yaklaşmasını karanlık gözlerinde parıldayan kendini beğenmiş bir memnuniyetle izliyordu.

"Sadece *bir* alfa var," diye mırıldandı Amir, bakışlarını tekrar Roman'a çevirirken ince dudaklarında bir sırıtış oynayıyordu. "Sürümün sadakat yemini etmesi gereken. Ve o kişi *sen değilsin*."

"Ne oluyor lan?" Roman güçlükle bastırılmış bir öfkeyle titredi. "Öldürün onu! *Hepsini öldürün!*"

Malik'i işaret etti, artık yeterince yakınımdaydı. kurdunun yanları ve göğsü boyunca uzanan birkaç korkunç yara izi fark etti. Derinin parçalanmış bir özleme dönüştüğü yerlerde kürk parçaları kaybolmuştu.

Ve Roman'ın bağıarak verdiği emirlere rağmen *Intonat Nocte* savaşçıları tereddüt etti. Generalleri görünüşe göre ölümden dönmüştü ve intikam duygusu baskıcı dalgalar halinde ondan yayılıyordu. Sırf kendini koruma güdüsü Roman'ın kendi savaşçılarının hareket etmesini engelledi.

Roman'ın başı döndü, gözleri korkuyla büyüdü. Savaşçılarının hareket etmediğini fark ettiği anı gördüm. Hatta bazıları Malik'e boyun eğdiklerini göstermek için karınlarını yere eğerek uzaklaştı.

Gururum göğsümde alevlendi ve beni tutan muhafızla boğuştum. Bu sefer beni serbest bıraktı ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Malik, geliyorum. Seni seviyorum ve-

Elbisemin kumaşı üzerinden metalin soğuk dokunuşu kelimelerimin titremesine neden oldu. Çeliğin ısırtığını tanıdım, tehlikeli bir şekilde karnımın şişmesine karşı bastırıyordu.

Birkaç dakika önce kızımın hareket ettiğini hissettiğim yerin tam üstünde. *Bir bıçak.*

Donup kaldım.

"Bir adım daha atarsan, kardeşim, onun bağırsaklarını durduğumuz yere dökerim," diye öfkeleni Roman, nefesi kulağıma sıcak ve ıslak geliyordu. "Yavrunu keser ve sana elimle teslim ederim."

Bıçağı karnımın alt kısmına, şiş karnımın kıvrımının kalçamla birleştiğı yere daha sert bastırdı ve bıçağın tenime değmesiyle haykırdım. Bıçak elbisemi kesiyor, acımasızca derime saplanıyordu. Bileğinin bir hareketiyle beni kesip açabilirdi.

Malik durdu, biberli paltosunun altındaki kaslar duyulamayan bir hırıltıyla titreşiyordu. Bir zamanlar sınırsız bir şiddetle dolup taşan gözleri şimdi sadece kardeşinin elindeki bıçağı izliyordu ve aramızdaki bağı bir korku parıltısı sardı.

Hareket etmedim, *nefes almaya* bile cesaret edemedim. Gözlerimden sessiz yaşlar dökölüyordu ama içimi tehdit eden hıçkırıklarla omuzlarımın titremesini engellemek için mücadele ettim. Sanki sıkıntımı hissetmiş gibi, son birkaç aydır hayatımdaki tek umut ve neşe kırıntısı olan yavru, rahmimin içinde kıpırdandı.

Sonra duydum.

En güzel, en korkunç ses. Malik'in sesi, kısık, hırıltılı bir sesle zihnimi dolduruyordu. *Bırak onu.*

Her şekil değıştiren -insan ve kurt- baştan sona gerildi. açıklık. Sesi her zihne nüfuz etmiş olmalıydı, bir alfanın kusursuz otoritesini taşıyordu. Gerçek alfanın.

Roman'ın dudakları dişlerinin üzerinden geri çekildi ve acımasız ve gürültülü bir kahkaha attı. "Yani beni öldürebilir misin? Hiç sanmıyorum, *canavar.*"

Intonat Nocte Sürüsü için resmi bir meydan okuma yayınlıyorum, diye uyardı Malik, tek ve küçük bir adım atma riskini alarak

Daha yakın. ***Benimle yüzleşmelisin. Senin savaşın benimle, Aria ile değil.***

Arkamda, Roman kaskatı kesildi. Bir korkak gibi salladı. Başını salladı ve tekrar güldü, ama sesine tedirginlik karışmıştı. ***Seninle dövüşmeyeceğim. Sen alfa değilsin. Hiçbir şey değilsin.***

"Muhafızlar!" Roman bağırdı, sesi bir oktav daha yüksekti normalden daha fazla. "Öldürün şu erkeği! Her yabancıyı öldürün. ***Şimdi!***"

Nefesimi tuttum. Yine kimse kımıldamadı.

Aslında, bazı *Intonat Nocte* üyeleri bakışlarını ve hırıltılarını Roman'a çevirdi. Resmi bir meydan okumayı reddetmek türümüzü bağlayan yasalara ihanet etmek demektir. Her kurala, her kutsal geleneğe aykırıydı. Roman'ın çürümüş ruhuna ihanet ettiğinden bahsetmiyorum bile. Korkaklığına.

Onun *değersizliği*.

Onu serbest bırak, diye tekrar talep etti Malik, sözleri kulaklarımın arasında gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

Roman'ın eli titredi, kontrolü sarsılırken bıçak karnıma saplandı. ***Hayır. Hayır.***

Malik'in karşılık veren hırıltısı bir avuç iniltiye neden oldu açıklık boyunca kurtlardan. Doğal içgüdüleri onları aralarındaki en güçlü olana itaat etmeleri ve hizmet etmeleri konusunda uyarıyordu. Sonunda bunun Roman *olmadığını* anladılar.

Karnımdan aşağı ılık bir şey damlıyordu. ve elbisemi lekeledi. Roman beni kesti. Yara derin değildi. *Henüz* değil.

Yine de Malik yavaş yükselişini durdurdu. Vahşi korku koştu bakışlarında kudurmuş.

"Yapacağımız şey şu," diye uyardı Roman, nefes alış verişini düzensiz ve sığdı. "Tatlı Aria ve ben yürüyüşe çıkacağız. *Uzun* bir yürüyüş. Kimse bizi takip etmeyecek."

Hırıltılar ve hoşnutsuzluk homurtuları açıklığı doldurdu, ama Roman devam etti.

"Bu açıklıktan ayrılmadan önce hepiniz bir *saat* bekleyeceksiniz," diye buyurdu. "O zaman ve *ancak* o zaman, aramaya geleceksiniz

onun için. O zamana kadar ben çoktan gitmiş olacağım ve Aria güvende olacak. Bu lanet sürüyü alabilirsin. Sana söz veriyorum. Anlaştık mı kardeşim?"

Malik'in bakışları bir anlığına benimkilere kaydı.

Hayır, diye fısıldadım bağımızın içine, tüm sürüye duyurmamaya dikkat ederek. ***Ona güvenme, Malik. He-*** Malik ürperdi, ve ve derinlikler . onun Aşk için Ruhlarımızın bağından bana doğru yayıldı. Sesi tekrar zihnimi doldurduğunda, tüm açıklığa seslendi. ***Hayır. Bırak onu, seni öldürmeyeceğime dair söz veriyorum. Söz veriyorum.***

yaşamana izin vereceğim, ama sen gideceksin ve asla geri dönmeyeceksin.

Bıçak karnımdan hafifçe çekildi ve Roman'ın vücudundan sızan rahatlamanın kokusunu alabiliyordum. "Yemin eder misin? Yavrunun hayatı üzerine yemin et. Bana zarar vermeyeceksin."

Uzun, hamile bir duraklama. Malik koca kafasını bir kez eğdi. ***Yemin ederim.***

Sonunda Roman'ın bıçağı düştü. Beni ileri doğru itti ve sert zemine çarpmadan önce kendimi ellerimin üzerinde zorlukla tutmayı başardım. Tüm vücudum bu kaba muameleyi protesto etti ama Malik'in yanına ulaşmak için çaresizce bu gözü dönmüş korkaktan kaçmaya çalıştım.

Ona doğru sürünerek ilerledim. Tekrar kafamı kaldırdığımda kurdu artık önümde durmuyordu. İnsan formuna dönüşmüştü. Çıplak vücudunda pek çok yeni yara izi vardı; göğsünü, karnını, boynunu ve yüzünü buran korkunç, acımasız yara izleri. Daha zayıf görünüyordu ama uzun boyluydu, aylar önce aldığı yaraların bariz boyutuna rağmen açıklığa hükmediyordu.

O buradaydı. Ve ***benimdi.***

Benimle buluşmak için acele edip önümde yere yığılırken dudaklarımdan hıçkırıklar döküldü. Kollarını etrafıma sarıp beni çıplak göğsüne çekerken vücudum şarkı söylüyordu. Kokusu üzerime sinmişti, tütün yaprağı ve nane kokusu, içinde boğulmak istiyordum.

Aria. Aria. Aria, diye fısıldadı ele geçirilmiş bir adam gibi. Elleri beni kavrıyordu, sanki bedenlerimiz birleşene kadar tatmin olmayacak gibiydi.

Yüzümü boynuna gömdüm, gözyaşlarımın ve **onun** tuzunun tadını aldım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum ve yavrumuz...

Kızımız içimde yuvarlandı ve tekmeledi, sanki efendisinin sonunda bize geri döndüğünü biliyordu. Sanki sonunda ailemizin tamamlandığını biliyordu.

Mutlak mutluluk beni tüketti. Orada sonsuza kadar kalabilir, Malik'in kollarına sarılabilir ve kalbinin benimkine karşı sabit atışını açığa çıkarabilirdim. Sıcak ve hayat dolu çıplak tenini avuçlarımın altında hissediyordum.

Ama Malik kaskatı kesildi ve ben de etrafımızı saran şekil değiştiren sürüsünü hatırladım. Buluşmamız beklemek zorunda kalacaktı.

Alçak bir hırıltı zihnimi doldurdu, açıklıktaki her kurt adamın düşüncelerine nüfuz etti ve sesin bir alfa - **Intonat Nocte** Sürüsü'nün **gerçek** alfası - ilk emrini vermeye hazırlandığını anladım.

Kafamı kaldırdığımda Malik'in bakışları Roman'ın üzerindeydi. Erkek kurt formuna dönüşmüştü, şüphesiz çok çok uzağa kaçmaya hazırlanıyordu ama sayısız kurt etrafını sarmış, topuklarını kemiriyor ve onu yerinde tutuyordu.

Bir kaçış yolu ararken hırladı ve çenesini kırdı, sonra Malik'e ters ters baktı. **Bana söz vermiştin.**

Seni öldürmeyeceğime dair söz vermiştin kardeşim, diye gürledi Malik ve dolgun dudaklarında hınzır bir sırıtma belirdi. **Ama hatalarımdan ders aldım.**

Hayır! Hayır! Roman bağırdı ama Malik'in sürüsüne **verdiği** ilk emrin yankılanan otoritesi bu bağırışı gölgede bıraktı.

Öldür onu.

MALİK

T Roman'ın ölümünün sesi beni açıklıktan uzaklaştırıp sürü evinin kapılarından geçerek en yakındaki boş odaya kadar takip etti.

Emri ilk verdiğimde, katliamıyla savaştı. Sonunda hırıltıları ulumalara, onlar da inleme ve sızlanmalara dönüştü. Fokurdayan kan ve yırtılan etin gürültüsü, Roman'ın çığlıkları kesildikten sonra da devam etti.

Umurumda değildi.

Akrabalarıma duyduğum her türlü sadakat, her türlü *bağlılık* bana sırtını döndüğü anda yok oldu. Benim bir yük olduğuma ve beni öldürürse yönetiminin daha güvenli olacağına karar verdiği an. Eşimi kendisi için istediğine karar verdiği an.

Bu Roman'ın çöküşüydü.

Son nefesime kadar onu takip ederdim. Onu sevdiğim ya da *ondan hoşlandığım* için değil, ona söz verdiğim için. Çünkü sadakat benim için bir şey ifade ediyordu.

Onun için hiçbir anlamı yoktu.

Hain kardeşimin yasını tutmayacaktım. Onun kalıntılarını hayatımdan, sürümden silecektim. Dünyaya aşıladığı karanlığı tersine çevirecek ve asla olamadığı alfa olacaktım. Adı, sözleri, mirası yok olacaktı.

"Malik?"

Aria'nın sesi çılgın zihnimin derinliklerine ulaşarak beni aylar önce uyandığım andan beri ruhumu örten karanlıktan çekip çıkardı.

Gözlerim sıkıca kenetlendi ve onları tekrar açmadan önce derin, ürpertici bir nefes aldım. Titriyordum, kontrolüm tehlikeli bir sınırdan sallanıyordu. Derin bir nefes daha alarak kendimi gerçekliğe bıraktım.

Aria *buradaydı*. Onu kollarıma aldım. Benim dostum. Benim *Hamile* dostum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Daha fazlası parlak gözlerinde birikti. Koyu halkalar altlarındaki boşluğu gölgeliyordu ve karnındaki yavruya rağmen daha zayıf görünüyordu.

Tanrıça, Roman'ın Aria'nın onun çocuğunu taşıdığı yönündeki kibirli iddiasını duyduğumda neredeyse paramparça olacaktım. O ana kadar, zamanımı kolluyor ve meydan okumak için mükemmel anı bekliyordum. Sonra Aria bunu *doğruladı* ve ben de patladım. Aramızdaki bağa ördüğüm dikkatli duvarlar yıkıldı ve içimdeki acının her zerresi ruhumu onunkine bağlayan kordonun içine aktı.

O acının kalıntıları hala kalbime yapışmış durumda. Her an uyanabileceğim ve Aria'nın artık benim olmayacağı korkusu ve paniği doğurdu.

Bu korku tutunduğum her türlü kontrolü gölgede bıraktı ve Aria'yı kendime doğru çektim, dudaklarını acımasız bir sahiplenme gösterisiyle ele geçirdim. Nefes nefese kaldı, sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi sessiz bir itaatle ağzını açtı. Onun burada ve benim olduğuna dair kendimi rahatlatmam gerektiğini biliyordu, benim-

Benim, diye hırladım bağımızın içine, tam olarak kavrayabildiğim tek düşünce.

Aria narin parmaklarını saçlarımda gezdirdi, sonra ellerini çıplak göğsümden aşağı kaydırđı. Parmakları Roman ve yandaşlarına karşı verdiğim mücadelede kazandığım korkunç yara izlerinin üzerinde gezinirken titriyordu.

İçgüdülerim hareketlerimi yönlendirdi. Onu sahiplenmek ve ruhlarımızı yeniden birleştirmek için umutsuz, ilkel bir ihtiyaç.

Elbisesinin yakasına uzanıp kumaşı yukarıdan aşağıya yırttığımda tırnaklarımla uçlarından pençeler çıktı. Elbise tüy gibi hafif bir zarafetle vücudundan düştü. Aniden açığa çıkan Aria'nın dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü ve kolları göğüslerini ve şişmiş karnını örtmek için havalandı.

Onu gördüğümde gözlerim parladı. Eğer derin nefes alırsam, kokumu hâlâ onun üzerinde hissedebiliyordum. Roman zihnimi şüpheyile zehirlemiş olsa da yavrunun benim olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. ***Benim.***

Yavrum ***benim.***

Yeni keşfedilen ihtiyaç içimi kasıp kavurdu ve küçük güvercinime doğru ilerledim. Yavaşça kollarını bedeninden ayırdım ve kendini tekrar bana göstermesi için onu zorladım. Direnmedi, yavaşça kollarının yanlarına düşmesine izin verdi. Meme uçları sert ve çakıllıydı, damarlarla kaplı tümseklerin üzerinde pembe tepeler vardı ve tüyleri süt gibi teninin her santimini kaplamıştı.

Tanrıça, diye fısıldadım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Ellerim karnını buldu, parmaklarım mümkün olduğunca geniş bir alanı kapsayacak şekilde açıldı. Huşu göğsümden kabardı ve göbeğinin hemen altına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildim.

Aria burnunu çekti, başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin kenarlarından dökülen taze yaşları gördüm. Bakışlarında yıkıcı bir neşe vardı ama bu, altında yatan kalp kırıklığı çatlaklarını gizleyemiyordu.

Ellerim hâlâ karnında olsa da geri çektim.

Aria.

Dudakları titreyerek başını salladı. "Nasıl? Seni hissedemedim. Bağımız... Bağımız *sustu*. Ama sen hayattaydın!"

Onun acısını kendi acım gibi hissettim. *Öyleydi*. Ruhlarımız bir ve aynıydı.

Biliyorum. Biliyorum. Karnına bir öpücük daha kondurdum, yatıştırıcı. *Ve özür dilerim. Tek yolu buydu, küçük güvercin.*

"Öldüğünü düşünmeme izin verdin," diye hıçkırdı, "öldün!"

Mecburdum, açıklamaya çalıştım, çaresizlik bağımıza sızıyordu. *Her saniyesinden nefret ettim, aşkım. Ama ağır yaralıydım. Roman yaşadığımı fark etmeden iyileşmek ve gücümü yeniden kazanmak için zamana ihtiyacım vardı. Beni yok etmek için bir ordu gönderirdi ve ona meydan okumaya hazırlanmak için zamana ihtiyacım vardı.*

"Ben olsam ona söylemezdim!" Aria başını sallayarak ağladı tekrar. "Sana gelebilirdim. Yardım edebilirdim-"

Senin acın bunu gerçek yaptı. Öyle de oldu. Roman'ın yaşadığıma dair hiçbir fikri yoktu. **Beni öldürdüğüne gerçekten inanıyordu. Aria... Üzgünüm.**

planım mükemmel bir şekilde işledi, ta ki anına kadar Roman meydan okumamı reddetti. Korkaklığını hafife almışım.

Hıçkırıklarını bastırmak için dudağını ısırdı, ben de bağımıza bir sıcaklık dokunuşu yaparak onu rahatlatmaya çalıştım. Aria dizlerinin üzerine çökerek cevap verdi ve benimle birlikte yere uzandı. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için ayağa kalktım ama ben dudaklarımızı birleştiremeden o geriye yaslandı.

Beni bir daha asla dışlamayacaksın, diye uyardı, sözleri istesem de itaatsizlik edemeyeceğim bir emirdi.

Kırmızı, ıslak yanaklarını okşayarak başımı salladım. **Asla.** Söz verdim, sonra bir öpücükle pekiştirdim. **Bir daha asla.**

Bir öpücük daha, sonra bir tane daha.

Dudaklarımızın kısa fırçaları, ruhumun parçalanmış ve kırılmış her parçasını iyileştiren ıslak, tuzlu öpücüklere dönüştü.

Aria, yuvarlak karnı bunu zorlaştırsa da kucağıma süründü ve bedenlerimiz aramızdaki herhangi bir boşluğu ortadan kaldırmak için gerildi. Saniyeler dakikalara karıştı ve bu dört duvarın ötesindeki dünya kayboldu.

Kısa süre sonra kalın halının üzerinde bir deri bir kemik kaldık. Yan yattık, bacağını kaldırıp vücudunun o kadar derinlerine girdim ki onun nerede bitip benim nerede başladığımı anlayamadım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı her yavaş ve derin hamlemde. Dudaklarım boynundaki işarete yapıştı ve kasları etrafımda kasılırken birbirinden ayrıldı.

Saniyeler sonra, onu uçurumun kenarında takip ettim. Bedenlerimizin birbirine kilitlendiği yerden sızan tohumlar ucumdan dışarı aktı. Tekrar ve tekrar, içimden serbest bırakma fıçısı geçti, bitmiş olabileceğimi düşündüğüm her seferinde yeniden ateşlendi.

Dakikalar ya da saatler sonra, titreyen bir karmaşaydık. Öpüşmelerimiz yavaş ve tembelleşti. Nefes alış verişimiz hafifledi ve şişmiş tabanım onu çekip çıkarabileceğim kadar gevşedi. Ama cesaret edemedim.

Omzunun üzerinden beni son bir kez öptü, sonra başını altında uzanan koluma yasladı. "Küçük bir kızımız olacak," diye fısıldadı, burnunu kolumun kıvrımına dayayarak.

Kalbim yerinden fırladı. ***Bir kız mı?***

Başını salladı ve bir elini karnının üzerinde sevgiyle gezdirdi. "Her şeyimi ona borçluyum. Öldüğünü düşündüğümde sana katılmak istedim... Beni burada tutan tek sebep, tek şey o."

Aria'nın yürek parçalayan itirafı karşısında göğsümde çatlaklar oluştu.

O zaman kızımıza hayatımı borçluyum. Bu dünyada benim için senden başka bir şey yok, Aria. Ve şimdi de yavrumuz. Elimi Aria'ninkine koydum ve içimde büyüyen mucize için Ay Tanrıçası'na sessizce bir teşekkür duası gönderdim.

***Sürüden ne haber? Sözleri zihnimde sessizdi.
Onlar artık sizin de.***

Sertleştım.

Aylardır *Intonat Nocte* Sürüsü'ne dönüp Roman'a meydan okuyacağımı biliyordum. Doğuştan gelen hakkımı geri almak için *aylardır* hazırlanıyordum. Sürüyü önemsiyordum. Onları koruyacak ve onlara liderlik edecektim. Onları yıllardır bilmedikleri bir refah ve barış dönemine taşıyacaktım.

Ama kalbim sürü için atmıyordu.

İstersen bu paketi seve seve yakıp kül ederim, diye mırıldandım, sözler ciddi ama gerçektı. ***Görevimden kaçardım. Seni güvende tutmak için onları gözümü kırpmadan terk ederdim.*** Başparmağımı pürüzsüz teninde gezdirdim, karnının çok daha sıkı hissettiğı yerde. İçinde bir hareket hissettiğıme yemin edebilirim ve şefkatim kabardı. ***İkinize de.***

Gülümsedi ve başını kaldırıp uzun bir öpücük kondurdu. dudaklarımı tekrar. ***O zaman bunu yapmanı istememem iyi bir şey.*** Yumuşak kıkırdaması aramızdaki bağı karıştı. ***Harika bir alfa olacaksın, Malik. Bu sürünün hak ettiğı alfa.***

Homurdandım. ***Değıştirilmesi gereken çok şey var... Son birkaç yılda fethedilen Roma paketlerinden başlayarak.***

Onlarla ne yapacaksın? Aria, biz kucaklaşırken elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek merak etti.

Onları serbest bırakın, diye cevap verdim. Buna kendi babasının sürüsü de dahildi. ***Eğer isterlerse. Yeniden inşa etmelerine yardım edeceğim ve bu süreçte koruma sözü veriyorum.***

Mırıldandı. ***Gördün mü? Şimdiden onlara layık olduğunu kanıtlıyorsun.***

Ben sadece sana layık olmayı önemsiyorum. Omzuna bir öpücük daha kondurdum ve sırt üstü yuvarlandım. ***Ve***

Kızımız. Onu gururlandırmak istiyorum. Hiç sahip olmadığım baba olmak istiyorum.

Seni sevecek, Malik. Aria beni takip etti, yanıma kıvrılana kadar nazikçe döndü, başı göğsüme yaslandı. ***Tıpkı benim seni sevdiğim gibi.***

Ve yaptı da. Kendi kalbimin göğsümde attığını hissettiğim kadar emin bir şekilde hissettim.

Aria, benim küçük güzel güvercinim. Eşim. Benim *lunam*.

Hayatıma giren ve bir amaç duygusunu yeniden alevlendiren kadın. Geçmişimin yaralarına rağmen bana dokunan kadın. Konuşamadığım zamanlarda beni dinleyen. Bir ömür boyu süren sessizlikten sonra sesimi bulmama yardım eden kadın.

Dışarı çıkalım ***mı?*** diye mırıldandı, yanıma daha da sokulurken bile. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve kaşları oynadı. ***Eminim sürünüz yeni liderlerini sabırsızlıkla bekliyordur.***

Kıkırdadım. ***Bırak beklesinler. Seninle işim henüz bitmedi.*** Bedenini kendi bedenimin üzerine çektiğimde attığı kahkaha ruhumu onardı. Bu neşeli sesi duymak her şeyi
ağrı Ben olsam deneyimli boyunca
benim hayat -yıkım ve yalnızlık- buna değer. Her şeyi
tekrar yapardım.

onu bulmak için.

Bana yeniden yaşamayı öğreten kadın. Onun için yapardım.

EPILOG

ARIA

A Ilık akşam esintisi omzumun arkasındaki bir tutam saçı süpürerek göğsümdeki solgun teni ve açgözlülükle emen bebeği ortaya çıkardı.

Gözleri uzun zaman önce kapanmıştı ama derin bir uykuya dalarken yanakları hâlâ çalışıyordu. Birkaç dakikada bir yumuşak bir memnuniyet miyavlaması çıkarıyor ve etli derimi sıkıyordu ve kalbim dizginlenemez bir bağlılıkla kabarıyordu. Bu ezici duygu durumunda çok uzun süre kalsaydım, gözyaşlarım şüphesiz gözlerime batacak ve yanaklarımdan aşağı dökülecekti.

Şimdiye kadar kalbimin bir parçasını doğurma eylemine alışmış olacağımı sanıyordum. Ne de olsa bunu daha önce üç kez yapmıştım. Ama şimdi bile, eşimin dördüncü ayna görüntüsünü kucağıma aldığımda, derinlerde yatan aşk beni mahvetmekle tehdit ediyordu.

Arka verandanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve dikkatimi göğsümdeki deri ve battaniye yığınının uzaklaştırdı. Omzumun üzerinden baktım ve kapıda duran, ölmekte olan yaz güneşinin son ışıklarıyla aydınlanmış erkeğe gülümsedim.

Gün batımının güzelliğine rakip bir sırtışıla Malik kapının pervazına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Beyaz gömleğinin kumaşı göğsünü sımsıkı sarıyordu ve ben bu nefis manzarayı içime çektim.

Çocuklar nihayet uyudu, diye bildirdi Malik, derin sesi ruhumu yatıştıran bir okşayış gibiydi. ***James ve Elias karşı çıktılar ama Penelope onlara bir hikâye okumama yardım etti. Her geçen gün sana daha çok benziyor.***

Güldüm, küçük Sophie'nin pozisyonunu nazikçe ayarladım. Göğüs. Emziği meme ucumdan ayrıldı ama üç aylık olan kıpırdamadı. ***Yavrularımızın her birinin sizin aynadaki görüntünüz olabileceğini düşünürsek, bunu söylemeniz çok nazikçe.***

Bu doğruydı. Malik'in genleri benimkileri neredeyse her bölüm. Çocuklarımızın her biri sıcak kahverengi saçlara, güzel ve güçlü yüz hatlarına ve bulut grisi gözlerin en güzel tonuna sahipti. Onları dünyaya değişmezdim.

Söyle, tekrar denemekten mutluluk duyarım. Eninde sonunda sarı saçlarımız ve mavi gözlerimiz olacak. İkiz çocuklarımızın doğumundan kısa bir süre sonra taşındığımız evin arka verandasına çıkarken Malik'in dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

Başladığımız kulübeden ayrılmak kalbimi kırdı, Ancak iki yaramaz çocuğun gelişi daha fazla alan gerektirdi. Malik, bize mahremiyet sağlayacak ve aynı zamanda hizmet ettiği ve hayatını adadığı sürüyle bağlantımızı koruyacak kadar sürü evinden uzakta bir arazi parçası seçti.

Alfa.

Bazen eşimin kuzey bölgelerindeki en güçlü sürüye liderlik ettiğini unutmak kolaydı.

Malik, *Intonat Nocte*'yi kardeşi ve babasının asla sahip olmadığı bir adalet ve karakter gücüyle yönetti. Sonuç olarak, göreve geldiğinden beri geçen altı yıl içinde

Alfa Malik, sürüyü eşi benzeri görülmemiş bir barış ve refah dönemine sokmuştu. Ancak akşamları eve döndüğünde, sorumluluklarının ağırlığını *asla* yanında getirmiyordu.

Malik benim ve çocuklarımız için yürek parçalayıcı derecede nazik bir baba, şefkatli bir eş ve hayatımızın en parlak ışığı olarak kaldı. Her şeyimizi ona borçluyduk.

"Ben kahverengi saçları ve gri gözleri severim," diye takıldım, gömleğimi yeniden ayarladım, sallanan sandalyeden kalktım ve kapıya yaklaştım. "Ayrıca, henüz yoldan çıkmadık. İyi bir şeyle uğraşmamalıyız."

Malik'in gülümsemesi dikkatini kollarımdaki kundağa çevirdiğinde büyüdü. ***Haklısın. Pratik yaptıkça daha da iyi oluyoruz gibi görünüyor.*** Kızımızı kollarımdan aldı ve yuvarlak yanağına burnunu soktu, gözleri hayranlıkla parlıyordu. ***Öyle değil mi, küçük Sophie?***

Kollarımı kararan gökyüzüne doğru uzatarak gerindim, ve kıkırdadı. "Penelope bunu söylediğini duymasın."

Onun küçük parmağına dolandığımı biliyor.
Göz kırptı. ***Tıpkı annesi gibi.***

Ayak parmaklarımın üzerinde durarak yanağına hızlı bir öpücük kondurdum, dudaklarım hiç düşünmeden kabarık yara dokusunu sıyırdı. Yıllar içinde bir yerlerde Malik'in yara izleri gözümde onun en güzel yanı haline gelmişti. Katlandığı ve sebat ettiği her şeyi temsil ediyorlardı. Onu sevmemin her nedenini.

"Şu ufaklığı yere bıraksam, sonra biraz daha *çalışsak* nasıl olur?" Ona kedice bir gülümseme attım ve bu gece baş başa geçireceğimiz değerli saatlerin beklentisiyle etli kolunu kavradım.

İçeri gir ve yemeğini ye. Ben onu yatırırım, diye teklif etti, ama teklifim üzerine bakışlarında kıvılcımlar dans etti. ***Sonra, geri döndüğümde, yemek yiyeceğim.***

Bu ağır ima karşısında yanaklarıma kan hücum etti. Şimdi bile kalbim, tıpkı altı yıl önce olduğu gibi, olacakları düşündükçe çarpıyordu. Bundan yıllar sonra da aynı şeyi yapacağını biliyordum.

Malik ve ben yaşlı ve gri olabilirdik, bükülmüş ve kırılmış olabilirdik ve yine de beni kızartabilecek tek kişi o olurdu. Çıplak bedenine bir anlığına gözüm takılır ve kan dolaşımımın her köşesinde arzunun kızardığını hissederdim. Gülümsemesine tanık olur ve nefesimin ciğerlerimden çekildiğini hissederdim. Zihnimde onun sesini duyardım ve bu sese sevinirdim.

Sevgilim. En iyi
arkadaşım. Sessiz dostum.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, *Sessiz Eş* 'i internette yayınladığımda Aria ve Malik'in hikayesini ilk okuyan okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Hevesiniz ve nazik sözleriniz bana bu tatlı hikayenin devamını getirme konusunda güven verdi ve çok minnettarım.

Sonra, harika kocama ve kızıma teşekkür ederim. Bana her gün neşe getiriyorsunuz ve siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum. Yıl sonunda ailemizi büyütmenin mutluluğunu yaşayacağım için çok heyecanlıyım.

Deanna'ya bu dünyada inanılmaz bir arkadaş ve yol gösterici bir ışık olduğu için teşekkür ederim. Yazmanın ve yayıncılığın getirdiği tüm çılgın duygular hakkında atıp tutmamı dinlediğin için teşekkürler. Sesli mesajlarınızı dinlemek için her zaman sabırsızlanıyorum.

Artscandare'e bu hikâye için böylesine muhteşem bir kapak yaptığı için teşekkür ederim! Yeteneğiniz beni uçuruyor!

Ailem ve büyükanmem ve büyükbabam için... Muhtemelen bunu hiç görmeyeceksiniz çünkü bu kitabı okumamanız için size yalvardım. Yakında okuyabileceğiniz bir kitap yazacağıma söz veriyorum. Sonsuz desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim!

Son olarak, *The Silent Mate* 'e bir şans vermeye karar veren herkese teşekkür ederim! Desteğiniz her gün sevdiğim işi yapmamı ve bu süreçte küçük aileme destek olmamı sağlıyor. Bu gerçekten bir rüyanın gerçekleşmesi ve her birinize minnettarım. Size minnettarlığımı ve sevgimi gönderiyorum!

EMILY A. RENFROE TARAFINDAN DA YAZILMIŖTIR

Mafya Romantik

Yeminler ve Kan Serisi:

Meydan Okuyan Yeminler: Görücü Usulü Evlilik, Zıt Kutuplar Birbirini Çeker

Kurtarıcı Yeminler: Görücü Usulü Evlilik, Kırık Kahraman | ÇOK YAKINDA

Hayat ve yazarlıkla ilgili güncellemeler için Emily'yi sosyal medyada takip edin!

Tüm platformlarda [@emilyarenfroe](#).

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

